

Μ Ι Κ Η Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Α Κ Η" Κ Ω Σ Τ Α Σ Κ Α Ρ Υ Ω Τ Α Κ Η Σ "

Ζωντανή ήχογράφηση από τό Ωδεΐο Ηρώδου Αττικού
 τῆς Συναυλίας Διαμαρτυρίας τῶν ἐργαζομένων στήν Εθνική
 Λυρική Σκηνή

Χορωδία καί Ορχήστρα τῆς Εθνικῆς Λυρικῆς Σκηνῆς

Διεύθυνση Χορωδίας : Φανή Παλαμήδη

Μουσική Διεύθυνση : Λουκάς Καρυτινός

Ποιητής : Διονύσης Τρούσσας

Διόνυσος : Φραγκίσκος Βουτσίνος

Ρωμισσύνη : Μαρία Μασκέτου

Φαίδρα : Αλέκα Δρακοπούλου

Δημοσιογράφος : Σταμάτης Μπερῆς

Οδων : Δάνης Τσακιρίδης

Αμαλία : Ιλέανα Κωνσταντίνου

Άγγελος : Γεώργιος Δοῦμος

Πουνέντες : Εὐστάθιος Κάκκος

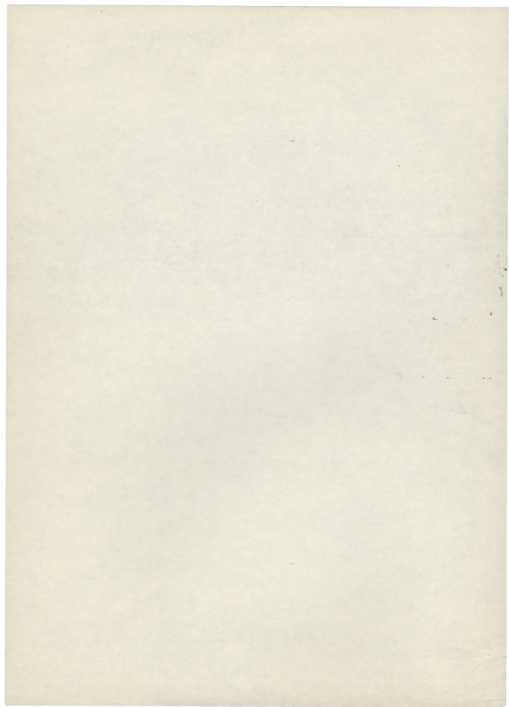
Κ Α Ρ Υ Ω Τ Α Κ Η Σ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

- 1.- ΠΡΩΤΗ ΕΚΗΝΗ : Τρίο (Διδόνυσος-Ρωμισούνη-Ποιητής)
 2.- Ντουέττο (Ποιητής-Δημοσιογράφος)
 3.- Αρια (Διδόνυσος)
 4.- ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΗΝΗ : Αρια (Φαίδρα)
 5.- Τρίο (Φαίδρα-Δημοσιογράφος-Ποιητής)
 6.- ΤΡΙΤΗ ΕΚΗΝΗ : Χορωδιακό
 7.- Κουιντέττο - Φινάλε

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

- 1.- Αρια (Διδόνυσος)
 2.- Χορωδιακό
 3.- Χορωδιακό
 4.- Ντουέττο (Διδόνυσος-Ρωμισούνη)
 5.- Αρια (Φαίδρα)
 6.- Αρια - Χορωδιακό (Ρωμισούνη)
 7.- Χορωδιακό
 8.- Φινάλε

ΣΚΗΝΗ Γ.

(Διδόνυσος- Καρυωτάκης- Φαίδρα- Δημοσιογράφος- Καρούδας).

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (Τραγουδάει χορευτικά πηδώντας σαν τράγος)

Μά τήν κνή- κνήμη του Δία
πού μέ φιλο- πού μέ φιλοξένησε
Καί μά τήν κοιλιά τής μάνας μου τής Σεμελης καί τής Περσεφόνης
τά σανδάλια πού μέ δέξηγαν στό Βασιληά τῶν
Καί μά τίς νύμφες πού μέ ναούρισαν στόν
Καί μά τήν θειαν αμπελον
Ποτέ ποιητή βέν βρέθηκα σέ τέτοιο χάλι
οὔτε ὅταν μέ κομματιαζαν οἱ Τιτάνες
ὅσο τή μέρα πού μέ δικάζαν στήν Πνύκα
αὐτοί πού ἡ ἱστορία θά ὀνομάσει
οἱ μπροβληδες τής ἔξουσας

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Τό μορφή ἔχουν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ συγκεχυμένα

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Καί ποιά ἡ σχέση τους μέ τήν "Αμπελον;

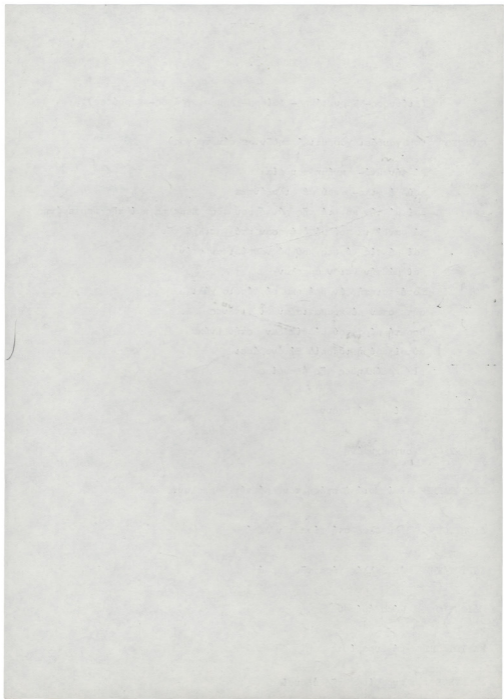
ΔΙΟΝΥΣΟΣ "Αμπελος στή χάρα τῶν Φαραώ

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ 'Η 'Ελλάς χάρα τῶν Φαραώ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Χάρα ἐρήμου

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ μέ πυραμίδας

ΔΙΟΝΥΣΟΣ πυραμίδας τής ἔξουσας

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ μοίρα σκληρή

ΦΑΙΔΡΑ Διόνυσε μήπως υπερβάλλεις
 Πηγες μήπως στά φαγάδικα; Στά σκυλάδικα; Στίς ντισκοτέκι; 'Ο
 Λαός εύτυχεϊ

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ φαγάδικα, σκυλάδικα; Ποιοί συχνάζουν έκει; Οί σκύλοι;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Σκύλοι, *Αρκοΰδες, Μαϊμούδες

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Στελέχη τής 'Εξουσίας

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ -Σηκώνεται και προχωρεί προς την άκτῆ-
 *Αμβρακικε δέξου με στην άγκαλιά σου
 (ή Φαίδρα τόν συγκρατεί)

ΔΙΟΝΥΣΟΣ μέ αυτοκτονίες και μέ δράματα και άνεμογαστρώματα

ΔΙΟΝΥΣΟΣ μέ δολοφονίες

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Μέ προγράμματα συνθήματα και διεθνείς πρωτοβουλίες

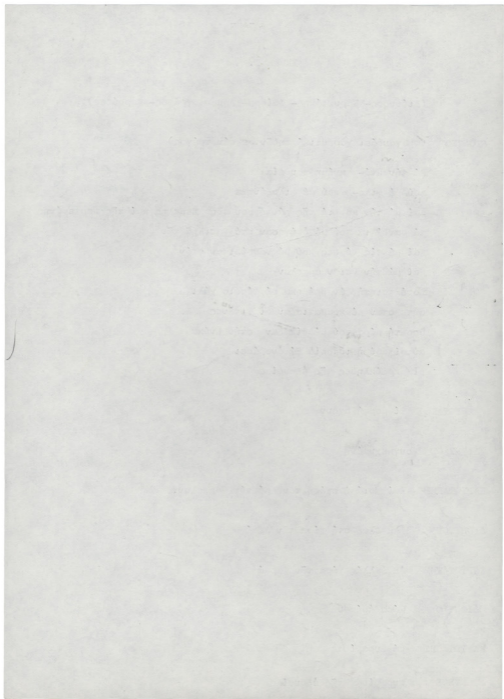
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ και μέ 'Ελγίनिया

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μέ Μιττεράν και Καντάφι και μέ περήφανη έθνική πολιτική

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Κατάλαβα, κατάλαβα. Το "έθνος βουλιάζει υπερηφάνως
 Κι έγώ τί νά κάνω; Νά πνιγῶ;
 νά τινάζω τά μυαλά μου

ΚΑΡΟΥΔΑΣ (ποδ συνέρχεται καθώς άκούει τά τελευταία λόγια)

- 'Απευθυνθείτε στο 'Υπουργείο Νέας Γενηάς-

διά νά ἀνανεωθείτε!

σλ 21 22

ΣΚΗΝΗ Δ

(Ρωμηοσύνη- Διδύμοις- Φαίδρα- Καρυωτάκης- Δημοσιογράφος καί Καρούδας).

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (Κινεῖται σχεδόν χορευτικά ἀνάμεσα σέ ὄλους. Τραγουδοῦ πάντα πρὸς τὸ κοινὸ).

Ἵπῆρξα πάντα εὐτυχῆς

Εἶχα συντροφιά πάντοτε ἀνθρώπους ποὺ τραγουδοῦσαν καί χόρευαν

ἄραιους σκοποὺς τῆς πατρίδας μου, νοσταλγικοὺς

ποὺ γοητεύουν καί σταλάζουν βολισμοὺς στὴν καρδιά καί γυμνάζουν τὸ νοῦ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἡ πάτρις σου ἡ πάτριε μου

χάρα εὐλογημένη

κατοικία τῶν θεῶν

ΦΑΙΔΡΑ Ἡ *Ἀθήνα δὲν ὑπῆρξε ἄραιότερη

ἀπὸ τίς μέρες τῆς μάχης τοῦ Δεκέμβρη

σέ παρακολουθοῦσα Διδύμοις

ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου

Δὲν σέ φόβιζαν οἱ ἐκπυροσκορτήσεις

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Στίς δέκα τοῦ Δεκέμβρη

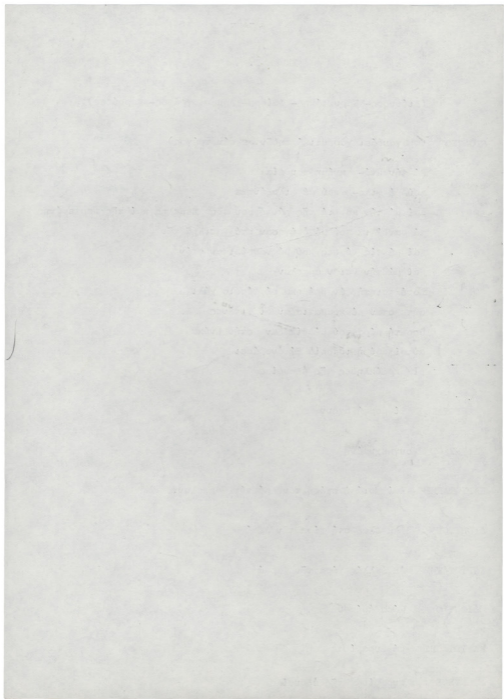
ἄρχισε ἡ πομπή

ἀγῶρια καί κορίτσια σκοτωμένα

στήν

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ἄνοιξη περνοῦν ἀγκαλιασμένα

*Ανάβασις κατάβασις καί ἐπὶ τὰ αὐτά

Έως ότουό Καρούδας

ήλθεν αυτός

στό σπίτι είχαμε πένθος

ό Παπαδόπουλος βλέπετε και ή συμμορία του

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ό πατέρας έξορτα και τό σπίτι όρφανό

ή μητέρα μου μόνη

τότε έχτύπησεν ή πόρτα

ποιός είναι,ρωτά ή μητέρα

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (κοροΐδευτικά)

*Η *Αλλαγή

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (μέ άπορία)

Πώς τό μαντέφατε;

Λοιπόν

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Μά έσεΐς έχετεχοντρή φωνή

θα έλεγε κανείς φωνή άρνούδας

ΚΑΡΟΥΔΑΣ Εΐχε βραχνιάσει από τίς συγκεντρώσεις

ΔΙΟΝΥΣΟΣ "όστε αυτό ήταν

ΚΑΡΟΥΔΑΣ "Ένας άπλός μεσάζων

έρμηνεύω τή σκέψη του άρχηγου

*Οφείλω τό μαύρο νά τό κάνω άσπρο

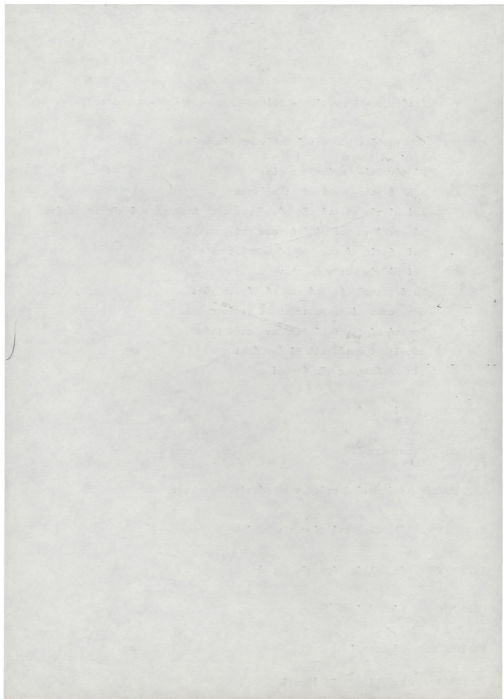
τό άσπρο πράσινο

και τό πράσινο κόκκινο

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Ω Ίδεολογία των χρωμάτων

ΦΑΙΔΡΑ μέ τή σκέψη τής "Ηρας

Αυτή ή καταλήγει στό μαύρο

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Καί μέ ἐζήτησε ἐπισημως

*Ἀπό τή μητέρα μου

*Ὁ μεγάλος τήν κοβεῖ

θά τήν κάνει δική του

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Καί τότε

ΦΑΙΔΡΑ Καί τότε

*Ἐβγαλε τό τρανζιστορ καί εἶπε

ἀκοῦστε τή φωνή του

ΦΑΙΔΡΑ Καί λοιπόν,
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Καί λοιπόν,
ΔΙΟΝΥΣΟΣ

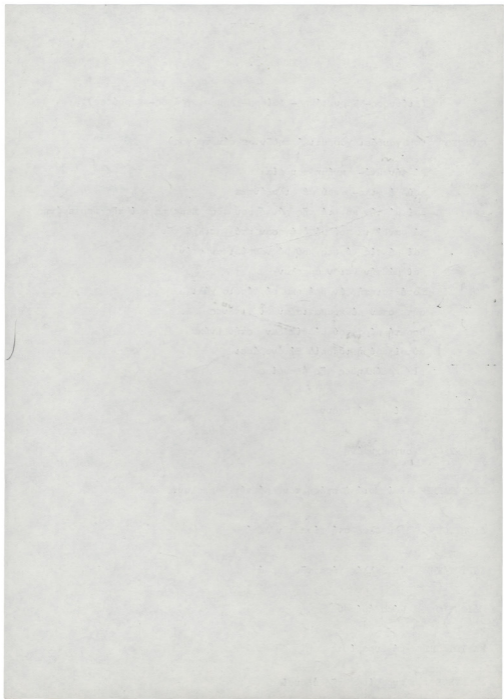
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φωνή ρωμολέα ,πειστική
πού τήν αἰσθάνομαι ὅλο καί περισσότερο μέσα μου
ὅπως ὁ βόρειος ἄνεμος τήν Ἐδρυκόμεν
κάτι σάν τρόμπα
πού φουσκώνει σά λάστιχο

ΦΑΙΔΡΑ Ω δύστυχη

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Καί τά μέσα ἐνημέρωσης
Μίλα γι'αὐτά

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ *Ἐκπομπές, ἄρθρα, ἀναλύσεις
τό περιοδικό ΑΝΤΙ-(κα)
τό περιοδικό πολιτικ (της)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Μιλᾶς γιά φεῖρες

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Κυρίως τὰ δράματα καὶ ἠλεκτρορίζουν τὸν περήφανο κολίγο

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣΚαὶ ἡ κοιλιὰ σου φούσκωνε

ΔΙΟΝΥΣΟΣ *Εσὺ βρῆς φούσκωνες τὴν τρόμπα;

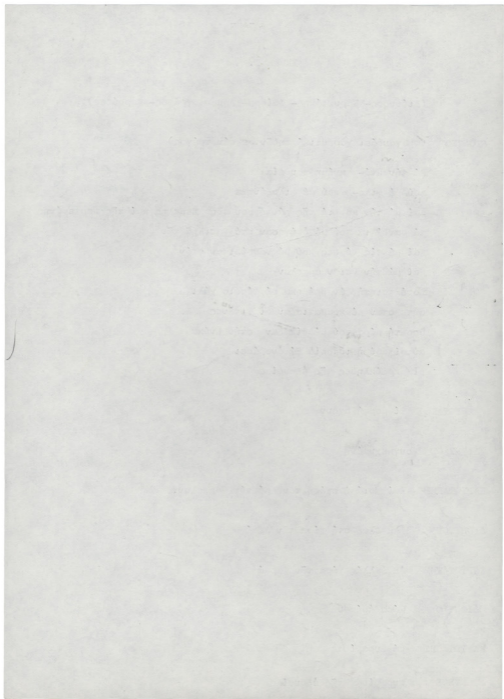
ΚΑΡΟΥΔΑΣ *Ἐγὼ σχολιαζα

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Καὶ ποῖος φούσκωνε;

ΛΑΤΙ Πυροβολῶ τὸ μέλλον
 εἰς τὸ ὄνομα τῆς ποίησης
 ὦ μέλλον σὲ ἐκτελῶ

(Πυροβολισμὸς).ΣΚΟΤΑΔΙ.

Π Ρ Α Ξ Η Γ.

ΣΚΗΝΗ Α.

Μέ τή σφαίρα (πυροβολισμό) τοῦ Καρυωτάκη - ἀτιμόσφαιρα Δεκέμβρη 1944. Ἐντάρτες - Ἀρματοῦλοι- Νέοι - Νέες (στεφανωμένεσι μέ λουλούδια).

Ἐο Διδύμοι βαρεῖα πληγωμένοι. Σχηματίζεται ἡ ΠΟΜΠΗ. Πάνω στή μουσική προβάλλονται σέ δόξη τά μεγάλα γεγονότα 1944-84. Ἡ πομπή φτάνει στή ΠΥΓΚΑ.

Τραγοῦδι Στίς 10 τοῦ Δεκέμβρη.

Σκοτάδι

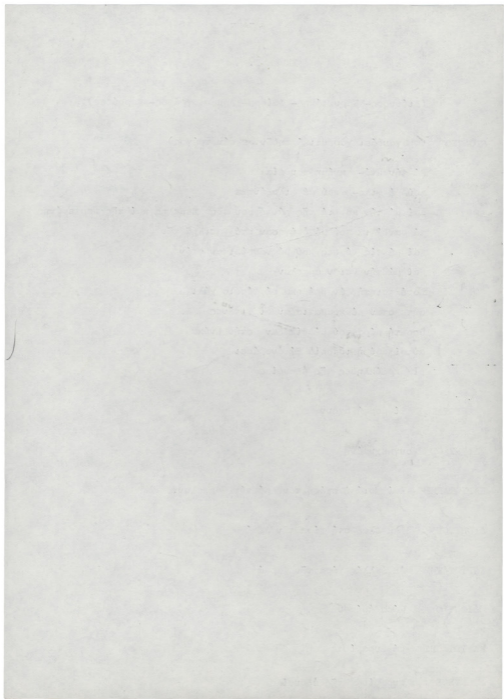
ΣΚΗΝΗ Β.

(Τό ἴδιο σκηνικό ὅπως στήν ἀρχή τοῦ ἔργου.

Μπαίνει ὁ ΔΙΟΝΥΣΟΣ μέ προφύλαξη).

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Πῶς βρέθηκα καί πάλι μόνος
καταδιωγμένος σάν ἄγριο θηρίο.
Γύρω καμένα δάση μέ βόμβες καπάλμ
Ποῦ πήγαν οἱ Ἕλληνες;
Τά χωριά ἐρειπωμένα
Τά νησιά γεμάτα
καί τά Μακρονήσια
Ποῦ πηγανοί θεοί
Δία πατέρα μου
γιατί μέ ἐγκατέλειψες-
Ἐπικυρηγμένος.

Ζητάω το κεφάλι μου
για τη Λαμία.

(1)

(Μπαίνει ο ΣΤΡΑΤΟΣ).

(A81)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ (χορωδία).

Στή Λαμία στή Λαμία
βοηθάει η Γλυκεμπούγια

Μαχισός οι Έλληνες
Εκεί που ξεκίνησε η επανάσταση
Η Βίβλος οι κατωκίση

(Μπαίνει η ίδια πομπή - όπως με τον Όθωνα-μόνο που τώρα στους
βρόνους κάθονται ο Παύλος και η Φρειδερίκη).

Βρίσκουν το ΔΙΟΝΥΣΟ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ.

Νάτος, νάτος
ζαρωμένος σά γάτος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Τής μάνας σας ο πάτος.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ (σοφράνο)

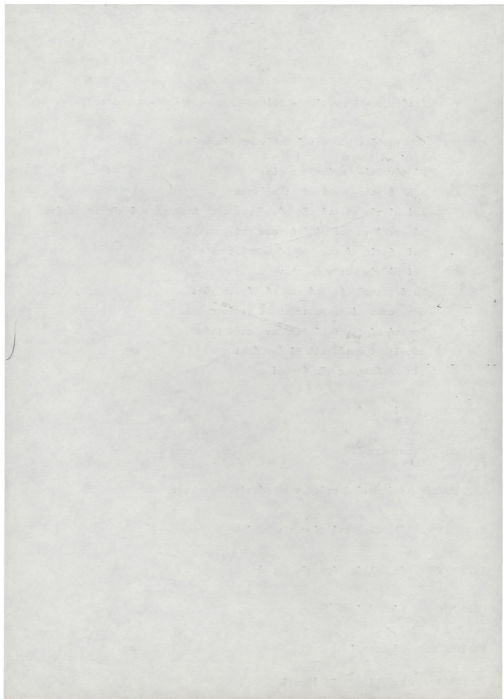
Δέστε τον καλά να μην το ξανακάνει
θέλω μια δίκη σαν του Μπελογιάννη.

ΠΑΥΛΟΣ

Ό στρατός όμως άλλα ζητεί

ΛΕΙΣΜΑΤΙΚΟΣ

Τό παλούκι στή Λαμία

Έχει στηθεϊ.

(2)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Στή Λαμία. Στή Λαμία
δοξάζεται η Γλυξμποργιά

ΦΡΕΙΑΦΡΙΚΗ

Δέν θέλω άλλη υπόθεση Λαμπράκη
'Η Πυθία υπήρξε κατηγορηματική
Γιὰ νά υπάρξει λύση δριστική
'Ο Διδύσσος θά δικαστεῖ
ἀπό κυβέρνηση σοσιαλιστική
Λοιπὸν ὑπομονή

ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Στή φυλακή- Στή φυλακή.

ΣΤΡΑΤΟΣ

Στή φυλακή- Στή φυλακή.

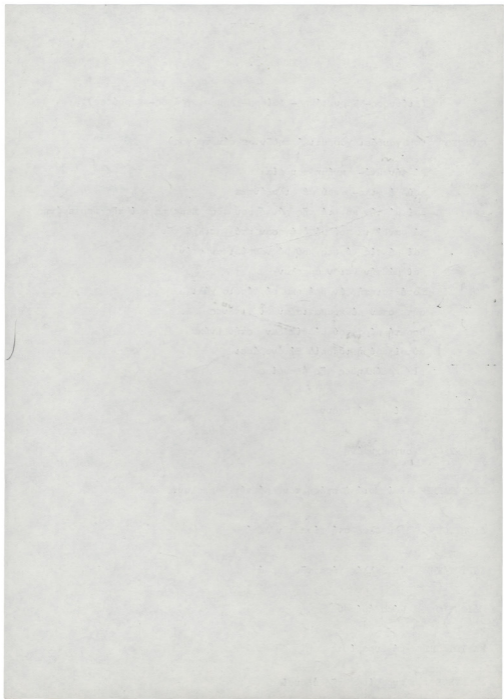
Τραγοῦδι ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

(*"λλαγή ντεκδρ).

(*"Η φυλακή σιγά-σιγά ἀνοίγει καὶ γίνεται πλατεία μὲ κόσμο).

ΡΟΜΗΟΣΥΝΗ

θέλω ν'ἀκούσω
τόν περήφανο κολίγο
τί ἔχει νά μᾶς πεῖ

Τραγοῦδι

Ο ΚΟΛΙΓΟΣ (τραγουδιστής καὶ Λαδός).

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Σέ λίγο θά μέ πάρουν
 Σέ λίγο θά μέ βάλουν στό τσιμέντο
 Σέ λίγο οἱ θεοί
 θά παθάνουν γιά πάντα
 "Ολοι ἔσεΐς πού χτυπήσατε
 τοὺς γερμανοὺς
 τοὺς φασίστες
 καὶ τοὺς προδότες
 γιά νά ζήσει ὁ Διόνυσος
 γιὰ πάντα στήν Ἑλλάδα
 τί καταλάβετε;
 Ἑλάτε παιδιά
 νά χορέψετε
 τό χορὸ τοῦ ΠΡΟΔΟΤΗ

(τραγοῦδι: ὁ ΠΡΟΔΟΤΗΣ.

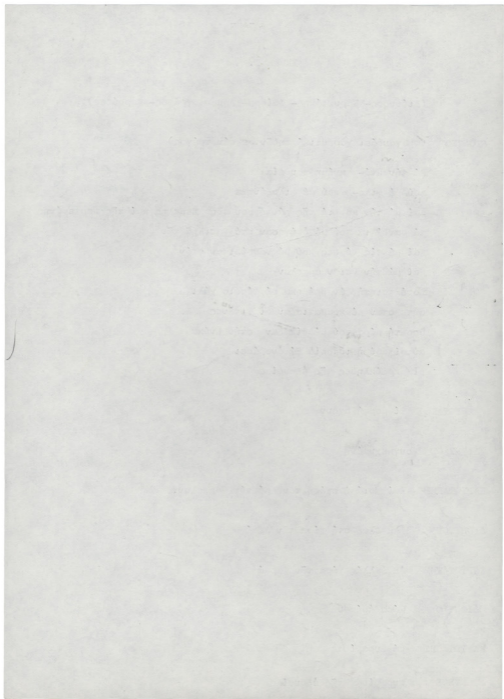
Τραγουδιστής - Λαδός- Χορδός-).

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Κι ἐσύ Διόνυσε
 σειρά σου τώρα
 νά μᾶς πεῖς
 τὸν καῦμό σου

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (χορωδία)

Τραγοῦδι: ΤΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΝΑ ΤΗΝ ΚΛΑΙΣ

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

(Είςβάλλον ψηφοφόροι με σημαϊάκια και ποδοσφαιρδφιλοι...
Κορεύουν και τραγουδοῦν τήν

ΑΡΚΟΥΔΑ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Ποῦ νά πάω νά κρυφτῶ
Ποιά γωνιά τῆς γῆς
θά μέ δεχτεῖ;

(Στρατιῶτες πιάνουν τό Διδόνυσο καί τόν δένουν σέ παλούκι.
Διαμορφώνεται τό ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ στήν ΠΗΥΚΑ -βλέπε περιγραφή ἀπό τό
ἔνθετο στό δίσκο ΔΙΟΝΥΣΟΣ-).

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τραγοῦδι:

"Γιά καί χαρά σας
α σπιλοι μου δικαστές"

(Μπαίνουν δρμητικά γυναῖκες μέ μαῦρες σηματες).

Τραγοῦδι:

ΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

(Στό μεταξύ ἔργατες σιάβουν μπροστά ἀπό τό παλούκι πόν λάδι.
"Άλλοι φτεάνουν τό χαρμάνι μέ τσιμέντο καί μέ χαλίκι.
Ξαναμαίρνει ἀπό τό βάθος ἡ πρώτη κομπή.Στούς θρόνους ὁ ΣΩΓΙΕΡ
καί ἡ ΧΑΜΙΑΤΟΝ).

ΧΑΜΙΑΤΟΝ

Αὐτός εἶναι ὁ δριαιός ληστής;

ΣΟΓΙΕΡ

Σέ λίγο δέ θά'ναι
παρά ένα κομμάτι τσιμέντο

ΑΣΙΓΜΑΤΙΚΟΣ

Ζήτω τό γιοφύρι τής "Αρτας

ΦΩΝΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ζήτω ή Λαμία

ΣΤΡΑΤΟΣ

Στή Λαμία στή Λαμία
δοξάζεται ή Χαμιλτονία...

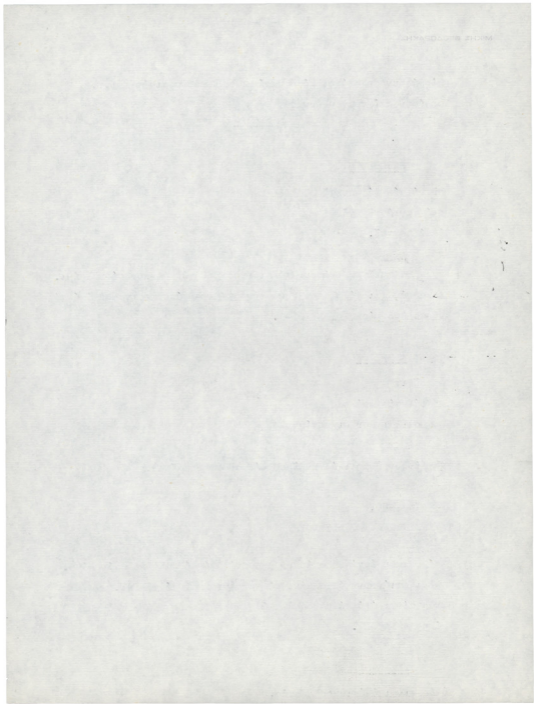
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (γονατιστή)

Τό γιοφύρι στεριωμένο
σας οδηγεί
στήν άλλην όχθη
Καλή τύχη
στή νέα σας πατρίδα

(Ή πομπή βγαίνει...).

ΔΙΚΑΙΣΤΕΣ (χορωδία)

Ό Λάιος έχει άνοιχτεί
Τό χαρμάνι άνοκατευτεί
μέ λίγη ένισχυμένη άναλογική
ό καθένας παίρνει ό τι του άναλογεί

(*Ο "Ηλιος δόσει..
Μπαίνει ο ποιητής).

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τί γίνεται έδω;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

(πού ακολουθεϊτόν ποιητή)

*Ο λαός μας μέ νίκη
συντριπτική
Γιά τό Αϊόνυσο δένει
λύση τελειωτική

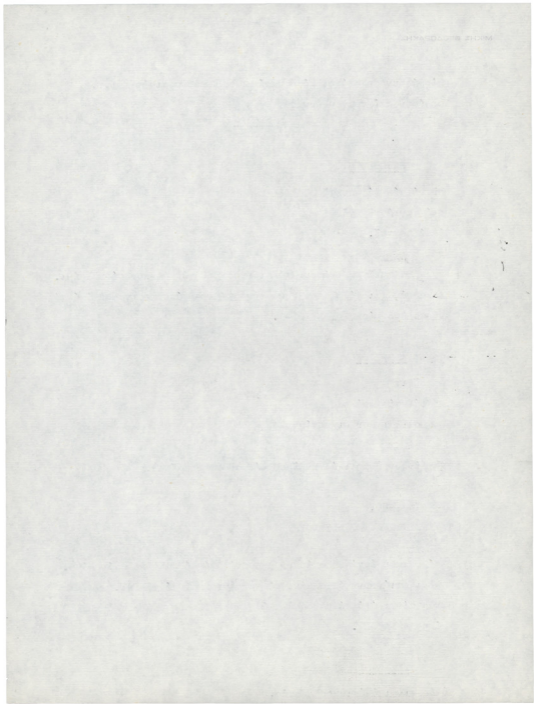
ΠΟΙΗΤΗΣ

Δηλαδή;

ΚΑΡΟΥΔΑΣ

Ήπού μπαίνει τρέχοντας στεφανωμένος)

*Η Έποχή μας ή τεχνοκρατική άπαιτεϊ
σιδερένια λογική.
Λόγου χάρη:
Πώς θά παρέμενε ή Κρήτη
βάση πυρηνική
άν ο λαός δέν φήφιζε
Κυβέρνηση άντινατοϊκή;

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

*Η μυθολογία
είναι άναχρονιστική
και ή ποίηση
σκέτη καταστροφή.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Πώς λέγεται ή χώρα
πού κατοικώ;

ΚΑΡΟΥΔΑΣ / ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Χαμιλτονία

ΠΟΙΗΤΗΣ

Κι αυτός πού είναι στό παλόνι δεμένος

ΚΑΡΟΥΔΑΣ / ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

*Οριακή μειοψηφία

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Δέ βλέπεις τό λάκο
πού έχει άνοιχτεί;

ΠΟΙΗΤΗΣ

Καί λοιπόν;

Τραγοῦδι: ΚΑΛΑ ΒΟΥΝΑ

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Ὁ Διδύσσος χαιρετᾷ
γιὰ στερνὴ φορά
τά καλά βουνά
πρὶν τὰ σιεπάσουν
τά ραντάρ...

ΠΟΙΗΤΗΣ

Ρωμηοσύνη, ἡ χώρα αὐτὴ
μᾶς ἀνήκει
Νᾶ ποῦ ἔρχεται ~~μαζί~~ μας
καὶ ὁ Λαός
Ὁ εἶναι καλός

(Τραγοῦδι: ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ)

θεύγουν κυνηγημένοι- Καροῦδας, Δημοσιογράφος, Δικαστές.

Ὁ Λαός λύνει τὸ Διδύσσο.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Δέντρα και Δέντρα και Δέντρα
 φέρουν το νερό και Δέντρα
 σαν σκοτεινή βλάστηση δένδρα στρούχλινα -
 Μαζί σπυριάζει μαζί και η πέτρα
 και μαζί είναι. Ω τέφρα και Δέντρα και
 στρούχλινα Δέντρα και Δέντρα και Δέντρα
 Άλλα μείγματα αμύγδαλα και β' έχει
 και φίλο. Το μυστικό σου δέντρο με
 και πέτρα. Και είναι άρρωστα φέρει
 το νερό σου φύλλο, και πάνω φέρνει το
 φίλο και να χαρμίτε. Κ' είναι ταπεινά
 τα Δέντρα και να είναι αόριστα φίλα,
 τα Δέντρα και τα εδύμε σαν Πηλός,
 και η πέτρα γίνεται δι' ένα σου
 γαλάς, όταν θα π'έχει κι εσύ
 ακόμα απ' αμύγδαλα

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μπαίνει ο Δημοσιογράφος ως ΕΡΤ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. - Κοιμήθηκες σου έχεις κοιμηθεί
 Σας βλάτω να κοιμηθείτε και τα Δέντρα

ΠΟΙΗΤΗΣ Μαζί η πέτρα και αμύγδαλα.
 Μικρά αυτοκίνητα καθυστερούν

ΔΗΜ. Τι σύμφωνοι ! Η Ελλάδα και συμπατριώτα
 "τα καθυστερούν"

ΠΟΙΗΤ. Η πέτρα και πέτρα και φίλο και φίλο...

ΔΗΜ. Άλλα αμύγδαλα β' φίλο μου σου !
 Αμύγδαλα και φίλο σου αυτοκίνητα σου !
 Οι αμύγδαλα αυτοκινήτων να κάνουν ταπεινά σου...

ΠΟΙΗΤ. Το φίλο χαίρεται...

ΔΗΜ. (συμφωνία το τραγούδι) Ένα, δύο, τρία...
 Αμύγδαλα και αμύγδαλα, α' αμύγδαλα ημύγδαλα
 η ταπεινά αμύγδαλα
 (από τη θύρα) Όχι, είδε κι το αμύγδαλο !

ΠΟΙΗΤ. Τι να σου ;

ΔΗΜ. Μου αμύγδαλα. Τι να σου δώσω φίλο σου
 από την το βλάτω...

ΠΟΙΗΤ. Και αμύγδαλα ;

ΡΕΜ.
ΠΟΙΗΤ
ΔΙΟΝΥΣ

- Γράψτε τὰ ὄνειρα

ΠΟΙΗΤΗΣ.

- Ἡ λιτανεία τῶν τυφλῶν ἀρχίται

ΡΕΜΗΘΣ.

- Τὰ ὄνειρα συμπίπτουν

ΠΟΙΗΤΗΣ

- Σ' αὐτῆ τῆ γῆ τὸ αἶμα καὶ θὰ χύσω

ΡΕΜΗΘΣ

- Εἶσαι ἡ ψυχή σὲ γῆς

ΔΙΟΝΥΣ

- Εἶσαι ἡ φωνὴ τοῦ νεροῦ

ΠΟΙΗΤ

- Ἀφήστε καὶ τὸ βῆμα καὶ νοὶ σπργανισμῶν
γῆς καὶ σπργανισμῶν
δ' αὐταντίκων κτλ

ΡΕΜ.

- Ὅλα θυρίσκω τὸ ἴδιον τραγούδι
τὸ τραγούδι αὐτὸ ἀναίσθη
θὰ ἀναίσθη...

ΔΙΟΝ -

θὰ ἀναίσθη θὰ νυχθίσω
οἱ κώπαι τῶν κώπαι

ΠΟΙΗΤ

- Τὴ παραίτη καὶ
οἱ σπργανισμῶν τῶν
ἐπὶ τὰ τραγούδι καὶ θὰ παραίτησιν

ΡΕΜΗΘΣ }
ΔΙΟΝ. }

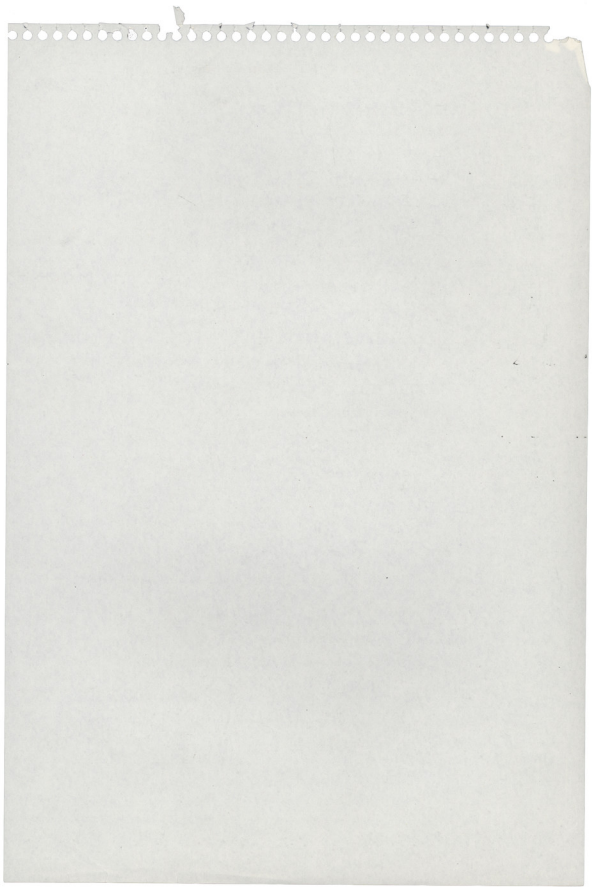
Για ποῖα τραγούδι καὶ
αὐτὸ καὶ αὐτὸ θὰ ἀναίσθη
οἱ φωνὴ αὐτὸ καὶ
οἱ φωνὴ αὐτὸ καὶ

ΠΟΙΗΤ

Αὐτὸ τὸ τραγούδι θὰ παραίτησιν

ΡΕΜ }
ΠΟΙΗΤ }
ΔΙΟΝ }

ὄνειρα ὄνειρα
πῶς τῶν αἰσθησῶν

ΚΙ Ο ΔΙΟΝΥΣ

ΠΑΡΩΝΤ. Άντ' αὐτῆ!

ΔΗΜ. Μὰ δὲ δὴ περὶ τοῦδε σὺν Εἰτ' εἶπ'·

ΠΑΡΩΝΤ. Οὐχί! ἔστω ἄντ' κ' ἵπτατος. Ἀφ' ὧν ἄρ' ἔστιν ἀπὸ τοῦδε!

ΠΟΙΗΤ. Εἰτ' εἶπ'· Τί ἔστιν αὐτῶ;

ΠΑΡΩΤ. Ὁ Στάθης οἱ Ἀφ' ἡγῶν!

ΠΟΙΗΤ. Τί ἔστιν Ἀφ' ἡγῶν;

ΡΩΜ. Ὁρῶτα!

ΠΑΡΩΤ. Σφαιραῖς ποικίαις κίβηται καὶ ποικίαις περὶ κίβηται!

ΠΟΙΗΤ. Φάρμακον;

ΡΩΜ. Ἀέθρις.

ΠΟΙΗΤ. Καὶ ποῖα σὺ τρέφεις;

ΠΑΡΩΤ. Οἱ ἔθριες!

ΠΟΙΗΤ. Ἀεθρίφαιγοι;

ΠΑΡΩΤ. Ἀεθρίφαιγοι!

ΠΟΙΗΤ. (Ὡς οἱ κ' ἔκρουσεν) Ἄντ' εἰ κατ' ἄρ' ἔθρις, Ρωμαῖος;

ΡΩΜ. Ἄτ' τί;

ΠΑΡΩΤ. Ἐθρίων!

ΡΩΜ. Ἄτ' τί;

ΠΟΙΗΤ. Τί φάρμακον εἶπ' ἡσυχίασθαι γινώσκω καὶ τὸ κέλευθον... Καὶ τί σφαιραῖον...
Πῶς φέρουσιν ἔθρις;

ΠΑΡΩΝΤ. Ἐνὶ ποικίαις δὲ δὴ κίβηται καὶ σφαιραῖα αὐτῶ
σὺ δὲ ποῖα σὺ τρέφεις!

ΡΩΜΟΣ. Τώρα ποῦ παρῶνται, ποῦ ποῦ λαοῖτα
κίβηται καὶ οἱ σφαιραῖοι κίβηται καὶ ποῖα
τώρα ποῦ φανασθῆται τοῖσιν ἢ ποῦ ποῦ
ἔθρις καὶ σφαιραῖοι οἱ σφαιραῖοι ποῖα

ΠΟΙΗΤ. Μὴ εἶδω προσήκοντα σοῦ ἀγασθῶ
ποῖα καὶ σφαιραῖοι καὶ ποῦ ποῦ ποῖα

ΡΩΜΟΣ. Πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦ ἀχάρου σφαιραῖον
σφαιραῖοι καὶ ποῖα ποῖα καὶ ποῖα ποῖα
Μὴ καὶ ποῖα ποῖα οἱ ἀσφαιραῖοι εἰκόνες
ταῦτα χαρῶν καὶ ποῖα ποῖα ποῖα

Κι' ο Μπαγιάς εσθλαυ στρατιώτης
του Αραβιάκου και φωνάζει
μαζί του ο Μορίν κι ο Παναγιώτης.
Ανάμε το σκοτεινό μου εφές
για το σφύρον αώ έγω το ασήρι,
Ηταν για ταπεινός ο φασκαριώτης.

Μορρίτης Μορρίτης ει Ήβραία! Εδώ οθωνική εργασία!
Η Εβραία ανήκει ει Εβραϊσμός! Αρραμυί και κερές, όφω!
Ει Φύρασι!

(Μπαγιάς ο οθωνός - Αραβίαν
και η ανδρία του)

ΑΡΑΒΙΑΤ (Αραβί ο οθωνός) Όπως ο Αραβίος πέι! Ο Αραβίος πέι!
Ο Μορρίτης πέι! Ο Παναγιώτης πέι! Τι κάουρα;

ΟΘΩΝ Μια τράνα ει ταρά...

ΑΡΑΒΙΑΤ Ναι τν βροίη και ναι τν κάουρα ύναργος!

ΟΘΩΝ Αραβία, τί πέι;

ΑΡΑΒΙΑ Έγαν η πιο δουκιφαστην ανταγί! Ο Αραβίος κάριος
για Αραβίους, αω ο Αραβίος πεσι ει φασκαριώ! Τον κείος,
ύναργος, κι έχω το όφω το κερέςο!

ΑΡΑΒΙΑ Έωωω, αυτα, αωφ αυτα!

ΧΩΡΙΑΤ (Ακούσθου αω ταπεινί) Μπαγιάτινος πέτος τραγιάγι
ταχία οδουσι κς οθων
Χαυρίετος και εδουίετος
τον Μπαγιάτινος όφω ταπεινί

ΟΘΩΝ Ερχέται ο φας πέι!

ΑΡΑΒΙΑ Έγκαρπία ναι διαποτιστεί!

ΚΑΡΠΙΣ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ Να διαποτιστεί και ναι Αραβίος!

ΑΣΙΜΜ Μπαγιάτινος! Ναι τον διώφω τον πέτατος;

ΟΘΩΝ Αραβί το πέτος Μας πέι! Αραβί αω κάριος και βουδου
το όφω να αυθαίρετος

ΧΩΡΙΑΤ (Μπαγιάς χρεώτατος) Μπαγιάτινος πέτος τραγιάγι
ταχία οδουσι κς οθων
Χαυρίετος και εδουίετος
τον Μπαγιάτινος όφω ταπεινί
(Μας τον ει οθων πέτατος)

Είπατε να βρω ένα καλό τραγούδι
κι' ήθελα να το γράψω
το βρω

ΔΙΟΝΥΣΟ Νυχτωέ...

ΠΟΙΗΤΗ Αφ' όσον είσαι άρραγμένος σου...

ΔΙΟΝΥΣΟ Μή αίνωνος και κι βλαφτείας

ΡΑΜ. Μή σπασίμων και ασταγών ασταγίμων

ΔΙΟΝΥΣΟ. Μή αργαίμων, αμείμων και άβυσσών ναυαγείων

ΔΙΟΝ. Μή άγασίμων άγαστων

ΡΑΜ. Και ασταγίμων ..

ΔΙΟΝ. Μή ψεύτικων αμείμων που α' κοιτίσαν...

ΠΟΙΗΤΗ. Καταγέλα / Καταγέλα!

Το έβρος βουίγει άναρπαγών ..

Κι' εγώ τι να κάνω; Ναι ουίχ ή ναί τινίς ή τα ήναί ή ποιή;

ΠΟΙΗΤΗ. Αποβουίγει στο ύαλο της Μηνάς τινίς

Να να άναρπαγέται!

ΔΙΟΝΥΣΟ. Ποίησι! Άκούσα όσι ποίησι!

Τραγούδι το άσπυ τραγούδι τρυφί ή ή τής έλλης!

ΡΑΜΟΣ

Η άσπυ που άσπυ άσπυ
έμψυχό
στο κίμα όσι ή τινίς και όσι όρα...

ΑΛΟΣ Νοσταλγία έμψυχό και ήναί

(COCO) Νοσταλγία ή έστια άναί ή τινίς όσι ..

ΡΑΜΟΣ

η έστια άναί τινίς τινίς
στο ήναί
και ή τινίς όσι τινίς ή τινίς ..

ΣΑΙΣΟ Το ήναί άσπυ. Νυχτωέ

ΑΛΟΣ

Ενα άσπυ ήναί ή τινίς
ή έστια.

ΡΑΜΟΣ

Ενα έμψυχό ήναί ή τινίς
ήναί ή τινίς ήναί ή τινίς ..

ΑΛΟΣ Είναι ή ήναί ή τινίς όσι ποίησι
ήναί ή τινίς ήναί ή τινίς ..

ΡΑΜ

Μπαρμπα ήναί ήναί ή τινίς
ή τινίς ήναί ή τινίς ..

ΣΑΙΣΟ Το ήναί άσπυ νυχτωέ

ΑΛΟΣ

Ενα ήναί ήναί ή τινίς
ή έστια.

ΡΕΜΟ Οταν το δες που αγγιζαν αν ημεις
 Το στανι ποδο θυγατρει η σεραι

ΛΑΟ Το στανι ποδο, η Ρωσικου, χωραται με σου ατρα...

ΡΕΜΟ. Και η φηρα ητ κηροφυλα εστις
 Τα στανι φυλακισ Κωμοι αυσ τιτρα

ΣΑΡΑΤ Το που αγγιζαν. Μυχατα

ΛΑΟ Ετα αφηρις ηταν γυνησι
 η Εορτα.

(Φωνη η Ρωσικου)

ΣΚΗΝΗ 3

(Αγγιζαν οι ΠΑΜΟ - ΠΡΕΙΔΕΡΑΚΗ. Σουδαη.
 ΑΣΙΜΑΤΙΚΟ - ΣΤΡΑΤΙΩΤΟ)

ΣΤΡΑΤ Μαριουτ - Γενικου ροι Σουδαη!
 Ετα φηρα στανι ποδο στανι ποδο!
 Η Εφλαη ανηκε σου καταριου!
 Αντιβουδακοι δεχετε! Ομο! Σου φυλακι!
 (Ρετρουκ το Ασιμου)

Ναυτ! Ναυτ! Ζαρωφου σου γυνη!

ΣΑΡΑΤ. Το στανι ποδο η σεραι!

ΦΡΕΙΔΕΡΑΚΗ Δες τη του κυρι νοι ημ το Ρωσικου.
 Ομο ημ Σιμα σου του Ματοριου.

ΠΑΜΟ Ο Στανι ποδο σου αττα φηρα!

ΑΣΙΜΟ Το ηγοικη ροι ημια εχσ ουδαη

ΣΑΡΑΤ Σου ημια ροι ημια στανι ποδο η φηρα στανι ποδο!

ΦΡΕΙΔ. Δες δεξω αττα ουδαη Μαριουτ!
 Η Ρωδα ουδαη καταριου παριου!

ημ νοι ουδαη σου στανι ποδο
 ο Ασιμου σου Σιμα σου
 απο εφουσιου πυραυδισι! Νοιου ουδαη!

ΑΣΙΜΟ Σου στανι ποδο!

ΣΤΡΑΤ Σου φυλακι!

ΠΑΜΟ Στανι ποδο! Να κηρα η φηρα!

ΦΡΕΙΔ Νοιου ειναι αυτο η ουδαη!

ΑΣΙΜΟ Αφηρα σου στανι ποδο ουδαη!

ΦΡΕΙΔ Ουδαη σου στανι ποδο! Πηρις τι οι φυλακι!

ΠΑΥΣ Ο Λαός σου να απραχθεί.

Εξουθενήσαν πανταχού
η σφιδέρα να λούγγη, η ιστορία!

(Μαζί με ο ΛΑΟΣ)

ΛΑΟΣ Εγώ! Εγώ! και Πρωτο Βασίλει!

(Κείνος Βασίλει)

Βάλε κήπο - ρίξε γαίη
(Θα είσ' αψηλά να είσ' πάλι)

Το φανταί του νοιάς θύσ' αψηλά
(Μη καρδία και πάρα)

Θύσ' αψηλά και ηθ' αψηλά
(Μισούσ' το αψηλά)

να ηθ' αψηλά αψηλά
(Αψηλά αψηλά αψηλά)

Αψηλά να αψηλά αψηλά
και ηθ' αψηλά

και ηθ' αψηλά αψηλά αψηλά
αψηλά αψηλά αψηλά

(Θα ηθ' αψηλά αψηλά αψηλά
και αψηλά αψηλά αψηλά)

Το αψηλά αψηλά αψηλά
αψηλά αψηλά αψηλά

Μηδία ο Λαός και θύσ' αψηλά
αψηλά αψηλά αψηλά

ΠΟΙΗΤ. Όραμα σου δίνο δίνω!

Ο κόσμος είναι δίνω σου!

Πιτ' ούς Μοίρας σου τ' αψηλά!

Το γιν' βεβαιότερα σου σου!

ΑΞΙΩΜ. Μην' αναρχία και ηθ' αψηλά αψηλά

Τηχία σου αψηλά αψηλά αψηλά (Κείνος αψηλά αψηλά)

ΠΑΥΣ Δε! Αψηλά!

Τησ' αψηλά θύσ' αψηλά ο Λαός!

ΛΑΟΣ Εγώ! Εγώ! και Πρωτο Βασίλει!

ΠΟΙΗΤ. Έος δίνο όραμα! Έος δίνο αψηλά!

ΛΑΟΣ Μην' αψηλά αψηλά αψηλά - αψηλά αψηλά και αψηλά (Κείνος αψηλά)

ΠΑΥΣ Λαός σου αψηλά σου!

ΛΑΟΣ Έος Λαία! Έος Λαία! Δοξαίττα η Αψηλά αψηλά!

ΑΞΙΩΜ Βεβαιότερα ο Αψηλά αψηλά!

ΦΡΕΙΑ Η Ρωμανία;
Εργαστήριον ἔσται;

ΠΑΥΛΟΣ Ἐβίβει δὲ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ βρεῖ
Ἄκουσον τοῦ λαοῦ τοῦ ἔχοντος ἰσχυροὺς!
Πολλοὶ γὰρ φύγοντες εὐδὸν..

ΦΡΕΙΑ Ἐκμαρτυροῦντες οὐκ ἴστανται!
Ἄκουσον οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται!
Πολλοὶ! Μὴ γὰρ τὸν οὐρανὸν ἴστανται
τὴν γῆν βασιλεύουσιν!

ΠΑΥΛΟΣ Ἄκουσον οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται

Αἰσιμα Ἄκουσον! Γύμνασιον οὐκ ἴστανται! Γύμνασιον οὐκ ἴστανται!
Ναὶ καὶ τὸν βρεῖ τὴν Ρωμανίαν
ὁποῦ οὐκ ἴστανται τὸν οὐρανὸν!

(Ὁρανοῦ οὐκ ἴστανται - Ἀκούουσιν
Αἰσιμα. Ἰσχυροὺς. Ἄκουσον)
ΜΑΡΤΥΡΟΙ ἢ ΠΑΥΛΟΣ ἄκουσον

Ἐκστην 4

ΡΩΜΑΝΟΙ Ὁρανοῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται!
Ἐξ ἰσχυροῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
καὶ ἰσχυροὺς οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
καὶ ἰσχυροὺς οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
καὶ ἰσχυροὺς οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται

Αἰσιμα Ἡ Πάρις οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
Χίμαιρα ἰσχυροῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
Κατακτείναντες τὸν οὐρανόν!

ΦΑΝΑΣ Πῦρ ἢ ἄκουσον οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
Ἐκ μαρτυροῦντες οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται

ΔΡΩΝ Δὲ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται;

ΡΩΜΑ Ἐξ ἰσχυροῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται...
Ἄκουσον καὶ ἰσχυροῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται
καὶ ἰσχυροῦ οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται οὐκ ἴστανται

Φ. Π. Δ. Καὶ πῦρ; καὶ πῦρ;

ΡΕΜ. Άνοιγαν, καθίγαν και τρι-ταί αϊτά !

Εως τότε...

Φ. Π. Δ. Έως τότε ;

ΡΕΜ. Ήϊδεν αϊτά !

Φ. Π. Δ. Ο Σίρκος ;

ΡΕΜ. Στις σιτι έχασε πέντε. Ο Παναγιώτης βδέντε και η αντραί-
του. Ο πατέρας έφρατα και η σιμα έφρατα. Η ταίτην του
του. Τότε έχριστ η νόστα: «Ποις είναι ;» ρωτά η ταίτην..

ΔΙΤΗ. Η Αλλαγι !

ΡΕΜ. Πως το ταίτην ;

Φ. Δ. Π. Δ. Ποιός ; Ποιός ;

ΡΕΜ. «Μα εσως έχασε χύστην φων. Θα έφρα ταίτην φων ακουούτος »

ΠΟΥΝΤ. Έχει βραχυσίτα από τις πρώτες αϊφάδες ..

ΔΙΤΗ. Ώστα αϊτά κίμα ;

ΠΟΥΝ. Ένας άγιος κτοίμων. Εξημενώ ος σκέψη τής έσπαρσίτου ! Ορείζω
η κίμα να η κίμα σίμα. Το έσπαρ κίμα. Κίμα σίμα
κίμα !

ΠΟΥΝΤ. Ω ! Ήσπαρ τής κίμα !

ΦΑΡΑΤΑ Μα ος σίμα τής κίμα ! Αμα η σίμα κίμα τής κίμα !

ΡΕΜΗ. Και η έφρατα τήσικη από σίμα ταίτην του : « Ο Σίρκος αν
αϊτά. Θα αν κίμα σίμα του. » Και τότε...

Φ. ΠΟΗ. Και τότε ; και τότε ;

ΡΕΜΗ. Εβρατα το κίμα και εσα « Αμα ος φων του »

Φ. Δ. ΠΟΙ. Δ. Και ποίμα ; και ποίμα ;

ΡΕΜΗ. Φων έσπαρτα. Γοσικη. Ποίμα αϊσθαστα ος και κίμα σίμα
κίμα του. Ομα η έφρατα τής κίμα σίμα ! Και ος
ταίτην του φων κίμα το ποίμα κίμα.

ΦΑΡΑΤΑ Ω Σίμα !

ΡΕΜΗ. Και η ταίτην του έφρατα του κίμα τής κίμα τής κίμα
κίμα

ΠΟΥΝ. Και η κίμα του ;

ΡΕΜΗ. Φοίμα !

ΔΙΤΗ. (Και αν Αμα ος) Έοι βρα φοίμα τής ταίτην ;

ΠΟΥΝ. Έως σίμα !

ΔΙΟΝ. Και ποιάς προσέμνη;
 ΠΟΙΗΤ. (Συγχορική φωνή) Αδελφές ην φίλων
 ΡΕΜΠΟ. Ή θύλασσον θύι αυθενίση εως αν καρλίαι τού ανδρανα
 ΔΗΜΟΣ. Τη Αργαία θύλασσον. Σωχάται...
 ΠΟΙΗΤ. Και η θύλα; ;
 ΔΗΜΟΣ. Κιθλασσον η θύλασσον !
 ΠΟΙΗΤ. Τα θύλαρα βαρύνον
 Φ.Δ.Ρ.Δ. Θύλαται ται θύλαρα !
 ΔΗΜΟΣ. Φύλακα ην βαρύνον τον θύλα. Μάη θύλασσον.
 ΠΟΙΗΤ. Τύλαται οται νερα.
 ΦΑΙΝΑ. Δεί θύλα καρλίαι
 ΡΕΜΠΟΣ. Έχει έμβωτον ;
 ΔΗΜΟΣ. Ένα καρλίαι
 ΠΟΙΗΤ. Έται τήλαρα νερα
 ΔΗΜ. Έχεται η θύλα !
 ΦΑΙΝΑ. Τήλαρα νερα καρλίαι !
 ΡΕΜΠΟΣ. Φύλασσον !
 ΛΑΟΣ. Σωχάται ον οτα ται ! Αδελφές θύλα τα βαρύν !
 ΔΙΟΝ. Ανεστησάται του θύλα !
 ΛΑΟΣ. Ζων οί θύλα ;
 ΔΙΟΝ. Αη τον νερα καρλίαι νερα καρλίαι !
 ΛΑΟΣ. Νουί έμνη νερα ;
 ΔΙΟΝ. Αγγελα τον νερα καρλίαι !
 ΝΕΡΑ. Αη έχον φωνη, ης οη έχον νερα !
 ΑΓΓΕΛΟΣ. Δίωσεν οί καρλίαι. Αη τον νερα καρλίαι ην καρλίαι νερα καρλίαι
 ην καρλίαι νερα καρλίαι. Μάη έμνη νερα καρλίαι
 η νερα καρλίαι.
 ΛΑΟΣ. Τα νερα καρλίαι. Τα νερα καρλίαι. Τα νερα καρλίαι
 ΦΑΙΝΑ. Σωχάται νερα !
 ΡΕΜΠΟΣ. Δουλεύει !
 ΔΙΟΝ. Νερα καρλίαι. Τα νερα καρλίαι νερα καρλίαι ην καρλίαι
 ΑΓΓΕΛΟΣ. Αη τον νερα καρλίαι : η νερα καρλίαι νερα καρλίαι
 ΛΑΟΣ. Νερα καρλίαι !

ΑΓΓΕΛΟΣ Ωχι οφθαλμοί κλάυσι...

ΡΩΜΑΝΟΣ Και το τραγούδι του νερού ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Έτσι σκαυί Ωχι οφθαλμοί...

(ο ΑΓΓΕΛΟΣ βρίζει οί μετριοπαθούς από κείτανα)

ΛΑΟ Μπύ! Στραίσο Ρόμοσι!

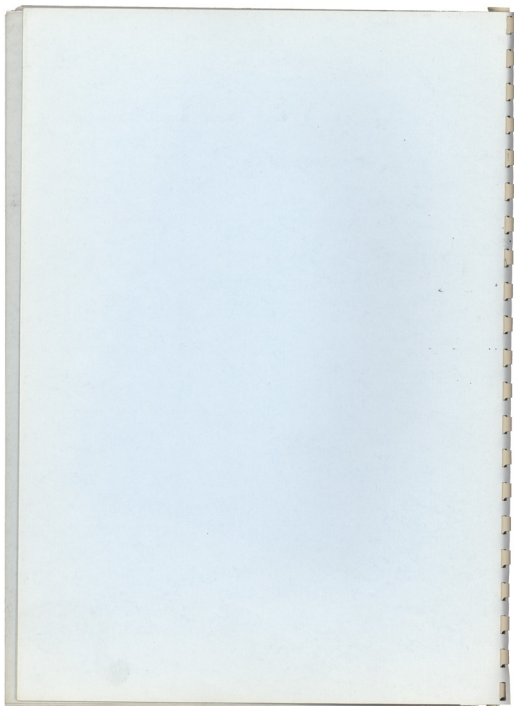
ΦΑΙΔΡΑ - ΟΑΟΙ - Μαρι ου σκαυί ου ου ου!

ΓΟΙΝΤΗΣ ΑΓΓ! Πυροβολή το ΑΓΓΕΛΟΝ....

ΤΕΛΟΣ

LIBRETTO

Espresso

ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Λιμπρέτο

"Ήταν εύτυχισμένη τότε ή τώρα..."

ΚΕΙΜΕΝΟ Μ.Θ. Βουρλά...

ΚΕΙΜΕΝΑ Κ.ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

ΠΡΑΞΗ Ι.ΣΚΗΝΗ Ι.

"Ήταν ένα δείλι ζωγραφιστό"

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Είμαι ο Διδόνυσος.

Σας χαιρετώ. Στή

σκηνή μας αυτή θα άνα-

παραστήσουμε για σας, το εύθυμο

δράμα, του τέλους του ποιητή." Ας

περάσει το πρώτο πρόσωπο.

"Έχω πεθάνει τόσο χρόνια τώρα..."

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

"Όλα τὰ πράγματά μου έμειναν

όπως

ΔΙΟΝΥΣΟΣ "Η Ρωμηοσύνη... στή

σκηνή."

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Νάχω πεθάνει πριν από καιρό..

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ..πληγωμένη, πικρα-

-μένη..

"Έχω πεθάνει τόσο χρόνια τώρα"

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

..σκόνη πη σκόνη έγένευσεν ο
τόπος

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ή Ρωμηοσύνη όρασή.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

και γράφω με το δάχτυλο σταυρούς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ "Ήρθε στον 'Αμβρακικό

νά συναντήσει..

λέντρα μόν λέντρα μόν λέντρα
χέουλλα τή νόστια του ασκιδού
στή σκηνική του δούλου... ανήρροστοι...

ALPHABETICAL INDEX

Authors

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

ALPHABETICAL INDEX

- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ήταν εύτυχισμένη τότε ή ώρα...
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ Τόν Ποιητή..
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ..ήταν ένα βελι ζωγραφιστό
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ ..πού με μιά σφαίρα στά
μυαλά..
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Έχω πεθάνει τόσα χρόνια τώρα..
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ ..ήλιους έκτυφλωτικούς..
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ κι έμεινε τό παράθυρο κλειστό
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ ..εσκόρπισε μέσ στά
σκοτάδια.
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Έχω πεθάνει τόσα χρόνια τώρα
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ Τό δράμα αυτό..
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ κι έμεινε τό παράθυρο κλειστό
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ σέ λίγο θά ζετυλιχτεί μπροστά
σας.
Μπαίνει ο Ποιητής
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Δέντρα μου δέντρα μου δέντρα
ξέφυλλα τή νύχτα του Δεκεμβρη
στή σκοτεινή βαθείά βενέροστοιχία

PROLOGUE

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

ALICE: Ein Dorn...

PROLOGUE

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

ALICE: ...und sie hat einen...

...und...

PROLOGUE

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

ALICE: ...Hans Krumpholtz...

PROLOGUE

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

ALICE: ...Hans Krumpholtz...

...und...

PROLOGUE

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

ALICE: ...Hans Krumpholtz...

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

ALICE: ...Hans Krumpholtz...

...

Hans Krumpholtz...

PROLOGUE

*Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

Hans Krumpholtz vordr. d. Epik...

-3-

ΠΟΙΗΤΗΣ 'Υψή μου κείνεται
 από μια κλωστή...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Αιτό άνοιξις μέ νάνει
 κείνεται μεν γιά τήν αίσθησι
 σκεπτό άνοιξις άνοιξις
 μου κενταύρεας...

ΠΟΙΗΤΗΣ Τό υψή κείνεται...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. (άνοιξις τήν άνοιξις
 τούτα...
 'αγαπητοί μου άνοιξις...
 μενίσση ή 'ιστορική άνοιξις
 (πρός τήν ποιητή) 'αυλαίτε, αίσθη

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μπαίνει ο Δημοσιογράφος
 της ~~ΕΕΕ~~ ΡΕΤ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Καλημέρα σας κύριε
 Καρυωτάκη. Εξς βλέπω
 να κουβεντιάζετε με
 τα δέντρα

ΠΟΙΗΤΗΣ Μόνο ή φυχή μου αυτοκτο-
 κτονει. Μικρές αυτοκτο-
 νίες καθημερινές

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Τι σύμπτωσης! Η έκπομπή
 μου ονομάζεται "τά καθη-

Μαζί πηγαίναμε μαζί και ή μέρα
 θα μάς εύρει. Ω έρημικά θλιμένα με
 στοιχετα δέντρα μου δέντρα μου
 δέντρα
 Αύριο μεθαύριο σύντροφο θα
 μ'έχετε
 και φίλο. Το μυστικό σας θέλω
 να μου πείτε. Καί όταν άργότερα
 φανετ τό νέο σας φύλλο, θα πάω
 μακριά, τό φως για να χαρείτε.
 Κι άφοϋ ταιριάζει ω δέντρα μου,
 να μένω άπ'όλα πίσω, τά θλιβερά
 και τά εύθυμα στή Πλάση, έγά
 λιγώτερο γι' αυτό δε θα σ'ας
 άγαπήσω, όταν θα μ'έχετε κι έσοτε
 ακόμα προσπεράσει

μερινά"

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Πού είναι τό τόπος;

ΠΟΙΗΤΗΣ 'Η ζωή μου κρέμεται

ΠΟΙΗΤΗΣ από μιὰ κλωστή..

'Η Βουρμπία.. 'Ο Άλλος!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Αυτό άκριβώς με φέρνει κοντά σας!

Μιλήστε μου για τήν αυτοκτονία

σας! Οι άκροατές άδημονούν ν' άκού-

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. σουν λεπτομέρειες..

'Αγα-

πητοί μου άκροατές. Στη συν-

ΠΟΙΗΤΗΣ Τό φως χάνεται..

ΠΟΙΗΤΗΣ καί τός μας, τό

κόσμο του άτόχου μας για τός

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. (δοκονάζει τό τρανζίστορ) Ένα, δύο,

τρία.. καί στό είναι τό Ελλάδα καί

'Αγαπητοί μου άκροατές, σέ άπευθείας

μετάδοση ή 'Ιστορική αυτοκτονία

(πρός τόν Ποιητή) 'Ομιλείτε, είσθε

εις τόν άέρα!

Οι έπιλλετοι είναι λιθουνοι και

τελειωνουν κα' στυλας 250-300

με' στο γραφειο

ΠΟΙΗΤΗΣ Τί νά πώ;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Πώς αισθάνεσθε. Τί νοιώθετε λίγα

λεπτά πριν άπ' τό θάνατο...

ΠΟΙΗΤΗΣ Εδ' πιείτε καφέ;

'Ηλεκτρολόγοι, εδών η πολιτεία

καί η θάνατος καί τός άποκά-

των...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. 'Υπέροχο! Μου παραγγέλει καφέ

πριν άπ' τό τέλος!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ποιό τό τέλος και ποιά ή άρχή;

Τό τίποτα γεννά τό τίποτα..

Το τίποτα

успехъ"

ИЗВѢСТІЕ 7-го года
въ томъ году...

ИЗВѢСТІЕ 18-го года
въ томъ году...
въ томъ году...
въ томъ году...

ИЗВѢСТІЕ 19-го года...

ИЗВѢСТІЕ 20-го года
въ томъ году...

въ томъ году...
въ томъ году...
въ томъ году...
въ томъ году...

ИЗВѢСТІЕ 21-го года...

ИЗВѢСТІЕ 22-го года
въ томъ году...

ИЗВѢСТІЕ 23-го года...

ИЗВѢСТІЕ 24-го года
въ томъ году...

ИЗВѢСТІЕ 25-го года
въ томъ году...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Ποιό είναι τό τίποτα;

ΠΟΙΗΤΗΣ 'Η 'Επαρχία. 'Η Πρέβεζα.
'Η Νομαρχία.. 'Ο "Άλλοσι
Αθά τά λευκά χαρτιά.. 'Ο
λευκός θάνατος...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. (Μιλᾷ στό τρανζίστορ) 'Αγα-
πητοί μου ἀκροατές. Στή συνέ-
χεια τοῦ προγράμματός μας, τό
ποίημα τοῦ ἀτόχειρος γιά τοῦς
δημόσιους ὑπαλλήλους ἀφιερωμένο
ἐξαιρετικά στή Νίτσα τή Στέλλα καί
τό στρατιώτη Μήτσο Βελοῦδη, ἀπό τήν
κόνιτσα!

ΠΟΙΗΤΗΣ .. νά κίρῳ μαζί μου.
"Τοῦς σά λίτο νά εἶ-
μαι κοντά σου, Στέλλα"

ΠΟΙΗΤΗΣ Αὐτή τήν ᾠρα ἡ Σελήνη
δέν μέ βλέπει..

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

ΠΟΙΗΤΗΣ Σ' αὐτή τή κούρα τοῦ
ἀδύνατου

ΠΟΙΗΤΗΣ .. αὐτή μονάχα μαντεύει
τό χάος πού βλέπω νά μέ
τυλίγει

κάνονται στίς κερφόλες μου
τρυφάνουν ἀπό λευκά χαρτιά
στίς αἰτίες

τή κερφόση ἀλληλογραφία

ἔχουν τήν τιμήν διαβεβαιώνουν

Οἱ ὑπάλληλοι ὄλοι λιώνουν καί
τελειώνουν σά στήλες ὄθο-ὄθο
μέσ στό γραφετό

καί μονάχα ἡ τιμή τους ἀκούει
ἐναντιορρίζοντας τοῦς ἄρθεους
τό βράδυ στίς ἄχιά σάν κερφόση

'Ηλεκτρολόγοι θάναί ἡ πολιτεία
καί ὁ θάνατος πού τοῦς ἀνανεά-
νουν...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

Κάθονται στις καρέκλες μουν-
τζουρώνουν άθωα λευκά χαρτιά
χωρίς αίτια

Κ. ΚΩΣΤΗΣ 'Ο Ποιητής...

ΠΟΙΗΤΗΣ Τώρα πεθαίνουν οι
θεοί, παθαίνουν οι
σκέψεις σά φύλλα
ξερά

Εκδίδονται τούς νόμους...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

Εκδίδονται οι συντάξεις
σόν τη παρούση άλληλογραφία

ΠΟΙΗΤΗΣ ...Εξίσταται...
ΠΟΙΗΤΗΣ Κι εγώ πρέπει τό
μυστικό μου..

τώς έρωτας σπώνοντας...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

Έχωμεν τήν τιμήν διαβεβαιώνου

Κ. ΚΩΣΤΗΣ ...Είναι γιά πάντα...

ΠΟΙΗΤΗΣ ..νά πάρω μαζί μου.
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. "Ίσως σέ λίγο νά εί-
μαι κοντά σου, Σελήνη

οί θαύματα οί καρμένοι:

ΠΟΙΗΤΗΣ Γι' αυτό κι εγώ εί-

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. ...από τον...
...προς...

Και μονάχα ή τιμή τους άπομένει
βταν άνηφορίζοντας τούς δρόμους
τό βράδυ στις δαχτώ σάν κουρδισ-
μένους από σου έρωτα και

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

γίνε σόν άπόδει... και γίνε σέ

ΠΟΙΗΤΗΣ Σ' αυτή τή χωρά του
Διδυμσου
Τιτάνες και πόρνες
Αερνατες "Υόρες και
"Εφιάλτες, θά κυβερνεύν...

Αουλαύς, τικράϊ ήταν έλλου
οί κίνοι. Εξάνε τόν κόν σου έρω
και κόνου τικραύς...

-7-

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

Παίρνουν κάστανα...

ΠΟΙΗΤΗΣ 'Ο Ποιητής..

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

Σκέφτονται τούς νόμους..

ΠΟΙΗΤΗΣ ...καταραμένος..

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

Σκέφτονται τό συνάλλαγμα

ΠΟΙΗΤΗΣ ..έξθριτος..

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

τούς ἔμους σηκώνοντας..

ΠΟΙΗΤΗΣ ...θάμναι για πάντα..

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.

οἱ ὑπάλληλοι οἱ καυμένοι

ΠΟΙΗΤΗΣ Γι'αυτό κι ἐγώ θά
σ'άνταμώσω, 'Αμβρακική,
φίλε πιστέ...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Κάνε τῆς πόνο σου ἔρπα και
γίνε σάν ἀηδόνι. Καί γίνε σά
λουλούδι, πικροί ὅταν ἔλθουν

ΠΟΙΗΤΗΣ

οἱ πόνοι. Κάνε τόν πόνο σου ἔρπα
καί πέτονε τραγοῦδι...

ΦΑΙΣΑΡΑ

Μπαίνει ἡ Φαίσαρᾱ

TABLE 5.

The first part of the report
 shows that the results of the
 study are in line with the
 findings of other studies.
 The second part of the report
 discusses the implications of the
 findings for practice.
 The third part of the report
 discusses the limitations of the
 study and suggests areas for
 further research.

TABLE

The first part of the report
 shows that the results of the
 study are in line with the
 findings of other studies.
 The second part of the report
 discusses the implications of the
 findings for practice.
 The third part of the report
 discusses the limitations of the
 study and suggests areas for
 further research.

The first part of the report
 shows that the results of the
 study are in line with the
 findings of other studies.
 The second part of the report
 discusses the implications of the
 findings for practice.
 The third part of the report
 discusses the limitations of the
 study and suggests areas for
 further research.

The first part of the report
 shows that the results of the
 study are in line with the
 findings of other studies.
 The second part of the report
 discusses the implications of the
 findings for practice.
 The third part of the report
 discusses the limitations of the
 study and suggests areas for
 further research.

The first part of the report
 shows that the results of the
 study are in line with the
 findings of other studies.
 The second part of the report
 discusses the implications of the
 findings for practice.
 The third part of the report
 discusses the limitations of the
 study and suggests areas for
 further research.

The first part of the report
 shows that the results of the
 study are in line with the
 findings of other studies.
 The second part of the report
 discusses the implications of the
 findings for practice.
 The third part of the report
 discusses the limitations of the
 study and suggests areas for
 further research.

ΠΟΙΗΤΗΣ Είσαι μόνη;

ΦΑΙΔΡΑ Περιπλῶν..Μέ συνοδεύουν

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ τὰ μέσα τῆς μαζικῆς
ἐνημέρωσης

ΠΟΙΗΤΗΣ Ἄχ σκοτάδια προαιώνια

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.Τί ἄλλο βλέπετε, κύριε

ΦΑΙΔΡΑ Καρυωτάκη;

ΠΟΙΗΤΗΣ Βλέπω τὸ χορὸ τοῦ Ζαλόγγου

ὡς τὸν χορεύω μὲ τὰ φάρια...

Τί νέοι ποὺ φτάσαμεν ἐδῶ.Στὸ

ἄτο ἔρμο νοεὶ στὸ χεῖλος τοῦ

κόσμου.Δώθε ἀπ'τ'ὄνειρο καί

κεῖθε ἀπ'τῆ γῆ."Όταν ἀπομακρύν-

θηκεν ὁ τελευταῖος μας φίλος,

ἤρθαμε ἀγάλι σέρνοντας τὴν

αἰώνια πληγὴ

(Μπαίνουν ἡ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ καὶ ὁ ΡΟΥΝΕΝΤΕΣ)

ΠΟΙΗΤΗΣ Ἐπιπέλας τῆς Νουαρχίας,Τί

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ.Ὁ Κύριος Ἰψουπουργός

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (Ἐρατώντας τὴ κοιλιά
τῆς) Ἄπο τῆ πολλῆ
τρεχάλα θά μοῦ πέσει
τὸ παιδί.

ΠΟΙΗΤΗΣ καὶ ἡ κυρία εἶναι δικὰ μου!

HONORABLE MEMBERS OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
 AND SENATORS OF THE MASSACHUSETTS LEGISLATURE
 AND MEMBERS OF THE JUDICIAL BRANCH
 AND ALL OTHERS TO WHOM THESE PRESENTS SHALL COME
 GREETINGS
 WHEREAS the said Legislature have passed an Act
 in relation to the said...

IT IS THE POLICY OF THE STATE TO...
 AND TO PROMOTE THE INTERESTS OF THE PEOPLE...
 AND TO SECURE THE MOST EFFICIENT ADMINISTRATION...
 OF THE GOVERNMENT...

(SIGNED) JOHN W. BARKER, GOVERNOR

ATTEST: JOHN W. BARKER, GOVERNOR

JOHN W. BARKER, GOVERNOR
 JOHN W. BARKER, GOVERNOR
 JOHN W. BARKER, GOVERNOR

-10-

- ΠΟΙΗΤΗΣ Σὲς γνωρίζω κῆρία;
 Καθήσεται
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ὀνομάζομαι Ρωμηοσύνη
 Κι αὐτός ὁ τύπος μέ κυνηγᾷ
- ΠΟΙΗΤΗΣ Ρωμηοσύνη (Βάζει τὸ
 περίστροφο στὸν κρόταφο)
- ΦΑΙΔΡΑ Μῆϊ τί πᾶς νά κάνεις;
 Ἄ δαίνουσι
- ΠΟΙΗΤΗΣ (πρὸς τὴ Ρωμηοσύνη) Ἀπιστη
 Μέ ποιὸν μέ ἀπάτησες;
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Σὲς ὀρίζομαι κύριε Καρυωτάκη.
 Οὔτε ποὺ μ'ἄγγιξεῖ
- ΦΑΙΔΡΑ (εἰρωνικά) Ἀνεμογκάστρι
 Ἄλλοτε πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν στὸ
- ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Ὀνομάζομαι κύριος Πουνεντέσι
 Ὑφυπουργός Ἐσεῖς ποιὸς εἶστε;
- ΠΟΙΗΤΗΣ Ὑπάλληλος τῆς Νομαρχίας. Τί
 ζητᾶτε;
- ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Ἀπὸ τὰ δράματά μας δραπέτευσε
 ἡ Ρωμηοσύνη καὶ κατ'ἐντολὴν τοῦ
 Λιρόκου, τὴν κυνηγᾷ
- ΠΟΙΗΤΗΣ Μά ἡ Κυρία εἶναι δική μου
 καὶ τίποτα καὶ τίποτα

WIKITIME The English Wikis
Project

WIKITIME "OpenSource" Project
It aims to create a new

WIKITIME Project (Wiki for
explaining other projects)

WIKITIME Wiki for other
projects

WIKITIME (Wiki for "OpenSource")
It aims to create a new

WIKITIME The English Wikis
Project

WIKITIME (OpenSource) Project

WIKITIME "OpenSource" Project
It aims to create a new

WIKITIME "OpenSource" Project
It aims to create a new

WIKITIME "OpenSource" Project
It aims to create a new

WIKITIME "OpenSource" Project
It aims to create a new

-II-

ΦΑΙΔΡΑ (πού ζηλεύει) Κώστα,
τί λές;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Απίσ.

ΠΟΙΗΤΗΣ Φύγετε Κύριε! Πριν
ΠΟΙΗΤΗΣ να είναι άργάι (τόν
σημαθεύει με τό περιστρο-

ΦΑΙΔΡΑ φο) Έλληνες!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

ΦΑΙΔΡΑ Δεν άξίζει ο κόπος! Άλλωστε
σε λίγο θά μάς συναντήσει κι
ΦΑΙΔΡΑ ο Διόνυσος

ΦΑΙΔΡΑ
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

ΠΟΥΝΝΤΕΣ Αύτός ποτέ! (ακούει) λέει
σε κατάσταση Έγκυο, Ρωμαιοσύνη;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡ. Μά δέ θά μεταβoθεϊ στήν ΕΡΤ δύο;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Νά τί;

ΠΟΥΝΝΤΕΣ "Οχι! Είμαι ξιχτός κλίματος.

ΦΑΙΔΡΑ "Άλλωστε προξενεί άλλεργία στό
λαδί

ΠΟΙΗΤΗΣ Τί ζήραση δέ! Μον προξενεται

ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΡΤ δύο; Τί είναι αυτό;
έξω ελκυσμας είναι;

ΦΑΙΔΡΑ 'Ο Σταθμός τής 'Αλλαγής!

ΠΟΥΝΝΤΗΣ "Ένας κοινός δέν τό μικρότερο; νά

ΠΟΙΗΤΗΣ Τί είναι 'Αλλαγή;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ "Οραμα!

Ένα και κεραιώνουν, κέροιο.

καλίνα, κλάινω μω οί έθνητες

ΦΑΙΔΡΑ Θεραπέυει πάσαν νόσον
και πάσαν μαλακίαν!

κλάινω τό μήτις

Ένα και θαύματα κέρια με ζέου.

GAIAZA (Kob-Eden) Kibana
El Aka

BOINNE 80yara Kibana Iala
ad Kibana Kibana (Kibana)
Kibana ad Kibana Kibana
(Kibana)

GAIAZA 80yara Kibana Kibana
ad Kibana Kibana Kibana
& Kibana

KIBANA Kibana Kibana

BOINNE Kibana Kibana Kibana

BOINNE "Kibana Kibana Kibana"
"Kibana Kibana Kibana"
Kibana

BOINNE Kibana Kibana Kibana

GAIAZA "Kibana Kibana Kibana"

BOINNE Kibana Kibana Kibana

BOINNE Kibana Kibana Kibana

GAIAZA Kibana Kibana Kibana
Kibana Kibana Kibana

ΠΟΙΗΤΗΣ Φάρμακον;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Λέξις.

ΠΟΙΗΤΗΣ Καί ποιοί τήν τρώγουν;

ΦΑΙΔΡΑ Οί "ΕλληνεςΙ
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

ΠΟΙΗΤΗΣ Λεξιαγοί;

ΦΑΙΔΡΑ 'ΑεροφάγοιΙ
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

ΠΟΙΗΤΗΣ (πρός τή Ρωμηοσύνη)Αυτός
σέ κατέστησε ἔγκυο,Ρωμηοσύνη;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Μέ τί;

ΦΑΙΔΡΑ 'ΕρώτησηΙ

ΠΟΙΗΤΗΣ Τί ξηρασία θεέ μου προβλέπεται
γιά τό μέλλον...Καί τί στειρότης...

Πῶς φούσκωσες ἔτσι;

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ "Ενας ποιητής ὅν θά μπορέσει νά
συλλάβει ποτέ τήν δύναμιν τῶν δραμάτωνΙ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Τώρα πού μακραίνουνε,πύργοι

καλάτια,κλαίνε μου οί θύμησες

κλαίνε τά μάτια

Τώρα πού θαύσιμη μοίρα μέ ζάνει

HONNORABLE MEMBERS OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
 SENATE CHAMBER
 WASHINGTON, D. C.
 DEAR SENATORS AND MEMBERS OF THE HOUSE:
 I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 14th inst. in relation to the proposed amendments to the National Labor Relations Act, and in reply to inform you that the same have been referred to the appropriate committees for their consideration.
 I am, Sir, very respectfully,
 Yours truly,
 JOHN EDGAR HOOVER
 Director

-13-

- Και με την ευκαιρία της μά
 Και της παραμονής της κα
 από φανταστικά την "Ορχήστρα
ΠΟΙΗΤΗΣ Και με τις κινήσεις του με **Μέ** είδαν προσπέρασαν όσοι αγαπάω
 Και με την βία "αυτακού
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Πότε, Ποιητή, δε βρήκα σε κάποιο χέρι
 Στο ήταν με κομμάτια
 είνες από βελούδο μόνος **π**όσο τό ανέβασμα του άχαρου έρμου
 ένετρα. Έρω μου γ' έ κινού
 Γυρνάω τη βία με κρο
 και κέρτε από στον "Ορ
 κατοικούν ένετρα" με
 "Έρω έδω, τί κινού και **σ**τρέφω κοιτάζοντας προς τ' ένερό
 μου **μ**όλις και φαίνονται οί άσπες
 εϊκόνες **μ**έ **ε**ίδαν προσπέρασαν όσοι αγαπάω
 (Καίνουν οί στρατι **μ**όνος μου άπόμεινα κι έρημος πάω
ΠΟΙΗΤΗΣ **τ**ό άκαλά τον κέρτε στρατιότη
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ **π**εροσαλεύουνε τά δυό σου χέρια
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ **π**ήλιαι τά πρόσωπα μάτια τ' άστέρια,
(ΟΛΟΙ) **ε**ϊναι κι ανάμεσα σ' όλα ή άγάπη
 στο πρώτο φίλημα κόρη που έντραπη
 κι έλο μακραίνουνε πόργοι καλάτια
 κλαίνε μου οί θύμπος κλαίνε τά
 μάτια
ΠΡΑΞΗ 2
ΣΚΗΝΗ 1
ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μά την κνήμη του Δία που με φιλοξένησε

Меню на съёмочной площадке
Меню

МЕНЮ

Меню на съёмочной площадке
Меню

МЕНЮ

Меню на съёмочной площадке
Меню

Меню на съёмочной площадке
Меню

Меню на съёмочной площадке
Меню

МЕНЮ

Меню на съёмочной площадке
Меню

МЕНЮ
(ОАЭ)

Меню на съёмочной площадке
Меню

Меню на съёмочной площадке
Меню

Меню на съёмочной площадке
Меню

Меню

МЕНЮ 2

МЕНЮ 1

МЕНЮ на съёмочной площадке

Και μά την κοιλιά της μάνας μου της ^{Σταμά} ~~Ελεάννας~~
 Και της Περσεφόνης τά σανδάλια πού με δόηγησαν
 στό βασιλιά τών 'Ορχομενών
 Και μά τίς νύμφες πού με νανούριζαν στόν 'Ελικώνα
 Και μά την θεία "Αμπελον
 Πότε, Ποιητή, δε βρέθηκα σε τέτοιο χάλι
 Ουτε όταν με κομμάτιαζαν οι Τιτάνες
 Αιώνες τώρα βαδίζω μόνος, Συντροφιά μου, παληά σκουριασμένα
 όνειρα. Γύρω μου γή καμένη.. Πού πήγαν οι "Ελληνες;
 Γυρεύω τή θήβα, νά προσκυνήσω τούς τάφους τών προγόνων μου,
 και πέφτω πάνω στόν "Οθωνα. "Τήν 'Ελλάδα τώρα τήν
 κατοικούν Βαυαροί" μου λέει.
 "Ήρθα έδω, νά κρυφτώ και νά σκεφτώ.

(Μπαίνουν οι στρατιώτες).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Τό Μιχαλίδόν πήρανε στρατιώτη
 καμαρωτά ξεκίνησε κι ώρα
 Μέ τό Μαρή και μέ τόν Παναγιώτη.
 Δέν μπόρεσε νά μάθει καν τό
 "έπί ωμου".
 Κι όλο μουρμούριζε "κύρ δεκανέα
 έσε με νά γυρίσω στό χωριό μου."
 Τόν άλλο χρόνο στό νοσοκομείο
 άμίλητος τόν ούρανό κοιτούσε
 έκάρφωνε μακριά σ'ένα σημείο
 τό βλέμμα του νοσταλγικό και πρόο
 σά νάλεγε σά νά παρακαλούσε
 "Αφήστε με στό σπίτι μου νά πλώ

Και τρέλα στο να...
 με τον προση και με
 "Αυτή, τι λέει
 είναι ή πιο δυνατή
 με στεναχωρεί εν όλοι
 έσπευδή, να έχεις τό
 Δανά, ναυαγ, ναυαγ
 "Ακούγονται από μακριά

τρέλα κινάει καί κίρα

Kal na tñs koris tñs hñvov nov tñs Eññhñvov
 Kal tñs hñvovnov tñs koris nov na tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

Kal na tñs hñvovnov tñs koris nov na tñs hñvovnov

Kal na tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

(Korisis tñs hñvovnov)

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

tñs koris tñs hñvovnov

-15-

Κι ὁ Μιχαλιός ἐπέθανε στρατιώτης
 τὸν ξεπροβόβισαν κἀτι φαντάροι
 μαζί τους ὁ Μαρής κι ὁ Παναγιώτης
 Ἄπάνω του σκεπάστηκεν ὁ λάκος
 μὰ τοῦ ἄφησαν ἀπ' ἔξω τὸ ποδάρι
 Ἦταν λίγο μακρὺς ὁ φουκαράκος.

Μαρξιστές Λενινιστές στὴ Σιβηρία ἔβδ' Ὀθωνική ἐλευθερία
 Ἦ Ἑλλάδα ἀνήκει στὸν Ἑλευθερωτῆ Ἄρματωλοι καὶ
 κλέφτες, ὄλοι Ἰλτὴ φυλακῆ

(Μπαίνουν: Ὄθωνας - Ἀμαλία καὶ
 ἡ συνοδεία τους).

ΑΙΣΙΩΜΑΤ. (Πρὸς τὸν Ὄθωνα) Ὅμως ὁ Διδύσσος ζετῆ Ὁ Λαμπράκης
 ζετῆ Ὁ Πέτρουλας ζετῆ Ὁ Παναγιώλης ζετῆ Τί κάνουμε;

ΟΘΩΝ. Μιά τρύπα στὸ νερό..

ΑΜΑΛΙΑ Νά τὸν βροῦμε καὶ νά τὸν κάνουμε ὄπουργό!

ΟΘΩΝ. Ἀμαλία, τί λές;

ΑΜΑΛΙΑ Εἶναι ἡ πιὸ δοκιμασμένη συνταγή! Ὁ περὶφανος κολίγος
 θά ξεσηκωθεί ἂν ὁ Διδύσσος μπεῖ στὴ φυλακῆ! Τὸν κάνεες
 ὄπουργό, κι ἔχεις τὸ στόμα του κλειστό!

ΑΥΛΙΚΟΙ Σωστά, σωστά, πολὺ σωστά!

ΧΩΡΙΑΤΕΣ (Ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ) Μπροῦνεζινος γύφτος τραλαλά

τρελλά πηδάει κεῖ πέρα

Et à l'égard de l'ensemble des
 des dispositions de la loi
 qui tend à modifier le statut
 de la fonction publique
 et à améliorer les conditions
 de travail des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

(Texte de la loi - Article 1er)
 et de l'article 2.

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

L'ensemble des dispositions de la loi
 tendant à modifier le statut
 de la fonction publique et à
 améliorer les conditions de travail
 des fonctionnaires

- οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἔχουν τὸ
 ἄδύνατον;
- ΟΘΩΝ Ἐρχεται ὁ Λαός μου!
- ΑΜΑΛΙΑ Εὐκαιρία νὰ διαφωτιστεῖ!
- ΚΥΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ Νά διαφωτιστεῖ καὶ νὰ ξεφυριστεῖ!
- ΛΕΙΩΝ. Μεγαλειότατε! Νά τοὺς διώξω τοὺς γύφτους;
- ΟΘΩΝ Ἄγαπῶ τὸ γύφτο λαὸ μου! Ἄγαπῶ τὴν κοπριά σου βοηθᾷ
 τὸ θρόνο νὰ ἀνθοφορεῖ!
- ΧΩΡΙΑΤΕΣ (Μπαίνουν χορεύοντας) Μπροῦτζινος γύφτος τραλαλά
 τραλά πηδάει κεῖ πέρα
 χαρούμενος πού ἐδοῦλε
 τὸν μπρούτζο ὅλη μέρα
 τραλά πηδάει ἐκεῖ πέρα
 (Μόλις δοῦν τὸν θάνατον γονατίζουν)
- ΟΘΩΝ Λαὸ μου γιατί σταμάτησες τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ χορὸ;
- ΛΕΙΩΝ. Μά εἶναι σωστό;
- ΟΘΩΝ Σ' ἄρᾶσαι νὰ χορεύεις;
- ΧΩΡΙΑΤΕΣ Ναι!
- ΟΘΩΝ Σ' ἄρᾶσαι νὰ σκέφτεσαι;
- ΧΩΡΙΑΤΕΣ Ὅχι!

Κατασκευασμένο από ξύλο
και αποτελείται από δύο

ΜΕΡΟΣ 1.000

ΜΕΡΟΣ 2.000

ΜΕΡΟΣ 3.000

ΜΕΡΟΣ 4.000

ΜΕΡΟΣ 5.000

ΜΕΡΟΣ 6.000

(ΜΕΡΟΣ 7.000)

ΜΕΡΟΣ 8.000

ΜΕΡΟΣ 9.000

ΜΕΡΟΣ 10.000

ΜΕΡΟΣ 11.000

ΜΕΡΟΣ 12.000

ΜΕΡΟΣ 13.000

-17-

- ΘΕΩΝ   Λαός ΙβανικόςΙ (πρός τόν *Αξιωματικό) Γνωρίζουν τό
Διδύσσο;
- ΑΝΤΡΕΣ   Είμαι στο δόνταμα *αυτός γνή- *έτσι μου τί είναι
- ΑΕΙΩΜ.   Βρέ ζαγάριαΙ Τί ξέρετε γιά τό Διδύσσο;
- ΓΥΝΑΙΚΕΣ   Στην *έκουσία τήν *αυτή τήν *αυτήν τό είναι
- ΕΝΑΣ   Είμαι θεόςΙ
- ΟΑΟΙ   *αυτός *ένας γύφτος τραλαλά
- ΑΕΙΩΜ.   Είσαι βαλτόςΙ Εύθύς νά συλληθετ (τόν κιάδου) *γπάρε
ἀπειλήΙ Διδύσσοσ σημαίνει ληστήςΙ (πρός τό πλήθος)
θέλεις κι εσύ νά συλληθετς; *αυτόν *αυτόν *αυτόν
- ΧΟΡΙΑΤΕΣ   *ΟχιΙ *αυτήν *αυτήν *αυτήν *αυτήν *αυτήν
- ΘΕΩΝ   Γύφτε λαέ μου μέ τήν άδεια κοιλιά χορεύεις άκόμα πιό
καλάΙ
- ΟΑΟΙ   *αυτός *ένας γύφτος τραλαλά
- ΧΟΡΙΑΤΕΣ   *αυτός *ένας γύφτος τραλαλά
- ΑΝΤΡΕΣ   *Εχοντας πίστη στό βασιληά
*αυτός *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός
- ΓΥΝΑΙΚΕΣ   Καί πίστη στην Πατρίδα
*αυτές *αυτές *αυτές *αυτές *αυτές
- ΑΝΤΡΕΣ   *Εχω σά ντούμπανο τήν κοιλιά
*αυτός *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός
- ΓΥΝΑΙΚΕΣ   Πηρομένη από τήν πείνα
*αυτές *αυτές *αυτές *αυτές *αυτές
- ΑΝΤΡΕΣ   Κομμουνιστές καί άναρχικός
*αυτός *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός
- ΓΥΝΑΙΚΕΣ   Τους κόβω κρεμμυδάκια
*αυτές *αυτές *αυτές *αυτές *αυτές
- ΑΝΤΡΕΣ   είμαι *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός
Είμαι άταίλασ *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός *αυτός

DECEMBER 1941 (with the "American" Commission on
Education)

RECEIVED 11 DECEMBER 1941

RECEIVED

RECEIVED
RECEIVED
RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED
RECEIVED

RECEIVED
RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

-18-

- ΓΥΝΑΙΚΕΣ Τοῦ Μάρξ τὰ παιχνιδάκια
 ΑΝΤΡΕΣ Εἶμαι στό Σύνταγμα πιστός ψτήν φήφο μου τή δίνω
 ΓΥΝΑΙΚΕΣ Στήν 'Εξουσία τήν καλή στόν 'Αρχηγό τό φένο
 ΟΛΟΙ στό κρένω καί στό κέντρο μπρούτζινος γύφτος τραλαλά
 τρελλά πηδάω ἐδῶ πέρα
 χαρούμενος πού ἐβούλευα
 τόν μπρούτζον ὅλη μέρα
 ΓΥΝΑΙΚΕΣ 'Ελευθερία καί προκοπή σημαίνει νά πληρώνεις
 ΑΝΤΡΕΣ Ὅ τι σοῦ πούν οἱ ἄρχοντες ἡ καρδιά, τόν συγχαρεῖ
 ΟΛΟΙ Κι ἔτσι νά καμαρώνεις
 ΑΝΤΡΕΣ Μπρούτζινος γύφτος τραλαλά
 ΓΥΝΑΙΚΕΣ Μήν πλησιάζεις ἔχω ἀκούσει πολλά
 ΑΝΤΡΕΣ Τρελλά πηδάω ἐδῶ πέρα
 ΓΥΝΑΙΚΕΣ Μιά ἡ ἀλήθεια! Ὅ δυνατός νά νικᾷ
 ΑΝΤΡΕΣ Χαρούμενος πού ἐβούλευα
 ΓΥΝΑΙΚΕΣ Γε'αὐτό κι ἐγώ πηγαίνω μέ τό δυνατό
 ΑΝΤΡΕΣ Τόν μπρούτζον ὅλη μέρα

-19-

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Γι'αυτό φωνάζω ΖΗΤΩ Ο ΒΑΥΑΡΟΙΣ
 Της πατρίδας μου φύλακες είναι
 Μόνο οι ξένοι μας αγαπούν

ΟΛΟΙ Καί γι'αυτό κι εγώ: Στο Βασιλιά μου τόν καλό
 στο θρόνο και στά ράσα - στο θυσιαστή θάμαι πιστός
 ώς ναμπω μέσ στην κάσα

(Βγαίνουν οί Χωριάτες)

ΛΕΙΟΝ. Ω Βασίλειφι Διά τόν Διόνυσον,τί νά πράξω

ΟΡΩΝ Ψάξτε νά τόν βρείτε και νά τοῦ πεῖτε
 ὅτι ἡ Βαυαρία, τῆς Ἑλλάδος ἡ καρδιά, τόν συγχωρεῖ
 τῆ βρωμερή του καταγωγῆ

(Βγαίνουν ὁ Οθωνας - Ἄμαλία
 ἡ συνοδεία τους)

ΛΕΙΟΝ. Βασιλική διαταγή και τά σκυλιά δεμένα

ΣΤΡΑΤ. Δεμένα; Λυμένα;

ΛΕΙΟΝ. Λυμένο δεμένο, ὄρθιο ἢ ξαπλωμένο
 θέω τό Διόνυσον τόν ξακουστό
 Μακάρι νά μποροῦσα νά βάλω τήν κεφαλή του
 σέ παλούκι μυτερό
 και νά τό στήσω στή Λαμία

ΣΤΡΑΤ. Στή Λαμία στή Λαμία βοζάζεται ἡ Βαυαρία
 (Ψάχνουν. Τελικά τόν βρίσκουν)

LYAINEK 12'ndre wawelw INTH O KALAIKEL
 TFC wawelwac non gylwac klwac
 Mew of EAwac: huc dAwacwac

IOGAI KAL Y2'ndre w2'ndre INTH 12d'ndre huc non dAwac
 ord gAwac wac INTH gAwac - huc dAwac gAwac wawelw
 huc wawac huc ord wAwac

(Kawelwac of Kawelwac)

WACON O Wawelwac INTH INTH dAwacwawelwac INTH wAwac

WOGW WAwac INTH INTH wAwac INTH INTH INTH INTH
 INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH
 INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH

(Wawelwac of Wawelwac - 'Awelwac)

huc wawelwac INTH

WACON WAwelwac INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH

WACON WAwelwac INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH

WACON WAwelwac INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH
 INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH
 INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH

INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH

WACON INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH

(Wawelwac INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH INTH)

ΣΤΡΑΤ. ΝάτοςΙ ΝάτοςΙ Κρυμένος σά γάτοςΙ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Της μάνας σου ό πάτοςΙ

Είμαι ό ΔιδύσοςΙ Κι ήρθα νά προσκυνήσω τή γή τήν πατρική

ΑΞΙΩΜ. *Εξοχώτατε έχετε τύχη βουνδΙ *Ο *Θωνας σās θέλει
ύπουργό

(Μπαίνουν *Αντάρτες) Κι άρ κωποεν ό κάρτης στήν

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ(πρός τό Διδύσσο)

Σύντροφε φτάσαμε στήν ώραΙ *Ο Τωώρτσιλ χτυπάει τήν *Αθήνα
Πρέπει νά τρέξουμε όλοι έκειΤΙ *Η μάχη προβλέπεται
σημαντικήΙ

(Φεύγουν όλοι.Μένει μόνο ό Διδύσος)

ΔΙΟΝΥΣΟΣ *Η Μάχη δέν θά τελειώσει ποτέΙ

Θά νικάμε πάντα και πάντα άπ' τήν άρχή..

*Η Μοίρα αύτου του τόπου τραγικήΙ

*Αν δέ χυθεϊ αίμα θεου θά κυβερνούν πάντα οι ΒαυαροίΙ

*Ηρθα λοιπόν τό χώμα τής θήβας νά φιλήσω

Στου Μακρυγιάννη με τό λαό θά πολεμήσωΙ

*Ομως ή σφαίρα δέν μπορεί νά με σκοτώσει.

*Η Ηυρακίδα μόνο θά με τοιμεντώσειΙ

(Μπαίνει ή ΡΩΜΗΘΕΥΝΗ)

ΡΩΜΗΘΕΥΝΗ

Πάρε τά όδρα τής ψυχής σου κάρτεϊς
Σου έτοιμασα τή μαύρη κάμαρά μου

-21-

ΔΙΟΝΥΣΟΣ "Όμως ή σφαίρα δέν μπορεί νά μέ σκοτώσει!

ΡΩΜΗΘΕΥΣΗΝ

Ήυδν κήπο μας άρρώστησεν ό
Μάρτης

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Στοῦ Μακρυγιάννη μέ τό λαό θά πολεμήσω!

ΡΩΜΗΘΕΥΣΗΝ

Κι άρρώστησεν ό Μάρτης στήν
καρδιά μου

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Τό γιοφύρι τής "Άρτας πάνω στό πτώμα μου θά θεμελιωθεῖ

ΡΩΜΗΘΕΥΣΗΝ

Πάρε τοῦ πόνου σου τή σμύρνα
κι έλα
"Όλα θενα σ'άρεσουν
Εἶχα κόψει τό ρόδο...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Κι όταν περάσει
κι ό τελευταίος Βαυαρός άπ'τήν άπέναντι μεριά

ΡΩΜΗΘΕΥΣΗΝ

..πού εγελα τήν αὐστηρή
βλέποντας όψη

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Τότε κλεφτόπουλά μου έσεῖς
Τραγούδια καί βιολιά

ΚΑΠΙΑΜΕΝΤΟ

ΦΑΙΔΡΑ

Δροσούλα τό ήλαρό τό πρόσωπό
σου
κι έγώ ήμουν τό κατάξερο
άσφοδελί

ALICIA... "O que é aquilo que se chama de..."

PORQUE... "Seu nome que é..."

ALICIA... "Eu não sei..."

PORQUE... "É o nome de..."

ALICIA... "Não sei..."

PORQUE... "Não sei..."

ALICIA... "Não sei..."

PORQUE... "Não sei..."

ALICIA... "Não sei..."

ALICIA

ALICIA... "Não sei..."

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ἀμπελὸν σὺν ἄλλοις τῶν θεῶν πῶς μ' ἔσεισε τὸ ζῆλονμα τῆς
νειδίτης
ΠΟΙΗΤΗΣ Ἦ ἔλασεν ἄρα τῶν θεῶν πῶς ἐγέλα σάν τὰ πικρὰ μου χεῖλη

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ἄρα Ὁ Διδύσσος πηγαίνει τώρα στὸν Ἀμβρακικὸ
νὰ συναντήσῃ τὸν Ποιητῆ.

ΠΟΙΗΤΗΣ Μὲ νερό θά σιωπήσῃ.
Οἱ Ἀτρείδες θέν σκοτώνουν πιά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Προπαγαυδίζου.
Ἦ φάρσα θά γίνῃ Τραγῶδια. Καί ἡ Τραγῶδια φάρσα...

ΠΟΙΗΤΗΣ Ἐμοῖρα σὺνθεῖ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Διδύσσος ΣΚΗΝΗ 2

ΠΟΙΗΤΗΣ Καί ποῦ (Μπαίνει ὁ Διδύσσος)

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μά τῆ κνήμη τοῦ Δία ποῦ μέ φιλοξένησεῖ
Καί τῆς Περσεΐδης τὰ σανδάλια ποῦ μέ δόδησαν
ΠΟΙΗΤΗΣ στό βασιλεῖα τῶν ορχομένων
Καί μά τίς Νύμφες ποῦ μέ νανούριζαν στὸν Ἐλικῶναῖ
Καί μά τῆ θεῖαν Ἀμπελονῖ
Ποτέ, Ποιητῆ, θέν βρέθηκα σὲ τέτοιο χάλι.
Ὅτε ὅταν μέ κομμάτιαζαν οἱ Τιτάνες
Ὅσο τῆ μέρα ποῦ μέ δίκασαν στὴν Πρώμα
αὐτοὶ ποῦ ἡ ἱστορία θά ὀνομάσει
οἱ Ἐραστὲς τῆς Ἐξουσίας

ΠΟΙΗΤΗΣ Τί μορφὴ ἔχουν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Συγκεχυμένη

ΠΟΙΗΤΗΣ Καί ποιά ἡ σχέσης τους μέτῃ Ἀμπελον;

... et les autres de l'année 1911
étaient

0. 2. 4. 6. 8. 10. 12. 14. 16. 18. 20.

et les autres de l'année 1911

et les autres de l'année 1911

et les autres de l'année 1911

et les autres de l'année 1911

et les autres de l'année 1911

TABLEAU

(Nombres de l'année)

... et les autres de l'année 1911
étaient

... et les autres de l'année 1911

... et les autres de l'année 1911

... et les autres de l'année 1911

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Αμπελος στη χώρα τῶν Φαραῶ;

ΠΟΙΗΤΗΣ *Ἡ Ἑλλάς χώρα τῶν Φαραῶ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Χώρα ἔρμουι

ΠΟΙΗΤΗΣ Μὲ πυραμίδας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Πυραμίδας τῆς Ἐξουσίας!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ωιμοίρα σκληρή!

ΦΑΙΔΡΑ Διδύσει μὴπως ὑπερβάλλεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ Καὶ ποιά ἡ θέση τοῦ Ποιητῆ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ὁ Ποιητὴς εἶναι νεκρός..

ΠΟΙΗΤΗΣ

Μαυροντυμένοι ἀπόψε φίλοι ὄχροι
 ἔλατε στὸ δικό μου περιβόλι
 μ' ἓναν παλμό τὸ βράδυ
 γιὰ νὰ ζήσουμε ὅλοι
 εἶμαι τὸ βράδυ ἀπόψε θλιβερό
 κι ἔμετς θά τὸ γλεντήσουμε
 τὸ βράδυ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Νυχτώνει...

ΠΟΙΗΤΗΣ *Αμβρακική! Δέξου με στὴν ἀγκαλιά σου...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μὲ ἀυτοκτονίες καὶ μὲ δολοφονίες

ALCANTARA: Aseguro que para mí es un honor.

BOHNER: ¿Y usted para mí es un honor?

ALCANTARA: Para usted también.

BOHNER: Me encantaría.

ALCANTARA: ¿Podría usted venir?

BOHNER: ¿Cuándo?

ALCANTARA: ¿Cuándo sea conveniente para usted?

BOHNER: Me encantaría que sea pronto.

ALCANTARA: ¿Le parece bien eso?

BOHNER: Sí, me parece bien.

ALCANTARA: ¿Cuándo puede venir?

BOHNER: ¿Cuándo sea conveniente para usted?

ALCANTARA: ¿Cuándo sea conveniente para usted?

BOHNER: Me encantaría que sea pronto.

ALCANTARA: ¿Le parece bien eso?

BOHNER: Sí, me parece bien.

ALCANTARA: Muchas gracias.

BOHNER: ¿Podría usted venir?

ALCANTARA: Me encantaría que sea pronto.

-24-

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΜΕ δράματα και άνεμογκαστρώματα

ΕΚΑΙΣΤΕ ΕΣ ΤΗΣ Λαγυριώδης... Μοιρώνει

ΔΗΜΟΣ. ΜΕ προγράμματα, συνθήματα και διεθνείς πρωτοβουλίες

ΛΑΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΜΕ πληγωμένα θυνερα

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Καί αΰταπάτες...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΜΕ φεύτικες ἀλήθειες πού σέ κοιμίζουν...

ΠΟΙΗΤΗΣ

Κατάλαβα! Κατάλαβα!

Τό Έθνος βουλιάζει ύπερήφανος...

Κι εγώ τί νά κάνω; Νά πνιγώ ή νά τινάξω τά μύαλά μου;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ
ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ

Άπευθυνθείτε στό 'Υπουργείο ~~Νέας Γεννησής~~ *Ανεμων*

διά νά άνανεωθείτε!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ηουχία! Ακούστε τή Ρωμηοσύνη!

Τραγουδά τό στερνό τραγούδι μαζί μέ τους "Έλληνες!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Έ σκέψη μου νοσταλγικά

ένυχτώθη

στόν κήπο στη λιμνούλα και

στη σέρα...

ΛΑΟΣ
(CORO)

Νοσταλγικά ένυχτώθη κι ή ψυχή

Νοσταλγικά ή Εσπέρα άνοίγει τά φτερά της...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

πού έσβησανε τριαντάφυλλα

σάν πόθοι

και πέβαινε στό τζάμια πάνω ή

PERHOITIN MÄ JÄRGENÄN KÄÄNTÄMÄN

AINO. MÄ JÄRGENÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

AINOITIN MÄ JÄRGENÄN KÄÄNTÄMÄN

PERHOITIN KÄÄNTÄMÄN...

AINOITIN MÄ JÄRGENÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN...

AINOITIN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

TÄ JÄRGENÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN...

KA KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

AINOITIN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

AINOITIN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

PERHOITIN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

AINOITIN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

AINOITIN
(LORD)

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

PERHOITIN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN KÄÄNTÄMÄN

μέρα...

ΣΟΛΙΣΤ Τό φῶς λιγοστεύει. Νυχτώνει

ΛΑΟΣ

"Έτσι προχτές ἦταν γλυκειά ἡ Ἑσπέρα.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

"Ένας καυμός πού ἀκόμα βέν ἐδόθη γενόταν ἄστρο σύννεφο ἀπό πέρα

ΛΑΟΣ

Εἶναι ἡ ὥρα πού πεθαίνουν οἱ Ποιητές γίνονται ἄστρο, σύννεφο ἀπό πέρα

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Μεγάλωνε ἴδιο σαβανο πού κλώθει μέ μοχθηρή σπουδή, Νοῖρα, μητέρα...

ΣΟΛΙΣΤ

Τό φῶς λιγοστεύει, νυχτώνει

ΛΑΟΣ

"Έτσι προχτές ἦταν γλυκειά ἡ Ἑσπέρα.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

"Όταν τό ἔθος μου ἀξήγητον ἀπλωθῆ τό στερνό ρόδο θαχανε ἡ σέρα

ΛΑΟΣ

Τό στερνό ρόδο, ἡ Ρωμηοσύνη, χάνεται μέσ στόν ἀέρα...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Καί ἡ λίμνη μέ νεκρόφυλλα ἐστράβη

100

lipca...

ROZWIĄZANIE DO ZADANIA 1. Wzrosty

AA01 "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."

POMIĘTYM "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."
Wzrosty dzieci w wieku 10 lat i 12 lat

AA02 "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."

POMIĘTYM "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."
Wzrosty dzieci w wieku 10 lat i 12 lat

ROZWIĄZANIE DO ZADANIA 2. Wzrosty

AA01 "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."

POMIĘTYM "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."
Wzrosty dzieci w wieku 10 lat i 12 lat

AA02 "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."

POMIĘTYM "Wzrosty dzieci w wieku 10 lat
i 12 lat."
Wzrosty dzieci w wieku 10 lat i 12 lat

ΑΣΙΩΝ. Τό καλοῦσι σὺ δούλι ἐγὼ, σὺ δὲ
Τ' ἄστρα ζυγόνουε καῦμοι ἀπὸ πέρα

ΣΟΛΙΣΤ. Ἐπὶ δούλι σὺ δούλι δούλιται ἢ Γλυξεκουργική
Τό φῶς λιγοστεύει. Νυχτώνει.

ΛΑΟΣ. Ἄν ἔλα ἄλλα ἐδέεσθαι ἀπὸ τῆς
"Ἐτοί προχτές ἦταν γλυκειά
ἢ Ἐσπέρα.
(Φεύγει ἢ Ρωμηοσύνη)

ΣΚΗΝΗ 3'

ΣΤΡΑΤ. Ἐπὶ (Μπαίνουν οἱ ΠΑΥΛΟΣ - ΦΡΕΙΑΦΡΙΚΗ-
Συνοδο[- ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΣ- ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ])

ΣΤΡΑΤ. Μαρξιστές - Λενινιστές στή Σιβηρία!

ΦΡΕΙΑ. Ἐδῶ Γλυξεκουργική δημοκρατία!

ΑΣΙΩΝ. Ἡ Ἑλλάδα ἀνήκει στόν καταπιεσθέν
Ἀντιστασιακοί λεχρίτες! Ὀλοιοί στή φυλακή!

ΦΡΕΙΑ. Τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τῆς κωνίτης πρὸς τί οἱ φυλακίζεις;
(Βλέπουν τὸ Διδύμοσι)

ΠΑΥΛΟΣ. Ἦ πάτος εἶπες μὴ κωνίτης;
Νάτος! Νάτος! Ζαρωμένος σά γάτος!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Τῆς μάνας σου ὁ πάτος!

ΛΑΟΣ. Ἐπὶ! Ἐπὶ! Ἐπὶ! Ἐπὶ! Ἐπὶ!
ΦΡΕΙΑΦΡΙΚΗ. Δέστε τον καλά μὰ μὴν τὸ ξανακάνει.
εἴλω μιὰ ὄκη σάν τοῦ Μπελογιάννη.

ΠΑΥΛΟΣ. Ὁ Στρατὸς ὅμως ἄλλα ζητεῖ!

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

- ΛΕΙΩΜ. Τό παλούκι στή λαμία έχει στηθεῖ
- ΣΤΡΑΤ. Στή λαμία στή λαμία βοζάζεται ἡ Γλυξεμπουργκία
- ΦΡΕΙΑ. Δέν θέλω ἄλλη ὑπόθεση λαμπράκη
 Ἐ Πυθία ἠπῆρξε κατηγορηματικῆ
 Γιά νά ὑπάρξει λύση ὀριστικῆ
 Ὁ Διδύσσος θά βικαστεῖ
 ἀπό ἐξουσία Πυραμειδικῆ Λοιπόν ὑπομονή
- ΛΕΙΩΜ. Στή φυλακῆ
- ΣΤΡΑΤ. Στή φυλακῆ
- ΠΟΙΗΤΗΣ Σταθεῖτε! Νά κρίνει ὁ λαός
- ΦΡΕΙΑ. Ποιός εἶναι αὐτός ὁ ἀναιδής;
- ΛΕΙΩΜ. Ἀργόσχολος τουτεστιν ποιητής
- ΦΡΕΙΑ. Ὑπάρχουν ἀκόμα ποιητές; Πρὸς τί οἱ φυλακές;
- ΠΑΥΛΟΣ Ὁ λαός εὐθὺς νά προσαχθεῖ
 εὐκαιρία μοναδική
 ἡ ἀλήθεια νά λάμψει, ἡ ἱστορικῆ
 (Μπαίνει ὁ ΛΑΟΣ)
- ΛΑΟΣ Ἐλήϊ Ἐλήϊ Καὶ Παύλο Βασιληά
 (κεῖμενο Βάρναλη)
- Βάντε κλήρο - ρίξτε ζάρι
 (θά σέ πάρει νά σέ πῶ)
 Ἐὸ μαντρί του ποιός θά πάρει

ΛΑΟΣ Μιά μονάχα υπάρχει ελπίδα - μαχουρλίκι και
συνήθεια (Κ. Βάρναλη)

ΠΑΥΛΟΣ Ααέ μου αποφάσισε έσθι

ΛΑΟΣ Στη Λαμία! Στη Λαμία! Δοξάζεται ή Γλυξμπουργκία!

ΑΕΙΩΜ.. "Έρχεται ή Ρωμοσούνη!

ΦΡΕΙΔ. "Η Ρωμοσούνη:
Εφταφυχη είναι;

ΠΑΥΛΟΣ "Εδώ δεν πρέπει να μάς βρετ
"Άλλωστε τό μέλλον της έχει διαφραφετ!
Πρέπει να φύγουμε εθύς...

ΦΡΕΙΔ. "Εμπιστευμάστε στην Ιστορία!
Αυτή θά δώσει τή λύση τήν τελειωτική!
Ποιητή! Μή ζητάς να σε δοξάσει
τιμωρία βασιλική!

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχός σου τιμωρία θά δώσεις
άφου πρώτα σε φτύσει ο λαός

ΑΕΙΩΜ. Ααέ! Γλύφε και φτύνει! Γλύφε και φτύνει
Νά μή μάς βρετ ή Ρωμοσούνη
"Όταν τή βλέπω μου τή δίνει!

(Βγαίνουν οί βασιλετς - "Ακόλουθοι

ΑΕΙΩΜ. Στρατός. Λαός)

ΜΓΑΙΝΕΙ Η ΡΩΜΟΣΟΥΝΗ!

ΣΚΗΝΗ 4

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ *Υπήρξα πάντα εύτυχιστῖ

Ἐἶχα συντροφιά πάντοτε ἀνθρώπους πού τραγουδοῦσαν
καί χόρευαν ᾠραίους σκοπούς τῆς πατρίδος μου, νοσταλ-
γικοίς.

Μου γοητεύουν καί σταλάζουν βάλσαμο στήν καρδιά
καί γυμνάζουν τό νοῦτῖ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ *Ἢ Πατρίς σου, πατρίς μου,

Χάρα εὐλόγημένη.

Κατοικία τῶν θεῶντῖ

ΦΑΙΔΡΑ Ποτέ ἢ ᾤθηνα δέν ὑπῆρξε ᾠραιότερη

ἀπό τίς μέρες τῆς μάχης τοῦ Δεκεμβρητῖ

Ἄε παρακολουθεῦσα Διόνυσε

ἀπό τό λαφο τοῦ Φιλοπάππου

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ἄέν σέ ἐφόβιζαν οἱ ἐκκυροσκοροτήσεις;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Στίς δέκα τοῦ Δεκεμβρη ἀρχισε ἡ πομπή...

*Ἀγῶρια καί κορίτσια σκοτάμβανα

οἶον ἄνοιξη κερνοῦν ἀγκαλιασμένα

Φ.Ι.Δ. Καί μετά; Καί μετά;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ἀνάβαση, κατάβαση κ αἱ ἐπὶ τά κῦτάτῖ

Ἐως ὅτου...

Φ.Π.Δ. Ἐως ὅτου;

THESE

L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...

L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...

L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...

L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...

L'ÉTAT...

L'ÉTAT...
 L'ÉTAT...

L'ÉTAT...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ήλθεν αὐτόσϊ

Φ.Π.Δ. Ὁ Σιρόκος;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Στό σπίτι εἶχαμε πένθος. Ὁ Παπαδόπουλος, βλέπετε, καί
ἡ συμμορία του. Ὁ πατέρας ἐξορία καί τό σπίτι ὄφρανο.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ἡ μητέρα μου μόνη. Ὅτε ἐχτύπησε ἡ πόρτα: "Ποιός εἶναι;"
ρωτᾷ ἡ μητέρα...

ΔΗΜ. Ἡ Ἀλλαγή!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Πῶς τό μαντέψατε;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Καί μέ ἐβλάσαν τό ὄφρανο καί ἄλλοιζαν τόν ὄφρανο

Φ.Δ.Π.Δ. Λοιπόν; Λοιπόν;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ "Μά ἐσεῖς ἔχετε χοντρή φωνή. Εἶ ἔλεγε κανεῖς φωνή ἀρκοῦδας"

ΠΟΥΝΤΗΣ Εἶχε βραχνιάσει ἀπό τίς φεβτικές ἀλήθειες..

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ὅστε αὐτό ἦταν;

ΠΟΥΝ. Ἐνας ἀπλός μεσάζων. Ἐρμηνεύν τή σκέψη τῶν ἐκπροσώπων
Ὁφείλω τό μαύρο καί τό κίτρινο ἔσπρο. Τό ἔσπρο πράσινο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Καί τό πράσινο κόκκινο!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ωί Ἰδεολογία τῶν χρωμάτων!

ΦΑΙΔΡΑ Μά τή σκέψη τῆς Ἐρασμάουτῆ ἡ σουπα καταλήγει στό μαύρο!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Καί μέ ἐζήτησε ἐπισήμως ἀπό τήν μητέρα μου: "Ὁ Σιρόκος
τήν ποθεῖ. Εἶ τήν κάνει δική του". Καί τότε...

POWOLITH "KASAV" KASAV

9.7.5. 'O' TAPOLITH

POWOLITH IZU KASAV KASAV...
KASAV KASAV KASAV...
KASAV KASAV KASAV...

POWOLITH 'K' KASAV

POWOLITH IZU KASAV

9.8.5. KASAV KASAV

POWOLITH KASAV KASAV KASAV...

POWOLITH IZU KASAV KASAV...

POWOLITH KASAV KASAV

POWOLITH IZU KASAV KASAV...
KASAV KASAV KASAV...
KASAV KASAV KASAV...

POWOLITH KASAV KASAV

POWOLITH IZU KASAV KASAV...

POWOLITH KASAV KASAV KASAV...
KASAV KASAV KASAV...

Φ.ΠΟΙΗ. Καί τότε; Καί τότε;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ "Εβγαλε τό κοχύλι καί εἶπε "Ἀκοῦστε τή φωνή του"

Φ.Β.ΠΟΙ.Δ. Καί λοιπόν; Καί λοιπόν;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φωνή ρωμαλέα. Ἱστορική. Πού τήν αἰσθάνομαι ὄλο καί περισσότερο μέσα μου. Ὅπως ἡ Ευρυκόμη τό βόρειο "ἄνεμοι
Κάτι σά τρέμπα πού φουσκάνει τό λάστιχο..

ΦΑΙΑΡΑ Ω ὀδυνηρή!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Καί μέ τύλιγαν τά δράματα πού ἠλέκτριζαν τόν ὑπερήφανο
κολίγο

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Σίμαι ἡ φωνή τῆς τῆς.

ΠΟΙΗΤΗΣ Καί ἡ κοιλιὰ σου;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Σίμαι ἡ φωνή τοῦ νεροῦ.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φουσκωνεῖ

ΠΟΙΗΤΗΣ Ἄρρωστο με τό βλέμμα μου εἰς σερπεντίνου γιά μέν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (πρός τόν Πουνεντε) Ἐσύ βρέ φουσκωνες τή τρέμπα;

ΠΟΥΝ. "Εγώ σχολιάζαῖ τίς τραυτοῦς.

Τά τραυτοῦς ἐν σκιάσει τό σκιάσουν...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Καί ποιός φουσκωνες;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ὁ σκιάσουν τό νεγρίσκου εἰ καὶ τοῦ γού κίσου

ΠΟΙΗΤΗΣ (πρός τή Ρωμηοσύνη) Μιλᾶς μέ γρίφους

ΠΟΙΗΤΗΣ Τή κοιλιὰ μου

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ἡ θάλασσα θά ἀδειάσει ἀπό τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου
καί σέ ζυγαρίσουν.

ΔΗΜΟΣ. Τό λιγατο θά γίνει Σαχάρα..

Ρ.Δ. Γιά καί τραυτοῦς αἰλις.

- ΠΟΙΗΤΗΣ Καί ὁ λαός,
- ΔΗΜΟΣ. Κομβάλον ἀλλάζον!
- ΠΟΙΗΤΗΣ Τά δνειρα σάπισαν
- Φ.Δ.Φ.Δ. Εἶπατε τά δνειραῖ
- ΠΟΙΗΤΗΣ Ἡ λιτανία τῶν λυγμῶν ἀρχίζει
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τά δνειρα σαρίζουν.
- ΠΟΙΗΤΗΣ Σ' αὐτῇ τῇ γῆ τό αἶμα μου θά χύσω.
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Εἶμαι ἡ ψυχή τῆς γῆς.
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ Εἶσαι ἡ φωνή τοῦ νεροῦ.
- ΠΟΙΗΤΗΣ Ἀφήστε με τό βλέμμα μου νά σεργιανίσω γιά μιὰ
στερνή φορά σ' αγαπημένα μέρη
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ὅλα θυμίζουν τό ἴδιο τραγοῦδι.
Τό τραγοῦδι ἂν σωπάσει θά σωπάσουν...
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ θά σωπάσουν θά νυχτώσουν οἱ καῦμοι τοῦ κόσμου
- ΠΟΙΗΤΗΣ Τῇ μοναξιά μου
τῇ σεραγίζουν τώρα ὅλα τά τραγοῦδια
κού θά ξαναβλοῦν.
- Ρ.Δ. Γιά ποιὰ τραγοῦδια μιλάς,

BOHRENS Kai 5 Aaige

AMPEL Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

BOHRENS Kai 5 Aaige

ἀφοῦ μαζί σου θά πάρεις τῆ φωνή τῶν πουλιῶν
τῆ φωνή τῶν νερῶν

ΠΟΙΗΤΗΣ Πάντα τό τραγοῦδι θά ξαναγευνιέται

Ρ.Π.Δ. "Ονειρο "Ονείρου; Πόθοι τοῦ ἀμέμου

ΔΗΜΟΣ. Φάνηκε μιά βάρκα στή λίμνη.Μῶς πλησιάζει.

ΠΟΙΗΤΗΣ Γλυστρά στά νερά.

ΦΑΙΔΡΑ Δέν ἔχει κουπιά

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ἔχει ἐπιβάτη;

ΔΗΜΟΣ. Ἐνα μονάχα

ΠΟΙΗΤΗΣ Στά μαύρα ντυμένος

ΔΗΜ. Ἔρχεται ὁ Λαδῆ;

ΦΑΙΔΡΑ Τρέχει ἀλαφιασμένος;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φοβησμένος;

ΛΑΟΣ Σηκώνονται οἱ ποταμοί! Ἀλλάζουν θέση τά βουνά!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ἐπεσταλμένος τοῦ Δία!

ΛΑΟΣ Ζοῦν οἱ θεοί;

1. *Chrysomelidae*
 2. *Curculionidae*
 3. *Chrysomelidae*
 4. *Chrysomelidae*
 5. *Chrysomelidae*
 6. *Chrysomelidae*
 7. *Chrysomelidae*
 8. *Chrysomelidae*
 9. *Chrysomelidae*
 10. *Chrysomelidae*
 11. *Chrysomelidae*
 12. *Chrysomelidae*
 13. *Chrysomelidae*
 14. *Chrysomelidae*
 15. *Chrysomelidae*
 16. *Chrysomelidae*
 17. *Chrysomelidae*
 18. *Chrysomelidae*
 19. *Chrysomelidae*
 20. *Chrysomelidae*
 21. *Chrysomelidae*
 22. *Chrysomelidae*
 23. *Chrysomelidae*
 24. *Chrysomelidae*
 25. *Chrysomelidae*
 26. *Chrysomelidae*
 27. *Chrysomelidae*
 28. *Chrysomelidae*
 29. *Chrysomelidae*
 30. *Chrysomelidae*
 31. *Chrysomelidae*
 32. *Chrysomelidae*
 33. *Chrysomelidae*
 34. *Chrysomelidae*
 35. *Chrysomelidae*
 36. *Chrysomelidae*
 37. *Chrysomelidae*
 38. *Chrysomelidae*
 39. *Chrysomelidae*
 40. *Chrysomelidae*
 41. *Chrysomelidae*
 42. *Chrysomelidae*
 43. *Chrysomelidae*
 44. *Chrysomelidae*
 45. *Chrysomelidae*
 46. *Chrysomelidae*
 47. *Chrysomelidae*
 48. *Chrysomelidae*
 49. *Chrysomelidae*
 50. *Chrysomelidae*
 51. *Chrysomelidae*
 52. *Chrysomelidae*
 53. *Chrysomelidae*
 54. *Chrysomelidae*
 55. *Chrysomelidae*
 56. *Chrysomelidae*
 57. *Chrysomelidae*
 58. *Chrysomelidae*
 59. *Chrysomelidae*
 60. *Chrysomelidae*
 61. *Chrysomelidae*
 62. *Chrysomelidae*
 63. *Chrysomelidae*
 64. *Chrysomelidae*
 65. *Chrysomelidae*
 66. *Chrysomelidae*
 67. *Chrysomelidae*
 68. *Chrysomelidae*
 69. *Chrysomelidae*
 70. *Chrysomelidae*
 71. *Chrysomelidae*
 72. *Chrysomelidae*
 73. *Chrysomelidae*
 74. *Chrysomelidae*
 75. *Chrysomelidae*
 76. *Chrysomelidae*
 77. *Chrysomelidae*
 78. *Chrysomelidae*
 79. *Chrysomelidae*
 80. *Chrysomelidae*
 81. *Chrysomelidae*
 82. *Chrysomelidae*
 83. *Chrysomelidae*
 84. *Chrysomelidae*
 85. *Chrysomelidae*
 86. *Chrysomelidae*
 87. *Chrysomelidae*
 88. *Chrysomelidae*
 89. *Chrysomelidae*
 90. *Chrysomelidae*
 91. *Chrysomelidae*
 92. *Chrysomelidae*
 93. *Chrysomelidae*
 94. *Chrysomelidae*
 95. *Chrysomelidae*
 96. *Chrysomelidae*
 97. *Chrysomelidae*
 98. *Chrysomelidae*
 99. *Chrysomelidae*
 100. *Chrysomelidae*

- ΔΙΟΝΥΣΟΣ "Ας τὸν ἀκούσουμε προσεχτικᾶς
- ΛΑΟΣ Ποιὸς εἶναι ποιὸς;
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ "Ἄγγελος τοῦ μέλλοντος
Πνεῦμα ἂν ἔχεις φωνή, πές ὅτι ἔχεις νά πεῖς
- ΛΑΟΣ Ἡ Λιτανία... σπείζου.
- ΑΓΓΕΛΟΣ Διδύμοσε σέ χαιρετῶ. "π' τὸν αἰώνιο ὕπνο μου μέ πρόσταξε
νά βγῶ τὴν Ὀλυμπίαν θεῶν ἐντολή. Νά ἐμποδίσω προσπάθ
τὸ θάνατο τοῦ Ποιητῆ.
- ΛΑΟΣ τὸ σπείζου. Ὁ νυχτάρου οἱ καθροὶ τοῦ κόμου.
- ΛΑΟΣ Τά ζῶα μιλοῦν. Τά νερά τραγουδοῦν. Τά δέντρα περπατοῦν.
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ τὸ σπείζου. Ἡ νυχτάρου οἱ καθροὶ τοῦ κόμου.
- ΦΛΙΣΤΡΑ Σημάδια θετικᾶ
- ΠΟΙΗΤΗΣ ...τὴ σπείζου. τῆρα ἔλα τὴ τραγοῦδία τοῦ...
- ΡΩΜΗΟΛΥΝΗ Δαιμονικᾶ
- ΛΑΟΣ τὸ σπείζου. Ὁ νυχτάρου
- ΔΙΟΝΥΣΟΣ Πνεύμα! Μίλα καθαρά! Τά σημάδια αὐτὰ τί σημαίνουν;
- ΑΓΓΕΛΟΣ Ἡ φύση δέ συγχωρεῖ αὐτὸ ποῦ πρόκειται ναρθεῖ: Ἡ σιδερένια
αραχνη *ἔκκεται*
- ΑΓΓΡΑΧΙ τὸ σπείζου. τῆρα ἔλα τὴ τραγοῦδία τοῦ...
- ΛΑΟΣ Μίλα καθαρά!
- ΠΟΙΗΤΗΣ τὴ σπείζου. τῆρα ἔλα τὴ τραγοῦδία τοῦ...
- ΑΓΓΕΛΟΣ Χιλιᾶδες πόδια φαρμακερᾶ ἔτερα ἀγκυλωτᾶ
- ΛΑΟΣ Αἷμα καὶ θάνατον σκορπᾶ
- ΛΑΟΣ Στὴν Ἑλλάδα πότε θαρθεῖ;
- ΑΓΓΕΛΟΣ Ἐκρίδα πρώτα φαρμακερᾶ
- ΛΑΟΣ "πό ποῦ θά βγεῖ;

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ALTERNATIVE "A" des alternatives proposées.

ΑΓΓΕΛΟΣ Τιμωρία θεϊκή! Μέσα από τη ξεραμένη γη... από αίμα!

ΠΟΙΗΤΗΣ 'Η λιτανία τῶν λυγμῶν ἀρχίζει.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τά δνεϊρα σαπίζουν. ... τῆ μοναξιά...

ΛΑΟΣ 'Η λιτανία...σαπίζουν.

ΠΟΙΗΤΗΣ Τῆ μοναξιά μου... ... τῆ μοναξιά μου...

ΛΑΟΣ θά σπαράσουν θά νυχτάσουν οἱ καῦμοι τοῦ κόσμου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ θά σπαράσουν θά νυχτάσουν οἱ καῦμοι τοῦ κόσμου.

ΠΟΙΗΤΗΣ ...τῆ σφραγίζουν τώρα ἔλα τὰ τραγούδια ποῦ...

ΛΑΟΣ θά σπαράσουν θά νυχτάσουν
θά σπαράσουν θά νυχτάσουν

ΛΑΟΣ Καί μετά; Καί μετά;

ΑΓΓΕΛΟΣ ἀπό τῆ ξεραμένη γῆ

ΠΟΙΗΤΗΣ τῆ μοναξιά μου τῆ σφραγίζουν τὰ τραγούδια.

ΛΑΟΣ Καί μετά; Καί μετά;

ΑΓΓΕΛΟΣ 'Η σιβερένια ἀράχνη τούτη τῆ γῆ τήν ἱερή καταχτᾷ.

ΠΟΙΗΤΗΣ Καί τί θά γίνει τό ἀνθρώπινο γένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ τῆ σιθερένια ἀράχνη βλέπω νά πνίγει μέσα στοῦ αἵμα
 σου μαζί σου θά κίρσει τῆ σου τῶν κοιλίδων

ΛΑΟΣ Δόξα μεγάλη στιγμή!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Πικρή γιά τήν Ἑλλάδα τῆ μικρή...
 ὅτι σκοπεύουν ὅτι νικήσουν

ΛΑΟΣ Διδύμους τί λές;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Τό Πνεῦμα εὐθὺς τώρα θά μᾶς πεῖ
 τῆ δόξα κερταθὺν τῆ καὶ τραγουθῶν

ΛΑΟΣ Πρέπει νά μᾶς πεῖς
 ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἄκουσε ὅτι ἡ δόξα τῆ τῶν ὀδύμων

ΑΓΓΕΛΟΣ Ἄς σταματήσω ἐδῶ. Νά σώσω θέλω τόν Ποιητή..
 ΑΓΓΕΛΟΣ ἔλα τῆ μεγάλη σιωπῆ...

ΠΟΙΗΤΗΣ Πνεῦμα λέγε τί βλέπεις; Ζωή μου ἡ ἀλήθεια
 ΛΑΟΣ ἔι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, εἰ θά γίνει κα ἀπῆ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Ἦχι τόσο σκληρή... Δέν τήν ἀντέχει ἡ καρδιά τοῦ
 ποιητή.

ΠΟΙΗΤΗΣ Ἄφηστε με νά σεργιανίσω γιά μιὰ στερνή φορά
 σ' ἀγαπημένα μέρη
 ΑΓΓΕΛΟΣ ἔκ' ἀπὸ Διδύμους προστάτῃ δεῖξτε ἰδέσθαι νά εὐχέται

ΛΑΟΣ Εἶσαι ἡ ψυχὴ τῆς γῆς
 Τί βλέπεις; Τὰ λόγια σου κρύβουν συμφορὰς φριχτῆς
 ΠΟΙΗΤΗΣ Καὶ ὅτι θῶ;

ΡΩΜΗΟΥΣΗΝ Τὸ πιό πολὺ ἀπ' τήν ἀράχνη καὶ τήν ἀκρίδα;
 ΛΑΟΣ Τί πῶ καὶ ἀπ' τὴν ἀράχνη καὶ τὴν ἀκρίδα;
 τῆ μοναξιά μου τώρα τῆ σφραγίζουν
 ΠΟΙΗΤΗΣ ὅλα τὰ τραγούδια πού θά ξαναβροῦν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ἔλας σκεῖν ὅτι κερταθῶν...

ATTACHE et attaché de l'ambassade de Paris et autres lieux

AAGE et âge

AGENCE et agence

AIDE et aide

AIOMIE et aiome

AJON et ajon

ALAGE et alage

ALMINE et almine

ALMIE et almie

ALMINE et almine

almine

AAGE et âge

et almine

ALMINE et almine

AAGE

et almine

et almine

Ρ.Δ. Ἰὴά ποιά τραγ ὕδια μιλάς (προφ. στὸν καθίστο) ἀφοῦ μαζί σου θά πάρεις τή φωνή τῶν κουλιῶν καί τῶν νερῶν

ΛΑΟΣ θά σωπάσουν θά νυχτώσουν
θά σωπάσουν θά νυχτώσουν
οἱ καῦμοι.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σήμερα γιά στερνή φορά τά ζῶα μιλοῦν τά δέντρα περπατοῦν τά νερά τραγουδοῦν

ΔΙΟΜΥΣΟΣ Ἐννοεῖς ὅτι ἡ φύση τή φύση θ' ἀπαρνηθεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Βλέπω τή μεγάλη σιωπή...

ΛΑΟΣ Κι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου; Τι θά γίνει κι αὐτή;

ΑΓΓΕΛΟΣ Καμένη γῆ...

ΠΟΙΗΤΗΣ Αχ ἀλλί καί Τρισάλι

ΑΓΓΕΛΟΣ Γι' αὐτό Διόνυσε προσταγή θεϊκή! Πρέκει νά φύγεις ἀπό τούτη τή γῆ!

ΠΟΙΗΤΗΣ Καί οἱ θεοί;

ΑΓΓΕΛΟΣ θά πεθάνουν κι αὐτοί...

ΡΩΜΗΣΟΥΝΗ Καί τό τραγοῦδι τοῦ νεροῦ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Σκιές σκιῶν θά περπατοῦν...

7.4. Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

ANNEXE
 Les notes pour l'année
 sont jointes en ce qui concerne
 les notes.

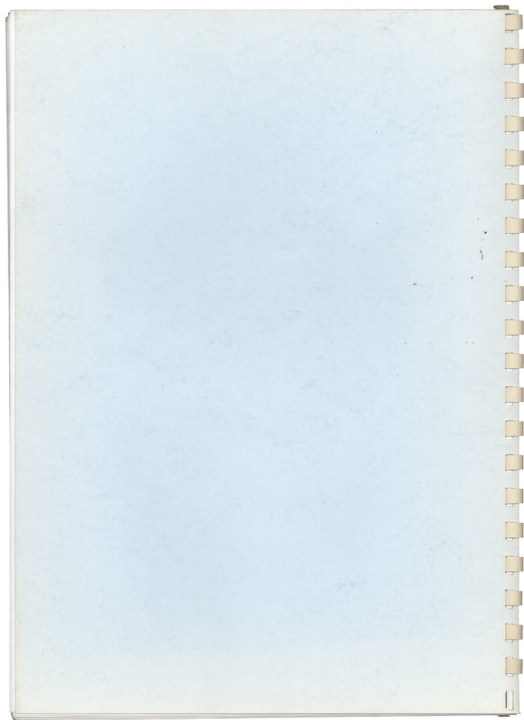
('Ο Ποιητής βάζει τὸ περιστροφὸ στὸν κρόταφο)

ΛΑΟΣ   Μήϊ Στάσου Ποιητήϊ
ΦΑΙΔΡΑ   Μαζὶ σου σκοτώνεις τὴ ζωήϊ
ΟΛΟΙ
ΠΟΙΗΤΗΣ   Ἀλτι Πυροβολῶ τὸ μέλλον...

Τ Ε Α Ο Σ

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

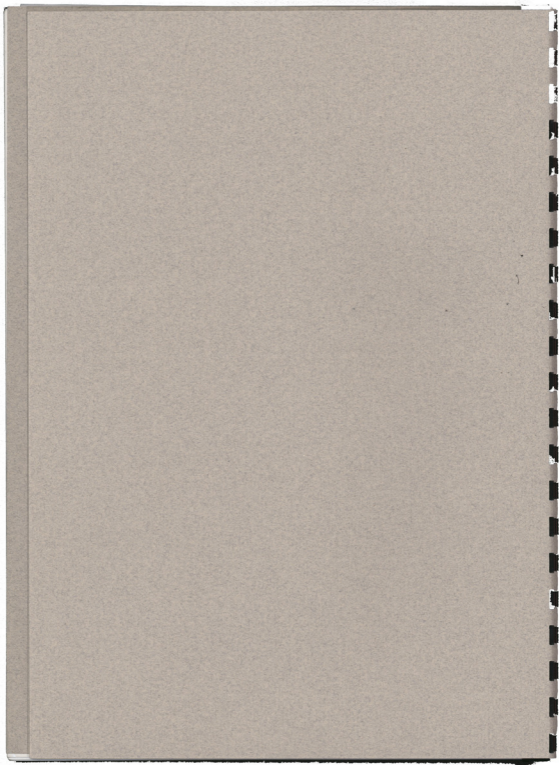
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

(ΟΠΕΡΑ)

ΛΙΜΠΡΕΤΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟΝ "ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ"

Η όπερα "Καρυωτάκης", όπως και το θεατρικό δράμα "Διδύμοι" που γραφτήκαν και παρουσιάστηκαν στα μέσα της δεκαετίας του '30 είναι δύο έργα που ανήκουν σε μια πολιτικο-πολιτισμικά "αποστασιοποιημένη" και "αποστασιοποιημένη" εποχή.

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Εδώ πρόκειται χρησιμοποιήσας τον ποιητικό λόγο, τη μουσική και τη μουσική, για να υπερασπίσω τις "πολιτικές" μου ιδέες.

Ποιές ήταν αυτές; Ήταν βασική η κατηγορία του γένος ελληνικής εξουσίας, που έχοντας ως βάση το δόγμα η Εξουσία για την Εξουσία έρχεται να υφίσταται απ' άγρυπνη και να τυλίγει το σύνολο της κοινωνίας μας με ένα σάκο σκουπιδιών της δεκαετίας του '30.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

...του ΚΚΕ στα 1930 είχε ως βασική αιτία το γεγονός ότι η ηγεσία του και γενικότερα η Αριστερά δεν έβλεπε την εποχή εκείνη τον άνθρωπο. Είχε απαιτήσεις. Και γι' αυτό το λόγο σ' ένα μεγάλο βαθμό συνεισέφερε σ' αυτή την καταστροφική για τον λαό μας πολιτική.

Μια πολιτική, που γι' αυτό θα έπρεπε να διαβρωθεί και στη συνέχεια να διαλυθεί. Η πολιτική της χώρας μας, δηλαδή να διαλέξει την ιστορική Αριστερά, που εντούτοις τόσο δείγματα αυτοχθής ιδέας στα σκληρά μετωπικά χινητήρια της Δεξιάς και των Ξένων.

(ΟΠΕΡΑ)

Εκτός απ' την Αριστερά, που ήταν η πολιτική του έσραση, το Μαζικό μας κίνημα είχε σιγή του τον νεοελληνικό πολιτισμό και ήθελε. Επομένως η Νέα Εξουσία έπρεπε να κερδίσει, να περάσει και πάνω απ' το πρόσωπο του.

ΛΙΜΠΡΕΤΟ

Είχα λοιπόν τρεις σπουδαίους λόγους να επιστρατεύσω όλες τις δυνάμεις μου, προκειμένου να επιτύχω την ολοκλήρωση ενός σχεδίου άλωσης του ελληνικού λαού, που τον οδηγούσε προς τον εκπαιδευτικό του σαν ιδιαίτερη εθνική παρουσία, δύναμη και ακτινοβολία με βάση τον σύγχρονο κόσμο: Ήσουν Έλληνας Αριστερός και Καλλιτεχνικός.

Το πόσο σημαντικό έργο είχα, δεν άρχισα να φανεί... Πριν κλείσει η δεκαετία του '30, η χώρα μας συγκεντρώνεται απ' την υπόθεση Κοσκωτά. Η Νέα Εξουσία, στην προσπάθειά της να επιβάλει τον έλεγχό της σε όλο τον εθνικό χώρο, σχεδιάζει την άλωση της Πληροφόρησης στον χώρο του Τύπου. Είναι το κομμάτι που της λείπει, ώστε να μονοπολίσει τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, γιατί τότε δεν υπήρχε η ελεύθερη ραδιοφωνία, που ήταν κρατική και κλεισμένος όργανο στα χέρια της Εξουσίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Όπως η υπόθεση Κοσκωτά είχε πολλές παραμέτρους, η κυριότερη υπήρξε αυτή που αφορούσε την ελευθερία και τη διασπορά που συνοδεύουν άλλωστε κάθε ελευθερία έκφρασης με την παράλληλη εξουδετέρωση του ζωντανού Μαζικού Κινήματος και της Αριστεράς.

ΙΚΑΡΟΣ

ΜΙΧΗΛ ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

(ΟΠΕΡΑ)

ΑΝΝΕΤΟ

ΕΡΜΕΣ

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟΝ "ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ"

Η όπερα "Καρυωτάκης", όπως και το θρησκευτικό δράμα "Διόνυσος" που γράφτηκαν και παρουσιάστηκαν στα μέσα της δεκαετίας του '80 είναι δύο έργα φορτωμένα με κοινωνικά-πολιτικά-εθνικά "καθήκοντα", προορισμένα να επιτελέσουν μια συγκεκριμένη "αποστολή".

Εδώ πράγματι χρησιμοποίησα τον ποιητικό λόγο, τη μυθοπλασία και τη μουσική, για να υπερασπίσω τις "πολιτικές" μου ιδέες.

Ποιές ήταν αυτές; Ήταν βασικά η καταγγελία του νέου πλέγματος εξουσίας, που έχοντας ως βάση το δόγμα η Εξουσία για την Εξουσία άρχισε να υφαίνεται σα δίχτυ αράχνης και να τυλίγει το σύνολο της εθνικής μας ζωής απ' τα πρώτα χρόνια της διακυβερνήσεως του ΠΑΣΟΚ (1981 και μετά).

Η παραίτησή μου από τη θέση του Βουλευτή Επικρατείας του ΚΚΕ στα 1986 είχε ως βασική αιτία το γεγονός ότι η ηγεσία του και γενικότερα η Αριστερά δεν έβλεπε την εποχή εκείνη τον κίνδυνο. Είχε αυταπάτες. Και γι' αυτό το λόγο σ' ένα μεγάλο βαθμό συνεργούσε σ' αυτή την καταστροφική για τον λαό μας πολιτική.

Μια πολιτική, που για να ολοκληρωθεί θα έπρεπε να διαβρώσει και στη συνέχεια να διαλύσει το Μαζικό Κίνημα της χώρας μας, δηλαδή να διαλύσει την ιστορική Αριστερά, που εντούτοις τόσα δείγματα αντοχής έδειξε στα σκληρά μετωπικά χτυπήματα της Δεξιάς και των ξένων.

Εκτός απ' την Αριστερά, που ήταν η πολιτική του έκφραση, το Μαζικό μας κίνημα είχε ψυχή του τον νεοελληνικό πολιτισμό και ήθος. Επομένως η Νέα Εξουσία θα έπρεπε, για να στερεωθεί, να περάσει και πάνω απ' το πτώμα του.

Είχα λοιπόν τρεις σπουδαίους λόγους να επιστρατεύσω όλες τις δυνάμεις μου, προκειμένου να εμποδίσω την ολοκλήρωση ενός σχεδίου άλωσης του ελληνικού λαού, που τον οδηγούσε προς τον εκμηδενισμό του σαν ιδιαίτερη εθνική παρουσία, δύναμη και ακτινοβολία μέσα στον σύγχρονο κόσμο : Ήμουν Έλληνας, Αριστερός και Καλλιτέχνης.

Το πόσο δίκιο δυστυχώς είχα, δεν άργησε να φανεί... Πριν κλείσει η δεκαετία του '80, η χώρα μας συγκλονίζεται απ' την υπόθεση Κοσκωτά. Η Νέα Εξουσία, στην προσπάθειά της να επιβάλει τον έλεγχό της σε όλο τον εθνικό χώρο, σχεδιάζει την άλωση της Πληροφόρησης στον χώρο του Τύπου. Είναι το κομμάτι που της λείπει, ώστε να μονοπωλήσει τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, γιατί τότε δεν υπήρχε η ελεύθερη ραδιοφωνία-τηλεόραση, που ήταν κρατική και επομένως όργανο στα χέρια της Νέας Εξουσίας.

Όμως η υπόθεση Κοσκωτά είχε πολλές παραμέτρους. Η κυριώτερη υπήρξε αυτή που αποκάλυψε τη σήψη και τη διαφθορά που συνοδεύουν άλλωστε κάθε μορφή ανεξέλεγκτης εξουσίας με την παράλληλη εξουδετέρωση του ζωντανού Μαζικού Κινήματος και της Αριστεράς.

Μπροστά στα εθνικά αδιέξοδα, στα οποία οδήγησε τη χώρα το δόγμα "η Εξουσία για την Εξουσία" αφυπνίστηκαν επιτέλους οι διασπασμένες ηγεσίες της Αριστεράς, που για πρώτη φορά ενώθηκαν δημιουργώντας τον ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ. Το ίδιο σοκ, ως φαίνεται, έπαθαν και οι Κεντροδεξιοί, με αποτέλεσμα σαράντα περίπου χρόνια μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου (1949-50), να συναντηθούν επισήμως οι εκπρόσωποι των δύο αντιμαχόμενων παρατάξεων, προκειμένου να αντιμετωπίσουν από κοινού τη νέα εθνική καταστροφή. Έτσι σχηματίζεται η Κυβέρνηση Συνεργασίας Αριστεράς-Δεξιάς (Συνασπισμός-Νέα Δημοκρατία) και για πρώτη φορά στη νεοελληνική ιστορία εκπρόσωποι της Αριστεράς επιμωρίζονται Κυβερνητικές Ευθύνες.

Μέσα απ' το μεγάλο κακό -την εθνική κρίση- είχε βγει τουλάχιστον ένα μεγάλο καλό -η εθνική συμφιλίωση.

Αυτή η νέα διάταξη δυνάμεων είχε πάσει και είχε κλείσει σε σιδερένια τανάλια τη Νέα Εξουσία, που όπως ήταν φυσικό, αντέδρασε λυσσαλέα επιστρατεύοντας όλες της τις δυνάμεις.

Η Αριστερά, αφού έκανε το πρώτο σημαντικό και ιστορικό της βήμα, έχασε αμέσως μετά τον προσανατολισμό της. Δεν μπόρεσε να αντέξει και να αντιμετωπίσει τον ολοκληρωτικό πόλεμο παραπληροφόρησης και λάσπης, που εξέπεμπαν εναντίον της κυρίως τα λαϊκίστικα φρούρια της Νέας Εξουσίας, που είχαν καταφέρει να παγιδέψουν ένα μεγάλο ποσοστό απληροφόρητων αριστερών.

Έτσι η Ηγεσία του Συνασπισμού πρώτα έσπασε την Κυβερνητική συνεργασία της με την Κεντροδεξιά αφήνοντας ανολοκλήρωτο το έργο της ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ και στη συνέχεια διασπάστηκε και πάλι, με αποτέλεσμα το Μαζικό Κίνημα και ο Πολιτισμός να δεχτούν καινούρια βαρεία πλήγματα ανοίγοντας το δρόμο για την επάνοδο της Νέας Εξουσίας, που είχε καταφέρει στο διάστημα αυτό να διατηρήσει ενωμένο τον βασικό όγκο των δυνάμεών της.

Όμως αυτή η επάνοδός της στην Κυβερνητική εξουσία (1993, Οκτώβριος) γίνεται κάτω από όρους δυσμενείς γι' αυτήν και για το Έθνος. Σε βαθμό που δίκαια μπορεί να σκεφθεί κανείς, ότι η ιστορία γράφεται από κάποιον μεγάλο τραγικό ποιητή, που θέλει τους υπεύθυνους του δράματος να είναι παρόντες στον επίλογο της τραγωδίας, ώστε να υποστούν τελικά οι ίδιοι τις συνέπειες των δικών τους πράξεων, να βιώσουν οδυνηρά το δράμα που οι ίδιοι εξύφαναν εισπράττοντας και πληρώνοντας με ακριβό προσωπικό, ηθικό και ιστορικό τίμημα τις θύελλες που θα ξεσηκώσουν οι άνεμοι που έσπειραν.

Είδαμε πιο πριν, ότι η υπόθεση Κοσκωτά οδήγησε στη συνάντηση Αριστεράς και Κεντροδεξιάς και στη σύναψη Κυβερνητικής συνεργασίας ανάμεσα στις δύο παρατάξεις που πρωταγωνίστησαν στον Εμφύλιο Πόλεμο.

Δεν ήταν όμως η μόνη συνέπεια. Το κύριο Μέτωπο -μπορούμε να πούμε- ενάντια στη Νέα Εξουσία το άνοιξε και εν συνέχεια το συντήρησε έως το τέλος η συνασπισμένη δύναμη των Μεγαλοεκδοτών

των Αθηναϊκών Εφημερίδων, που κατενόησαν, ότι τυχόν επιτυχία του πειράματος Κοσκωτά θα σήμαινε τον οικονομικό και επομένως το δημόσιο θάνατό της.

Στο μεταξύ η καθιέρωση και εξάπλωση της ελεύθερης ραδιοφωνίας-τηλεόρασης, που γρήγορα έβασαν υπό τον έλεγχό τους, τους επιτρέπει να αντιστρέψουν το νόμισμα στην τακτική της Νέας Εξουσίας για τον Απόλυτο Έλεγχο της Πληροφόρησης. Εμπνευσμένοι από το δόγμα της, επιβάλλουν το ουσιαστικό Μονοπώλιο στην Πληροφόρηση και επομένως και στη διαμόρφωση της κοινής γνώμης.

Επιλόγοντας, επηρεάζοντας και θέτοντας υπό τον έλεγχο της πολιτικά στελέχη από όλους τους χώρους με το δέλεαρ της προβολής και το φόβο της λάσπης, επεκτείνουν τον έλεγχό τους σε όλο τον εθνικό πολιτιστικό χώρο. Αναδεικνύονται σε κυρίαρχους του πολιτικού παιχνιδιού.

Πανικόβλητες οι πολιτικές ηγεσίες τους ανοίγουν διάπлатες τις πόρτες των κρατικών προμηθειών. Μια νέα, καθαρά νεοελληνική πρακτική καθιερώνεται: Η ιδιωτικοποίηση με κρατικά Κεφάλαια! Και ο Κρατικός Έλεγχος; Είναι ανύπαρκτος, γιατί οι αρμόδιοι υπουργοί είναι όργανα των "Υπερ ιδιωτών".

Έτσι η Νέα Εξουσία πιάνεται μέσα στο δίχτυ που η ίδια ύφανε. Μαζί της όμως έχει πιαστεί και η εθνική μας ζωή. Ο ρόλος των κομμάτων υποβαθμίζεται. Το Μαζικό Κίνημα είναι ανύπαρκτο. Η Ελευθερία της Σκέψης είναι λέξη κενή, μιας και στην πράξη ιδέες, πρόσωπα και ενέργειες ελέγχονται ασφυκτικά. Η Αριστερά έχει περάσει στην επιθανάτια της αγωνία με εξαίρεση το ΚΚΕ, που μένει έξω απ' τα δίχτυα αυτής της Νέας Μορφής Ολοκληρωτικής Εξουσίας. Ο νεοελληνικός πολιτισμός στο στόχαστρο της Αράχνης δέχεται τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές το τελικό πλήγμα, με τη μορφή Νομοσχεδίων, που ψηφίζονται στη Βουλή.

Αυτή η εκτενής έκθεση των ιστορικών γεγονότων και των πολιτικών εξελίξεων της τελευταίας δεκαετίας υπήρξε απαραίτητη, προκειμένου να κατανοηθεί το κείμενο που έχετε στα χέρια σας. Εάν πίσω από το κάθε νόημα, την κάθε λέξη που θα διαβάζετε, έχετε υπ' όψιν σας την ανάλυσή μου αυτή, είμαι βέβαιος, ότι όχι μόνο θα κατανοήσετε καλλίτερα το έργο, αλλά κι ακόμα ότι θα με δικαιώσετε.

Δυστυχώς στη χώρα μου δεν ευτύχησα να έχω άξιους, υπεύθυνους και προ παντός ικανούς αντιπάλους. Παρ' ό,τι συνθέτης με όγκο έργου και καλλιτεχνικής δραστηριότητας, μπορώ να πω άφοβα, ότι υπήρξα ο πολυγραφώτερος συγγραφέας θεωρητικών και πολιτικών άρθρων, αναλύσεων και μελετών. Η πολιτική μου σκέψη υπήρξε πάντοτε πεντακάθαρη. Το ίδιο και οι πολιτικές μου επισημάνσεις, επιλογές και κινήσεις μου.

Και όμως (είναι εκπληκτικό!) ποτέ έως σήμερα δεν είχα την τιμή ενός διαλόγου επιπέδου, μιας αντιπαράθεσης επιχειρημάτων, ενός εποικοδομητικού διαζιφισμού ιδεών.

Γενικεύσεις, αφορισμοί, λασπολογία, με αποδέκτη το θυμικό και τα πιο χαμηλά ένστικτα των ανθρώπων και του λαού.

Ίσως όμως όλη αυτή η στάση να απαγορεύτηκε από τα διάφορα Κέντρα Εξουσίας, που παρά τις διαφορές τους είναι εξ ίσου ανήσυχα, όταν υπάρχει κάποια ελεύθερη σκέψη και φωνή. Ιδιαίτερα στην περίπτωση μου τρέμουν μπροστά στο γεγονός ότι ως πνευματικός δημιουργός έχω ριζιέ βαθείες μέσα στον ελληνικό λαό, ενώ ως αγωνιστής και πολιτικός ηγέτης σε δύο περιόδους (Αρχηγός των Λαμπράκηδων 1963-67 και Πρόεδρος του Πατριωτικού Αντιχουντικού Μετώπου 1967-74) απέδειξα τις ικανότητές μου ως ηγέτης μαζών, καθώς και τη θέλησή μου να συγκρουστώ και να γκρεμίσω όλα τα Φρούρια Εξουσίας, ανεξάρτητα με το καμουφλάζ που χρησιμοποιούν, για να ξεγελάσουν τον απληροφόρητο και ανύποπτο Λαό.

Αυτή η θέλησή μου δεν έσβησε με τον καιρό. Γι' αυτό δεν έπαψα - όταν το έκρινα σκόπιμο- να επιχειρώ εξόδους και εφόδους σε όλα τα Μέτωπα και στη συνέχεια να υποχωρώ και να κλείνομαι μέσα σ' αυτό το απόρρητο φρούριο της πίστης μου, περιμένοντας "καλλίτερες μέρες". Δηλαδή την αφύπνιση του Μαζικού Κινήματος με την επαναδραστηριοποίηση της Αριστεράς και του Πολιτισμού.

Απογυμνωμένος από κάθε σχέση με κάθε είδους και μορφής αντιλαϊκή εξουσία, ριζωμένος πάνω στο βράχο του τόπου που γεννήθηκα και έζησα, δεν έπαψα ούτε για μια στιγμή να εκπέμπω σήματα, να γεννώ και να σπέρνω σπόρους, να συντελώ στο μέτρο των δυνατοτήτων μου, για να μη σβήσει η ελπίδα, να μην εκμηδενιστεί η προαιώνια σχέση του Έλληνα με την Ελευθερία, να μην περάσει, τέλος, καμιά μορφή ανθελληνικής και αντιλαϊκής Εξουσίας.

Αν το θελήσουν οι Θεοί του Ολύμπου και πρώτος ο Διόνυσος και μετά ο Καρυωτάκης -σύμβολο όλων των ελλήνων ποιητών- μπορεί πριν σταματήσει να με λούζει το εκτυφλωτικό φως του Αττικού Ουρανού και της Ακρόπολης, που έχω μόνιμα απέναντί μου, να ευτυχίσω να ξαναδώ τις πολύχρωμες στρατιές των ελεύθερων Ελλήνων να προχωρούν τραγουδώντας στο δρόμο που χάραξαν με το αίμα τους οι καλλίτεροι των Ελλήνων, σύντροφοί μου των μεγάλων εθνικών και δημοκρατικών αγώνων, στο δρόμο της Εθνικής μας Αναγέννησης στα τελευταία πενήντα χρόνια.

Αν το ξαναζήσω, θα το θεωρήσω ευλογία των Θεών.
Αν όχι και πάλι θα φύγω ήσυχος και ευτυχής, γιατί έμεινα ως το τέλος πιστός στις Μεγάλες Σκιές με την εκτυφλωτική λάμψη και ανάμεσά τους στον Καρυωτάκη και στον Διόνυσο...

Αθήνα, 11.12.94

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

Ξεκινάμε από την "αρχή" πως ο ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ (η όπερα) είναι μια πικρή σάτιρα. Πρόσωπα-γεγονότα-τόποι δράσης-κοστούμια είναι όλα συμβολικά. Το έργο μπορεί να παιχτεί οπουδήποτε, σε οποιαδήποτε εποχή, με οποιαδήποτε "πρόσωπα" (εννοώ πως ο Καρυωτάκης ή ο Διόνυσος και όποιοι άλλοι, δεν είναι αυτός αλλά κάποιος άλλος, που τον σατιρίζει, που τον σαρκάζει: είναι καρικατούρες και δεν είναι σε καμιά περίπτωση πρόσωπα πραγματικά). Επομένως όχι ρεαλισμός αλλά υπερρεαλισμός. Όχι τραγωδία αλλά σάτιρα απ' την αρχή ως το τέλος. Όχι δράμα αλλά ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ.

Ο Διόνυσος κοροϊδεύει τον εαυτό του. Η Ρωμηροσύνη (γι' αυτό και της έδωσα αυτό το βαρύγδουπο όνομα -ίως να πρέπει να τη βαφτίσω Κατίνα- κοροϊδεύει τη γνωστή μας Ρωμηροσύνη και ούτω καθ' εξής. Ο ποιητής είναι ο Μιχαλόπουλος στην κινηματογραφική ταινία "ΞΥΠΝΑ ΒΑΣΙΛΗ", όπου ο Κωνσταντίνου νομίζει πως είναι κόκορας... Είναι ένα ψώνιο.

Το "τοπίο" σκηνικό της δράσης λ.χ. θα μπορούσε να είναι το γιουσουρούμ στο Μοναστηράκι. Γκροτέσκ. Λες και οι μικροπωλητές αποφάσισαν να σατιρίσουν -και να γελοιοποιήσουν επί τόπου- όλη τη νεώτερη ιστορία μας, όχι φυσικά την πραγματική αλλά την ψεύτικη: αυτή που μας σερβίρουν οι Εξουσιαστές, οι άνθρωποι της Πυραμίδας της Εξουσίας.

Στη συνέχεια τα κοστούμια μπορεί να ανήκουν σε όλες τις εποχές: αρχαία ελληνικά, βυζαντινά, κλέφτικα, αστικά του περασμένου αιώνα, σύγχρονα.

Ένας Μπoστ -της Μήδειας λ.χ.- όπου μπερδεύονται ηβλημένα τα πάντα. Κατά την αριστοφάνεια παράδοση αλλά και κατά την επιθεωρησιακή κατά τα καθ' ημάς, θεώρησα ότι ώφειλα να σατιρίσω την επικαιρότητα της δεκαετίας του '80. Τότε που γράφτηκε το έργο. Που ξεκίνησε σαν επιθεώρηση - Όπερα Μπούφα - για να προστεθούν στη συνέχεια τα λυρικά μέρη.

Αυτά ακριβώς τα λυρικά πιστεύω πως θα προβάλλουν περισσότερο, όταν υπάρξει η αντίθεση με το γκροτέσκ - υπερρεαλιστικό.

Το ανέβασμα του έργου στη Λυρική απ' τον έξοχο Σπύρο Ευαγγελάτο, όπως συνέβη και με την παράσταση του ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ στο θέατρο Καλουτά στα 1962, απ' τον επίσης άξιο Πέλο Κατσέλη, με βρήκε απροετοίμαστο, ίσως εθελοντικά, ίσως από τις συνθήκες και με έθεσαν de facto "εκτός μάχης", έτσι ώστε και οι δύο παραστάσεις να ακολουθήσουν τις αντιλήψεις των σκηνοθετών, με αποτέλεσμα -κατά την ταπεινή μου γνώμη- να μην λειτουργήσει (και στις δύο περιπτώσεις) η πραγματική πρόθεση του έργου, η ουσία του και οι στόχοι του, τόσο οι αισθητικοί όσο και οι κοινωνικοί-πολιτικοί.

Σήμερα, στα 1994, δέκα περίπου χρόνια αργότερα, διαβάζοντας το λιμπρέτο, διαπιστώνει κανείς πόσο προφητικό υπήρξε το έργο

αυτό... Το ότι ανέβηκε επί ΠΑΣΟΚ, το θεωρώ άθλο, όπως θεωρώ φυσικό τόσο το γεγονός ότι κατέβηκε και θάφτηκε εσπευσμένα -ενώ σημείωσε τόσο μεγάλη επιτυχία από πλευράς προσέλευσης ακροατών- παρ'ό,τι ούτε η κριτική γενικά ο τύπος αντελήφθησαν (ή έκαναν πως δεν αντελήφθησαν) την εκρηκτική φύση του έργου αλλά ούτε και το κοινό μπόρεσε -όπως αντίθετα συμβαίνει με τις Επιθεωρήσεις- να μπει στο χορό της παράστασης, μιας και από τις δέκα λέξεις είναι ζήτημα αν φτάνανε στ'αυτιά του οι μισές... Διαφορετικά θα έπρεπε σε πολλά σημεία να πίνει την κοιλιά του απ'τα γέλια... Και αμέσως μετά να του έρχονται δάκρυα στα μάτια, κυρίως για τη δική του κατάντια...

Ο Όθων και η Αμαλία -η πρώτη ξενόφερτη Δυναστεία- που εμπέδωσε τη Βαυαροκρατία.

Ο Παύλος και η Φρειδερίκη, απόγονοι των Γλύμπουργκ και πρωτεργάτες στον Εμφύλιο Πόλεμο, που οδήγησε στην Αμερικανοκρατία.

Αναφορές στη Μάχη του Δεκέμβρη και στον Τσώρτσιλ.

Για να φτάσουμε στη Δικτατορία των Συνταγματαρχών.

Κι από κει στον Πουνέντε και στον Σιρόκο, στον Άνεμο, που δεν είναι παρ'ο ίδιος ο Ανδρέας, ο τελευταίος επιβήτορας της Ρωμηοσύνης, η οποία παρ'όλα αυτά εξακολουθεί να παραμένει παρθένος, λόγω στείροτητας προφανώς των επιβητόρων.

Αυτή είναι η πικρή μας ιστορία. Τίποτα δεν λέγεται με εμπάθεια. Ίσα-ίσα που τα πάντα δίνονται με χιούμορ.

Ας σκεφτούμε μόνο, τί έσουρε ο Αριστοφάνης στον Κλέωνα στους Ιππείς παρουσία του στο θέατρο του Διονύσου...

Ο Διόνυσος, ένας ταλαίπωρος Θεός που ψάχνει τη Θήβα και τότε πέφτει πάνω στους Βαυαρούς και τότε πάνω στους ΕΣΑτζήδες, για να περάσει απ'τη Ρωμηοσύνη (Κατίνα) που του διηγείται τα τελευταία πάθη του Έθνους, τη Δικτατορία και τα μεγάλα λόγια του Ανδρέα, που οδήγησαν όλα μαζί στη χαβούζα που είναι σήμερα η Ελλάδα, πορευόμενη με πατερίτσες, για να συναντήσει το 2.000.

Κι όλα αυτά ο Διόνυσος τα διηγείται στον Ποιητή -στα 1928- κι αυτός μπροστά σ'αυτό το τραγικό μέλλον που απειλεί την πατρίδα μας, αποφασίζει να αυτοκτονήσει...

Νά μια ετεροχρονισμένη διαμαρτυρία, που από μόνη της αποτελεί πικρή σάτιρα. Και στην ύστατη στιγμή ο Ποιητής μας ξεγελά: Μας στοχεύει όλους ανεξαιρέτως με πρόθεση να μας εξοντώσει, μιας κι όλοι μας έχουμε το μερίδιο ευθύνης, που "το Αιγαίο έγινε Σαχάρα".

- "Αλτ, πυροβολώ το μέλλον!"

Πιστεύω, πως μόνο έτσι, αν δηλαδή όλα ειπωθούν με το όνομά τους και αν όλα τα νοήματα, κάθε λέξη γίνει κτήμά του ακροατή, μόνο τότε θα μπορέσει ο ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ να κατανοηθεί, να συγκινηθεί, μιας κι προβληματίσει. Με μια λέξη, να λειτουργήσει.

Ένα πρόσθετο μέτρο που βλέπω γι'αυτό, είναι να υπάρχει πάνω απ'τη σκηνή φωτεινός πίνακας, πάνω στον οποίο να περνούν τα λόγια. Αυτό γίνεται στο εξωτερικό με μεταφράσεις. Εδώ θα πρέπει με

ελληνικά να προβάλουμε τα ελληνικά. Γιατί είναι φυσικό, μέσα σ'ένα μουσικό έργο με μεγάλες δυσκολίες για τους τραγουδιστές, να είναι σχεδόν αδύνατο να βγουν καθαρά και να ακουστούν όλες οι λέξεις.

Η ΜΙΚΤΗ ΧΟΡΩΔΙΑ - ΤΟ CORO

Η λύση λ.χ. του Γιουσουρούμ μας λύνει πολλά προβλήματα. Γιατί όλοι αυτοί που συχνάζουν, πωλητές, αγοραστές, περίεργοι κ.λ.π. με τα καρτσάκια γεμάτα χίλιων ειδώνπραμάτειες, μπορεί να μεταμφιέζονται προχειρώς, παίρνοντας τα ρούχα και τα αντικείμενα που εκτίθενται προς πώληση και μ'αυτά να γίνονται πότε εβραίοι που τους πάνε στο κρεματόριο, πότε στρατιώτες συνοδοί του Όθωνα και πότε Λαός κ.λ.π. κατά τις περιστάσεις.

Μπορεί ακόμα η ΦΑΙΔΡΑ να είναι ένα άγαλμα ανάμεσα σε άλλα (μπροστά σε μια μάντρα, που πουλάει αντικείμενα για κήπους) κι από κει, απ' το βάθος της, να κατεβαίνει και να παίρνει μέρος στη δράση. Το κοστούμι της είναι υποχρεωτικά αρχαίο.

Όμως ο Διόνυσος, γιατί να μη φορά λ.χ. φουστανέλα; Ο Ποιητής, φιγούρα από τα κωμειδύλλια του περασμένου αιώνα. Η Ρωμηοσύνη-Κατίνα, σύγχρονη Κατίνα με μπικουτί και ρομπ ντε σαμπρ. Ο Δημοσιογράφος με μπου-τζην. Ο υπουργός-σοσιαλιστής άνετος, χωρίς γραβάτα, μήπως θα πρέπει να εμφανιστεί πάνω σε Μερτσέντες και με τους σχετικούς γορίλες;

Όθων-Αμαλία-Φρειδερίκη-Παύλος. Κάποιοι μέσα απ' το πλήθος, ανεβασμένοι σε καρτσάκια, με ρούχα που παίρνουν εμφανώς απ' τις πράματειες.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Γιουσουρούμ. Μοναστηράκι

ΣΚΗΝΗ 1

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Είμαι ο Διώνυσος. Σας χαιρετώ.
Στη σκηνή μας αυτή θα αναπα-
στήσουμε για σας, το εύθυμο
δράμα, του τέλους του Ποιητή.
Ας περάσει το πρώτο πρόσωπο.

(Μπαίνει η Ρωμηοσύνη)

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (Ι) Όλα τα πράγματά μου έμει-
ναν όπως

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Η Ρωμηοσύνη...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Νάχω πεθάνει πριν από καιρό...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ...πληγωμένη πικραμένη...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ...σκόνη τη σκόνη εγέμισαν ο
τόπος

ΔΙΟΝΥΣΟΣ η Ρωμηοσύνη ορφανή.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ και γράφω με τα δάχτυλα σταυ-
ρούς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ήρθε στον Αμβρακικό να συνα-
νήσει...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ήταν ευτυχημένη τότε η ώρα...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Τον Ποιητή...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ...ήταν ένα δειλί ζωγραφιστό

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ...που με μια σφαίρα στα μυαλά...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Έχω πεθάνει τόσο χρόνια τώ-
ρα...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ...ήλιους εκτυφλωτικούς...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ κι έμεινε το παράθυρο κλειστό

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ...εσκόρπισε μες στα σκοτάδια.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Έχω πεθάνει τόσα χρόνια τώρα...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Το δράμα αυτό...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ κι έμεινε το παράθυρο κλειστό.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ σε λίγο θα ξετυλιχτεί μπροστά σας.

Μπαίνει ο Ποιητής

ΠΟΙΗΤΗΣ (2) Δέντρα μου Δέντρα μου

Δέντρα

Ξέφυλλα τη νύχτα του

Δεκέμβρη

στη σκοτεινή βαθιά

δενδροστοιχία

Μαζί πηγαίναμε μαζί και

η μέρα

θα μας εύρει. Ω ερημικά

θλιμμένα

στοιχεία Δέντρα μου Δέντρα

μου

Δέντρα

Αύριο μεθαύριο σύντροφο

θα μ' έχετε

και φίλο. Το μυστικό σας

θέλω

να μου πείτε. Και όταν

αργότερα

φανεί το νέο σας φύλλο,

θα πάω

μακριά, το φως για να

χαρείτε.

Κι αφού ταιριάζει ω Δέντρα

μου,

να μένω απ' όλα πίσω, τα

θλιβερά

και τα εύθυμα στην Πλάση,

εγώ

λιγότερο γι' αυτό δε θα σας

αγαπήσω, όταν θα μ' έχετε

κι εσείς

ακόμα προσπεράσει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μπαίνει ο Δημοσιογράφος της
RET.

Μια μικρή πλατεία γεμάτη μικροπωλητές, όπως γίνεται σήμερα με τους πόντιους. Κάπου-κάπου περνάει κανένα λεωφορείο και αναστατώνει τον κόσμο. Στο κέντρο της σκηνής το ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Ο ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΣ.

Όταν ανοίξει η Αυλαία υπάρχει άπλετο φως. Οι άνθρωποι μιλούν μεταξύ τους ζωηρά, διαλαλούν την πραγματεία τους, παζαρεύουν, τασκώνονται. Άλλοι χαζεύουν. Ένας αστυφύλακας κυνηγά μια γυναίκα, που κρατά ένα καλάθι.

Αυτή η φασαρία και η κίνηση κρατά 20'' περίπου. Οπότε μπαίνει μια ΛΑΤΕΡΝΑ με ζωγραφισμένη τη "ΜΑΜΑ-ΕΛΛΑΣ" του Μποστ. Η επιγραφή, ευανάγνωστη, γράφει "Η Κυρία Κατίνα ως Ρωμοσύνη".

Η Λατέρνα υποτίθεται ότι είναι ο ΟΡΧΗΣΤΡΑ. Ένας προβολέας εντοπίζεται επάνω της, ενώ τα φώτα χαμηλώνουν. Η κίνηση σιγά-σιγά σταματά.

Ο Λατερνατζής γυρίζει τημανιβέλα -η ορχήστρα ξεκινά.

Μέσα απ'το Καφενείο βγαίνει ο Διόνυσος με φουστανέλα. Μερικοί τον χειροκροτούν περιπαιχτικά. Χωρίς όμως να ενοχλήσουν τη μουσική.

Η Κατίνα-Ρωμοσύνη -πιθανώς ποντία- βρίσκεται πίσω από έναν πάγκο. Ο κόσμος την προτρέπει ν'ανεβεί πάνω στο καροτσάκι, ώστε να την βλέπουν.

Υποτίθεται, ότι η παράσταση γίνεται για όσους βρίσκονται εκείνη την ώρα στη Σκηνή. Με τη σειρά τους κι αυτοί θα μπουν στο παιχνίδι αλλάζοντας επί τόπου κοστούμια, που τα παίρνουν απ'τα καροτσάκια και τα μαγαζιά. Η Ρωμοσύνη δεν είναι ακόμα έγκυος. Με δύο λόγια οι έλληνες σστιρίζουν τον εαυτού τους.

ΣΚΗΝΗ 2

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Καλημέρα σας κύριε Καρυωτάκη. Σας βλέπω να κουβενιάζετε με τα δέντρα.

ΠΟΙΗΤΗΣ (σαν να μιλά στον εαυτό του)
Μόνο η ψυχή μου αυτοκτονεί.
Μικρές αυτοκτονίες καθημερινές.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Τι σύμπτως. Η εκπομπή μου ονομάζεται «τα καθημερινά».

ΠΟΙΗΤΗΣ Η ζωή μου κρέμεται από μια κλωστή...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (Κάνει ηηδήματα γύρω από τον ποιητή)

Αυτό ακριβώς με φέρνει κοντά σας. Μιλήστε μου για την αυτοκτονία σας. Οι ακροατές αδημονούν ν' ακούσουν λεπτομέρειες...

ΠΟΙΗΤΗΣ Το φως χάνεται...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (δοκιμάζει το μικρόφωνο)

Ένα, δύο, τρία... Αγαητοί μου ακροατές, σε απευθείας μετάδοση η ιστορική αυτοκτονία (προς τον ποιητή). Ομιλείτε, είσθε εις τον αέρα (του βάζει το μικρόφωνο μπροστά στο στόμα).

ΠΟΙΗΤΗΣ Τι να πω;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Πώς αισθάνεσθε. Τι νιώθετε λίγα λεπτά πριν απ' το θάνατο...

ΠΟΙΗΤΗΣ Θα πιείτε καφέ;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Υπέροχο! Μου παραγγέλνει καφέ πριν απ' το τέλος!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ποιο το τέλος και ποια η αρχή; Το τίποτα γεννά το τίποτα...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Ποιο είναι το τίποτα;

ΠΟΙΗΤΗΣ (σηκώνεται)

Η Επαρχία. Η Πρέβεζα. Η Νομαρχία... Ο Άλλος! Αυτά τα λευκά χαρτιά... Ο λευκός θάνατος...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (μιλά στο μικρόφωνο)

Αγαητοί μου ακροατές. Στη συνέχεια του προγράμματός μας, το ποιήμα του αυτόχειρος για τους δημόσιους υπάλληλους αφιερωμένο εξαιρετικά στη Νίτσα, τη Στέλλα και το στραιώτη Μητσο Βελοούδη, από την Κόνιτσα.

Ο Ποιητής-ψώνιο- μπαίνει καθισμένος στους ώμους των πιο θερμών από κείνους που του κάνουν καζούρα.

Ο Δημοσιογράφος ακολουθείται από ολόκληρο τηλεοπτικό συνεργείο.

Ποιητής: "Μόνο η ψυχή μου αυτοκτονεί..." Πρέπει να το πει υπερβολικά-θεατρικά, με ψεύτικο λυγμό. Εντούτοις οι κομπάρσοι αλλάζουν αιφνίδια ψυχολογία, στρέφονται προς τον Ποιητή και τον ακούν ακινητοποιημένοι σοβαρά. Δηλαδή σα να λέμε, αυτά τα "παλαβά" λόγια μας εισάγουν στην ουσία του έργου. Την ώρα που έχει το μικρόφωνο ο Δημοσιογράφος, μερικοί από πίσω του χαιρετούν χαζά στην κάμερα.

Ποιητής: "Η ζωή μου κρέμεται από μια κλωστή..." Ο Χορός, που παρακολουθεί με συμπάθεια και ενδιαφέρον τον Ποιητή, φαίνεται σα να αιφνιδιάζεται. Τον πιστεύει... Και γι' αυτό καθέννας αντιδρά ανάλογα

ΣΚΗΝΗ 3

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (προς το κοινό)
(3) Οι υπάλληλοι όλοι λιώνουν και
τελειώνουν σα στήλες δύο-δύο
μες στο γραφείο

(το βλέμμα ανάμεσα στο κοινό, τον Αμβρακικό και τον
ορίζοντα)

ΠΟΙΗΤΗΣ Αυτή την ώρα η Σελήνη δεν με
βλέπει...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Ηλεκτρολόγοι θάναη η πολιτεια
και ο θάνατος που τους ανανεώ-
νουν...

ΠΟΙΗΤΗΣ ...αυτή μονάχα μαντεύει το χάος
που βλέπω να με τυλίγει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Κάθονται στις καρέκλες μου-
ντζουρώνουν αθώα λευκά χαρτιά
χωρίς αιτία.

ΠΟΙΗΤΗΣ Τώρα πεθαίνουν οι Θεοί, πεθαι-
νουν οι σκέψεις σα φύλλα ξερά

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ συν τη παρούση αλληλογραφία

ΠΟΙΗΤΗΣ Κι εγώ πρέπει το μυστικό μου...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ έχωμεν την τιμήν, διαβεβαιώ-
νουν

ΠΟΙΗΤΗΣ ...να πάρω μαζί μου. Ίσως σε
λίγο να είμαι κοντά σου Σελήνη

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Και μονάχα η τιμή τους απομένει
όταν ανηφορίζοντας τους δρό-
μους
το βράδυ στις οχτώ
σαν κουρδισμένοι

ΠΟΙΗΤΗΣ (προς το κοινό)
Σ' αυτή τη χώρα του Διόνυσου
Τιτάνες και πόρνες
Λερναίες Ύδρες και Εφιάλτες,
θα κυβερνούν...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Παίρνουν κάτανα...

ΠΟΙΗΤΗΣ Ο Ποιητής...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Σκέφτονται τους νόμους...

ΠΟΙΗΤΗΣ ...καταραμένος...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Σκέφτονται το συνάλλαγμα

ΠΟΙΗΤΗΣ ...εξόριστος

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ τους ώμους σηκώνοντας...

ΠΟΙΗΤΗΣ ...θάνατι για πάντα...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ οι υπάλληλοι οι καημένοι

ΠΟΙΗΤΗΣ Γι' αυτό κι εγώ θα σ' ανταμώσω,
Αμβρακική, φίλε πιστέ...

(Ξαναβγαίνει ο Διόνυσος. Τραγουδά προς τον Ποιητή που κάθεται στην καρέκλα και βυθίζεται στον εαυτό του. Το φως χαμηλώνει. Δημοσιογράφος και Ποιητής μπερδεύονται με τις σκιές)

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (4) Κάνε τον πόνο σου άρπα και γίνε σαν αηδόνη. Και γίνε σα λουλουδί, πικροί όταν έλθουν οι πόνοι. Κάνε τον πόνο σου άρπα και πε 'τονε τραγούδι...

(Η Φαίδρα βγαίνει μέσα από το σκοτάδι. Φορά λεπτό ποδήρη χιτάνα. Έρχεται από το βάθος, υπνωτισμένη, χαμένη αλλά ήρεμη. Στέκεται στο κέντρο με μέτωπο προς το κοινό. Ο Διόνυσος «διαλύεται» διακριτικά)

Παρακάτω, στο *Duetto*, η Μελωδία του Δημοσιογράφου περνάει άνετα και γι' αυτό φυσιολογικά δεσπόζει. Ο Λυρισμός της πρέπει να κατακλύσει τη Σκηνή. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο θα πρέπει να τονισθεί σκηνοθετικά ο Λόγος-κλειδί του Ποιητή:
"Τώρα πεθαίνουν οι Θεοί..."

Αν υπάρχει ταμπλώ με τα λόγια, τότε θα μπουν μόνο τα λόγια του Ποιητή.

Μπορεί μια-δυο μικρές παρεές να συμμετέχουν λικνιζόμενοι στον λυρισμό του Δημοσιογράφου, όμως η πλειοψηφία φαίνεται πως κρέμεται απ' τα χείλη του Ποιητή.

Οι προφητείες του φαίνεται πως τους αφορούν και τους φοβίζουν.

Αν ήμουν σκηνοθέτης, θα προσπαθούσα στο σημείο αυτό να κάνω μια πρώτη μεγάλη υπέρβαση. Η σκηνή να γίνει ξαφνικά εκτός τόπου και χρόνου. Δυο μορφές:

Ο Δημοσιογράφος -η μελωδία που ερμηνεύει- είναι η ψυχή του Ποιητή. Φωτίζεται λοιπόν ανάλογα.

Ο Ποιητής δεσπόζει. Σαν το Μωϋσή την ώρα που αποκαλύπτει τις Άγιες Γραφές στο πλήθος.

Η Σελήνη, το ψυχρό βλέμμα της Ιστορίας πάνω απ' τις ανθρώπινες τρικυμίες.

"Τώρα πεθαίνουν οι Θεοί..." . Κι ακόμα "Σ' αυτή τη χώρα του Διόνυσου, Τιτάνες και Πόρνες, Λερναίες Ύδρες και Εφιάλτες θα κυβερνούν..." .

Ίσως για μια στιγμή στο βάθος φανεί ο Διόνυσος με αρχαία χλαμύδα στεφανωμένος, σοβαρός και μελαγχολικός.

Το πλήθος σφασιάζει. Τίνει τα χέρια προς τον Ποιητή, όπως οι ναυαγοί που προσπαθούν να πιαστούν από κάπου. Όμως:

"Ο Ποιητής καταραμένος, εξόριστος θά 'ναι για πάντα..."

Στο τέλος του Διαλόγου (Duetto) ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ-ΠΟΙΗΤΗ η ατμόσφαιρα εξακολουθεί να είναι υπερβατική. Κάπως θα πρέπει να ενώνεται ο ουρανός και η Σελήνη. Να "μπαινούν" μέσα στη νέα ατμόσφαιρα με τους ανθρώπους σκιές, με το Διόνυσο Θεό με αρχαία χλαμύδα.

Η ΦΑΙΔΡΑ φωτίζεται στο βάθρο της περιστοιχισμένη από αγάλματα. Κατεβαίνει αργά και πλησιάζει τον Ποιητή. Το πλήθος έχει - φωτιστικά- εκμηδενισθεί. Εδώ θέλω να δείξω την ενόπτητα -τη διαχρονικότητα- της ελλαδικότητας. Η Φαίδρα, σύμβολο μιας σημαδεμένης απ' τον Έρωτα, έχει επιλεγεί, για να υπογραμμίσει, ότι οι σημερινοί Έλληνες δημιουργοί είναι άξιοι του Έρωτα των αρχαίων Θεών, ημιθέων και διακεκριμένων μορφών.

Οι προφητείες του Ποιητή για ένα ενδεχόμενο τέλος της ιστορικής συνέχειας, τέλος της ελλαδικής ουσίας, αναστατώνουν και επιστρατεύουν τους προγόνους, που σπεύδουν να βοηθήσουν τον Ποιητή, για να σωθεί η Ελλάδα. Όμως τί είναι αυτό που την απειλεί; Είναι ένα νέο ήθος, μια καινούρια ΑΝΤΙΛΗΨΗ, που έρχεται σε αντίθεση με τα παραδοσιακά ελληνικά συναισθήματα και συμπεριφορές. Η ΠΥΡΑΜΙΔΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ -όπως θα τη δούμε παρακάτω- δεν έχει σχέση ακόμα και με τις χειρότερες μορφές εξουσίας, που πέρασαν απ' την Ελλάδα εδώ και 3.000 χρόνια. Κι αυτό γιατί είναι ξενόφερτη. Το έργο γράφτηκε στα 1984 μαζί με τον κύκλο τραγουδιών ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Τώρα, ύστερα από δέκα χρόνια, προβάλλει ανάγλυφα η πεμπουσία της κάθε καταγγελίας-προφητείας. Το βάρος της κάθε λέξης. Επαφίεμαι στο δαιμόνιο του Σκηνοθέτη όσο και του Σκηνογράφου-Ενδυματολόγου και Φωτιστή, ώστε να συνταιριάζουν αρμονικά όλα αυτά τα ετερόκλητα στοιχεία, προβάλλοντας την ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ αλλά και ΤΡΑΓΙΚΗ φύση του έργου με τη βοήθεια των δύο βασικών μουσικών και ποιητικών στοιχείων: της ΣΑΤΥΡΑΣ και του ΛΥΡΙΣΜΟΥ.

ΣΚΗΝΗ 4

ΦΑΙΔΡΑ (5) Για τη ζωή σου μούλεγες για τη χαρά της νιότης για την αγάπη μας που κλαίει τον ίδιο θάνατό της. Κι ενώ μιαν οργή στα μάτια σου περνούσε αναλαμπή, ήλιος φαιδρός απ' τ' ανοιχτό παράθυρο είχε μπει

Ο ποιητής είναι βυθιομένος μέσα σε παράξενες οπτασίες. Εγώ όμως τον αγαπώ... Ίσως η αγάπη μου θα τον θεραπεύσει

(πλησιάζει ακόμα πιο πολύ τον ποιητή και στέκεται ακίνητη από πάνω του. Βλέποντας ο Δημοσιογράφος αυτό το ερωτικό πλησίασμα τριβεί τα χέρια με επαγγελματική ευχαρίστηση. Πλησιάζει)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Ένα ερωτικό ρεπορτάζ σίγουρα θα μαλακώσει την ψυχή του. Όμως για τις πληροφορίες του μέλλοντος είδηση είναι μόνο η αυτοκτονία.

ΦΑΙΔΡΑ (Ενεργοποιείται. Κάνει κύκλους γύρω από τον Ποιητή για να κινήσει την προσοχή του)
Τον Ποιητή, η Φαίδρα καλεί!

ΠΟΙΗΤΗΣ (Συνέρχεται από το λήθαργο και συνειδητοποιεί την πραγματικότητα. Βλέπει τη θάλασσα, τον Δημοσιογράφο, το πιστόλι. Τέλος το βλέμμα του σταματά πάνω στη Φαίδρα. Ευχάριστη έκπληξη!)
Όμως το φως του ήλιου τον τυφλώνει. Δε διακρίνει καλά, και βάζει το χέρι του μπροστά για να κάνει σκιά. Είναι πάντα καθισμένος)
Ω Γλυκιά Φαίδρα, πού είσαι;

ΦΑΙΔΡΑ - Πρώτο Μέρος Φως γαλάζιο, διαφανές, υπερκόσμιο. Η Φαίδρα παρασύρει τον Ποιητή σ' ένα ταξίδι μέσα στο Χρόνο. Ανάμεσα στους Γαλαξίες πετούν προς το Κέντρο της Συμπαντικής Αρμονίας. Σύμβολο της στη Γη η Δωρική Κολώνα.

Δεύτερο Μέρος (Μέτρο 49). Αιφνίδια προσγείωση. Το πλήθος ανασύρεται απ' το σκότος. Ξαναφαιίνεται η επιγραφή ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Ο ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΣ. Ο Δημοσιογράφος, όπως στην πρώτη του εμφάνιση, μαζί με το τηλεοπτικό συνεργείο. Ένα Γιουσουρούμ με χρώματα σκοτεινά. Υπάρχει κάποιος φωτισμός, που κάνει τα πρόσωπα και τα χέρια να φωσφορίζουν.

Η ΦΑΙΔΡΑ εγκαταλείπει την αιθέρια ύπαρξή της, ενώ ο ΠΟΙΗΤΗΣ χάνει το ονειροπόλο ύφος του και επανέρχεται στην πραγματικότητα:

Η ΦΑΙΔΡΑ γίνεται πρόσωπο ελληνικής επιθεώρησης, γι' αυτό τα λόγια της είναι υπερμεγεθυμένα, με δόση κοροϊδίας-σαρκασμού.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ μορφάζει κωμικά, καθώς παριστάνει το σύμβολο του αιώνιου Έρωτα. Το κοινό γελά, κάνει καζούρα. Μόνο η ΟΡΧΗΣΤΡΑ με τις ηχητικές γκριμάτσες μας θυμίζει πως κάτω απ' το κωμικό παραμονεύει το τραγικό, που σκηνοθετικά το δίνουμε με τον μυστηριακό -φωσφορίζοντα- φωτισμό.

ΦΑΙΔΡΑ: "Τον Ποιητή η Φαίδρα καλεί..."

Για να πει αυτό, σημαίνει ότι ο Ποιητής είτε αποκοιμήθηκε είτε είναι χαμένος-αφηρημένος. Ίσως να χασκογελά κι αυτός μ' αυτούς που τον κοροϊδεύουν...

Γι' αυτό, καθώς η Φαίδρα λέει τα λόγια αυτά, του δίνει και μια γερή σκουντιά, γεγονός που γεμίζει με ιλαρότητα το πλήθος.

Τα αρπίσματα και γενικά η ορχήστρα βοηθούν, ώστε τόσο η ΦΑΙΔΡΑ όσο και ο ΔΗΜΟΣ -ακόμα και ο ΠΟΙΗΤΗΣ- να κάνουν μικρές κωμικές σπασμωδικές κινήσεις, καθώς σατυρίζουν τους εαυτούς τους.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ω γλυκειά Φαίδρα, πού είσαι;

ΣΚΗΝΗ 5

ΦΑΙΔΡΑ (Με μικρές κινήσεις, για να μπορέσει να τη δει)

Εδώ, δίπλα σου! Δε με βλέπεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ (σαν να διακρίνει επιτέλους κάτι)

Είσαι μόνη;

ΦΑΙΔΡΑ Περίπου... Με συνοδεύουν τα μέσα της μαζικής ενημέρωσης!

ΠΟΙΗΤΗΣ (σηκώνεται)

Αχ! Σκοτάδια προαιώνια.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (Τον πλησιάζει με ενδιαφέρον)
Τι άλλο βλέπετε, κύριε Καρυω-
τάκη;

ΠΟΙΗΤΗΣ Βλέπω το Χορό του Ζαλόγγου να
τον χορεύω με τα ψάρια...
(προς το κοινό)

(δ) Τι νέοι που φτάσαμεν εδώ;
Στο έρμιο νησί στο χείλος του
κόσμου; Δώθε απ' τ' όνειρο και
κείθε απ' τη γη. Όταν απομα-
κρύνθηκεν ο τελευταίος μας φι-
λος, ήρθαμε αγάλι σέρνοντας
την αιώνια πληγή

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Ο Κύριος Υφυπουργός!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (Κρατώντας την κοιλιά της)
Από την πολλή τρεχάλα θα μου
πέσει το παιδί.

ΠΟΙΗΤΗΣ (Προς τη Ρωμηοσύνη) (Κάνει
πως δεν την ξέρει θυμωμένος
γιατί τη βλέπει έγκυο και κυνηγη-
μένη...)
Σας γνωρίζω κυρία; Καθήστε!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (Με τραυματισμένο τον εγωισμό
της)
Ονομάζομαι Ρωμηοσύνη! Κι αυ-
τός ο τύπος με κυνηγά

ΠΟΙΗΤΗΣ (Δεν ανέχεται η αγαπημένη του
να είναι σ' αυτό το χάλι)
Ρωμηοσύνη!
(Βάζει το περίστροφο στον κρό-
ταφο)

ΦΑΙΔΡΑ (Γιου ζηλεύει, υποφέρει και ανη-
συχεί)
Μη! Τι πας να κάνεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ (Προς τη Ρωμηοσύνη) Άπιστη!
Με ποιον με απάτησες;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Σας ορκίζομαι κύριε Καρυωτάκη,
Ούτε που μ' άγγιξε!

ΦΑΙΔΡΑ (ειρωνικά) Ανεμογκάστρι!

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ (Μπαίνει μπροστά με τον αέρα
της εξουσίας)
Ονομάζομαι κύριος Πουνέντες!
Υφυπουργός. Εσείς ποιος είστε;

ΦΑΙΔΡΑ - ΠΟΙΗΤΗΣ Υπάλληλος της Νομαρχίας. Τι ζητάτε;

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Από τα οράματά μας δραπετεύσε η Ρωμηοσύνη και κατ' εντολήν του Σιρόκου, την κυνηγά.

ΠΟΙΗΤΗΣ Μα η Κυρία είναι δική μου!

ΦΑΙΔΡΑ (που ζηλεύει) Κώστα, τι λες;

ΠΟΙΗΤΗΣ (προς τον Πουνέντε) Φύγετε Κύριε! Πριν να είναι αργά! (Τον σημαδεύει με το περίστροφο)

ΦΑΙΔΡΑ Δεν αξίζει ο κόπος! Άλλωστε σε λίγο θα μας συναντήσει ο Δόνουος

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Αυτός, ποτέ!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Μα δε θα μεταδοθεί στην RET seconde;

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Όχι! Είναι εκτός κλίματος. Άλλωστε προξενεί αλλεργία στο Λαό!

ΠΟΙΗΤΗΣ RET seconde; Τι είναι αυτό;

ΦΑΙΔΡΑ Ο Σταθμός της Αλλαγής!

ΠΟΙΗΤΗΣ Τι είναι Αλλαγή;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Όραμα!

ΦΑΙΔΡΑ Θεραπεύει πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν!

ΠΟΙΗΤΗΣ Φάρμακον;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Λέξις.

ΠΟΙΗΤΗΣ Και ποιι την τράγουν;

ΦΑΙΔΡΑ }
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ } Οι Έλληνες!

ΠΟΙΗΤΗΣ Λεξιφάγοι;

ΦΑΙΔΡΑ }
ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ } Αεροφάγοι!

ΠΟΙΗΤΗΣ (προς τη Ρωμηοσύνη) Αυτός σε κατέστησε έγκυο, Ρωμηοσύνη;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Με τι;

ΦΑΙΔΡΑ Ερώτηση!

ΠΟΙΗΤΗΣ Τι ξηρασία Θεέ μου προβλέπεται για το μέλλον... Και τι στειρότης... Πώς φούσκωσες έτσι;

Το παιχνίδι της τυφλόμυγας. Λες κι έχει στα μάτια του δεμένο μαντήλι, με τα χέρια μπροστά του ψάχνει, ενώ εκείνη κρύβεται παιχνιδιάρικα μέσα στο πλήθος.

ΠΟΙΗΤΗΣ: "Βλέπω το χορό του Ζαλόγγου να τον χορεύω με τα φάρια..."

Από δω αρχίζει η αλλαγή του φωτισμού:

1. Το πλήθος γίνεται θάλασσα τρικυμισμένη.
2. Ποιητής-Φαίδρα-Δημοσιογράφος, ανεβασμένοι σε τραπέζια ή καρέκλες θα φαίνονται σα να βρίσκονται πάνω σε τρεις απομονωμένους μαύρους βράχους στο μέσον των κυμάτων, ενώ ο ουρανός έχει γίνει μολυβένιος με σύννεφα που τρέχουν και πότε κρύβουν, πότε ξεσκεπάζουν τη Σελήνη, ούτως ώστε να υπάρχει αυζομείωση του φωτισμού.

Πάνω στην κορώνα (Μέτρο 19) για μια στιγμή φωτίζεται η Λατέρνα (που υποτίθεται ότι είναι η ορχήστρα. Ο Λατερνατζής δίνει την πρώτη στροφή και αμέσως η εικόνα σβήνει).

ΕΙΣΟΔΟΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ - ΚΑΤΙΝΑΣ

Καρνάβαλος. Στη στιγμή η Σκηνή πλημμυρίζει με δυνατά φώτα, άσπρο, κόκκινο, πράσινο, γαλάζιο. Ένα γαϊτανάκι αναδύεται απ' το σκοτάδι. Το πλήθος ντύνεται με πολύχρωμα κοστούμια-φορέματα-Μάσκες. Κινείται χορευτικά πάνω στο ρυθμό. Η Λατέρνα δεσπόζει. Η κυρία Κατίνα (ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ) εισβάλλει περιστοιχισμένη από 5-6 παιδάκια ντυμένα μασκαράδες, που κάνουν καζούρα μαζί της. Είναι ντυμένη Μαμά Ελλάς (Μπόστ) και έχει μια τεράστια κοιλιά-μπαλόνη. Την κυνηγά -ερωτικά- ντυμένος Χατζηαβάνης ο κύριος υφυπουργός - Πουνέντες (όπου πάει ο άνεμος...).

ΡΩΜ. : "Ο κύριος υφυπουργός!". Όλοι στρέφονται και τον κοιτάζουν. Για μια στιγμή άφωνοι. Μετά κάνουν καζούρα.

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ : "Ονομάζομαι Κύριος Πουνέντες". 2-3 γορίλες με το χέρι στην τσέπη με το πιστόλι σπεύδουν να τον καλύψουν επιδεικτικά.

ΠΟΙΗΤΗΣ: "Τί ξηρασία, Θεέ μου, προβλέπεται για το μέλλον..."

Σε όλη την προηγούμενη σκηνή πρέπει να βγουν ανάγλυφα και κατανοητά τα νοήματα:

Νέα λογοκρισία του δίσκου "ΔΙΟΝΥΣΟΣ"

Η "Αλλαγή..."

Οι Λεξιφάγοι-αεροφάγοι νεοέλληνες...

Και τέλος η στειρότητα: Η Ρωμηοσύνη (όπως θα φανεί) έχει ανεμογκάστρι, γιατί δεν υπήρξαν ιδέες ζωντανές, αληθινές, για να την γονιμοποιήσουν. Της φούσκωσαν την κοιλιά με λέξεις και καθαρών αέρα.

Γι'αυτό οι παρεμβάσεις του ΠΛΗΘΟΥΣ πρέπει να είναι καθαρές και κατανοητές.

Στο τέλος της σκηνής αυτής, όταν η Ρωμηοσύνη δείχνοντας την κοιλιά της υποδηλώνει ότι ο δῆθεν επιβήτορας ήταν στείρος, πράγμα που προκαλεί γέλια στο πλήθος, τα γέλια αυτά πρέπει να πνιγούν απότομα.

Ο φωτισμός αλλάζει. Σκοτάδι απόλυτο. Μόνο ο Ποιητής, φωτισμένος υπέρβολικά και δραματικά θά 'λγα. Έχει γίνει ανθρωπίνος. Δεν είναι ο Σιор Διονύσης. Είναι ο Καρυωτάκης. Μόνος μέσα στη Μεγάλη Νύχτα.

Απότομα γυρνάμε στην προηγούμενη κατάσταση, όταν απευθυνόμενος στη ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ της λέει με στεντόρεια φωνή -μιλητά: "Πώς φούσκωσες έτσι";

ΣΚΗΝΗ 6

ΠΟΥΝΤΕΣ Ένας ποιητής δεν θα μπορέσει να συλλάβει ποτέ την δύναμη των οραμάτων!

ΠΟΙΗΤΗΣ Μέσ' από τους στίχους μου ανασταίω το μέλλον. Το χτες του ποιητή είναι το αύριο του κόσμου.

ΠΟΥΝΤΕΣ Αν έχεις δύναμη ζήσε το μέλλον να δεις τη μοναξιά σου.

ΠΟΙΗΤΗΣ Θέλεις να καλέσω το μέλλον;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Μην το κάνεις. Θα σε πληρώσει.

ΦΑΙΔΡΑ Κοίταξέ με.
Εγώ μέσα απ' τους αιώνες ήρθα να σε βρω σαν ένα αύριο.

ΠΟΥΝΤΕΣ Τόλμησε να δεις το είδωλό σου μέσα στους ανθρώπους.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Όταν βλέπω ανθρώπους πέφτω πρηνής...

ΠΟΙΗΤΗΣ Καλώ τα λάβαρα της ποίησης
τις σημαίες του λυρισμού,
τα εξαπτερά της θείας μέθης.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τα άγια των αγίων καλείς
τις πληγές του κόσμου
τον πόνο του ανθρώπου.

ΠΟΙΗΤΗΣ Γιατί;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τότε μόνο ο άνθρωπος είναι
άνθρωπος

Παίρνεις το ρίσκο;
Οι πύργοι και τα παλάτια του
όνειρου

σκιές σκιών είναι.

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Τόλμησε αν μπορείς!

ΠΟΙΗΤΗΣ Με ποιο τίμημα;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Το θάνατό σου!

ΠΟΙΗΤΗΣ Και η αγάπη;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Και την αγάπη, φυσικά
είναι το μόνο που τους έχει
απομείνει.

ΠΟΙΗΤΗΣ Είμαι έτοιμος.

Να όμως που ο Πουνέντες με την οίηση της Εξουσίας των Μικρών, δείχνοντας τον Ποιητή θα αποφανθει:
"Ένας Ποιητής δεν θα μπορεί να συλλάβει ποτέ τη δύναμη των οραμάτων!".

Το άκρον άωτον της αναίδειας αλλά και της ρηχότητας των νέων αρχόντων. Αυτή η φράση-κλειδί του υφυπουργού θα πρέπει να τονισθεί, για να βγει ανάγλυφα η απάντηση του ποιητή.

Ίσως στο τέλος της φράσης του Πουνέντε το Πλήθος να γελάσει κοροϊδευτικά, για να στραφεί αμέσως με θαυμασμό στον Ποιητή, που και πάλι θα πρέπει να απομονωθεί φωτιστικά, να βγει ανάγλυφος και μάλιστα μέσα απ'το σκοτάδι μπορεί να αναβλύσουν μερικοί φωτισμοί μαγικοί, που να υπογραμμίζουν "το αύριο του κόσμου".

ΜΕΤΑΒΑΣΗ

ΧΟΡΟΣ - ΛΑΟΣ - ΠΛΗΘΟΣ θα πρέπει να αποσυρθούν διακριτικά, για να ξαναμπούν σαν εβραίοι κρατούμενοι.

Επομένως η Σκηνή θα πρέπει να σκοτεινιάσει, ενώ το φως θα εστιάζεται στα πρόσωπα: ΠΟΙΗΤΗΣ, ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ, ΦΑΙΔΡΑ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ.

Πρόκειται για τη Δοκιμασία, στην οποία θα υποβληθεί ο Ποιητής και η οποία θα τον οδηγήσει στην ομολογία, πως μόνος του είναι αδύνατον ν' αλλάξει τον κόσμο. Γεμάτος ντροπή θα αυτοχαρακτηριστεί : Ψεύτης...

Είμαστε στην δεκαετία του '20 και ο Ποιητής τους προκαλεί λέγοντας ότι μέσα από τους στίχους του ανασταίνει το Μέλλον.

"Το Χτες του Ποιητή είναι το Αύριο του κόσμου".

Ο ρεαλιστής - γραφειοκράτης που μισεί και φοβάται τον Ποιητή όπως ο διάβολος το λιβάνι, πιάνεται απ'τα λόγια αυτά. Ο ίδιος ζει στο σήμερα. Στα 1985. Επομένως γνωρίζει καλά τα γεγονότα που μεσολάβησαν απ'το 1928 (έτος αυτοκτονίας του Καρυωτάκη) έως τώρα. Με αποκορύφωμα τη γενοκτονία των εβραίων από τους ναζί. Τί έκαναν οι πνευματικοί άνθρωποι για να την σταματήσουν; Τί έκαναν οι ίδιοι οι λαοί; Τίποτα. Οι λαϊκιστές ηγέτες, καθισμένοι πάνω στις πυραμίδες της Εξουσίας εξουσιάζουν τους ανθρώπους. Μπορούν να καταστρέψουν φτάνοντας πέρα από τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας. Έτσι ο σημερινός εκπρόσωπος του πολιτικού κόσμου, προκειμένου να μειώσει, να εξευτελίσει και τελικά να οδηγήσει στην απόγνωση και στην αυτοκτονία τον Ποιητή, τον προκαλεί να "καλέσει το Μέλλον".

Η μαμά - Ελλάς, η Ρωμηοσύνη, που γνώρισε πολύ καλά τα γεγονότα, φοβισμένη του λέει:

- "Μην το κάνεις, θα σε πληγώσει...".

Η Φαίδρα, εκπρόσωπος της αρχαίας Ελλάδας, για να τον αποτρέψει, του θυμίζει πως ταξίδεψε για να τον συναντήσει μέσα απ'τους αιώνες κι ήρθε κοντά του σαν "Αύριο" -όχι το συγκεκριμένο χρονικό-ιστορικό αλλά με την διαχρονική-υπερβατική έννοια, που θέλει τους ποιητές να ενώνονται με το διαρκές, με το αιώνιο, με το εκτός τόπου και χρόνου.

Όμως ο υφυπουργός τον προκαλεί.

- Τόλησε! του φωνάζει.

Κατέβα απ'το βάθρο σου, για να δεις το πρόσωπό σου μέσα στους ανθρώπους. Δηλαδή μέσα στα συγκεκριμένα σχήματα: πολέμους, σφαγές, ολοκαυτώματα.

Ο Δημοσιογράφος υπενθυμίζει μια φράση του Καρυωτάκη:

- "Όταν βλέπω ανθρώπους, πέφτω πρηνής...".

Όμως ο Ποιητής είναι αμετάπειστος. Σαν ένας Αρχιερέας, αποφασίζει να αντιμετωπίσει την πρόκληση του μέλλοντος και να ζυμωθεί στα πάθη των ανθρώπων. Εδώ ίσως τα παιδάκια που συνόδευαν τη Ρωμηοσύνη, να μπουν κρατώντας πραγματικά εξαπτέρυγα με ζωγραφιές φανταστικές, που να παραπέμπουν όμως στα λόγια του Ποιητή:

1. Τα Λάβαρα της Ποίησης

2. Τις Σημαίες του Λυρισμού

3. Τα εξαπτέρυγα της θείας Μέθης

Η Σκηνή τείνει να γίνει Ναός της Ποίησης.

Ρωμηοσύνη: Τα άγια των αγίων καλείς

Τις πληγές του κόσμου

Τον πόνο του ανθρώπου

Σα να θέλει να πει: Αυτά που θα δεις, αυτά που συνέβησαν μετά το θάνατό σου, είναι τόσο πικρά κι έχουν οδηγήσει τους ανθρώπους τόσο χαμηλά, ώστε ακόμα και η απλή υπενθύμιση πως μπορεί να υπάρξει Ποίηση, Λυρισμός και θεία Μέθη, τους πληγώνουν ακόμα πιο πολύ, γιατί τους δείχνουν αυτό που έχουν χάσει και που δεν γνωρίζουν πώς και αν θα το ξανααποκτήσουν.

ΣΚΗΝΗ 7

(Μπαίνουν κρατούμενοι άνδρες-γυναίκες (Εβραίοι) με παιδιά στην αγκαλιά, όπως γινότανε μ' αυτούς που μεταφέρανε στα γερμανικά στρατόπεδα. Γύρω τους φρουροί-στρατιώτες Ες-Ες)

ΛΑΟΣ Πρωί-πρωί χτύπησαν το σπίτι
Μας δώσαν διορία μισή ώρα. Για
ταξίδι μακρινό ετοιμασθείτε, μας
είπαν Μπορεί να πάρετε μονάχα
ένα δέμα. Εκεί που πάτε θα τα
έχετε όλα. Τροφή, ρούχα, κατοικία,
εργασία, καθαριότητα. Τώρα
μας πηγαίνουν να κάνουμε
ντους. Πολύ το θέλω αυτό το
ντους. Θα με ανακουφίσει.

(Οι στρατιώτες αφυρίζουν)

ΑΙΞΙΜΑΤΙΚΟΣ Καθίστε κάτω. Στάσις δέκα λε-
πτών.
(Καθονται)

ΠΟΙΗΤΗΣ Αδελφοί μου είμαι ο ποιητής!

(Ο λαός κινείται με αμηχανία και φόβο. Μερικοί
σηκώνονται)

ΠΟΙΗΤΗΣ Μη φοβάστε τους φρουρούς. Δε
με βλέπουν Είμαι πνεύμα. Ζω
πριν από σας. Ταξιδεψα στο χρό-
νο να σας συναντήσω και να σας
βοηθήσω.

(Τώρα είναι όλοι όρθιοι)

ΛΑΟΣ Τι μπορεί να κάνεις εσύ για μας;

ΠΟΙΗΤΗΣ Μπορώ λόγου χάρη να προβλέ-
ψω το μέλλον.

ΛΑΟΣ Κι αυτό σε τι θα μας βοηθήσει;

ΠΟΙΗΤΗΣ Η γνώση μήπως δε βοηθά;

ΛΑΟΣ Στη δική μας θέση σε τι θα μας
βοηθήσει;

ΠΟΙΗΤΗΣ Γνωρίζετε τι σας περιμένει;

ΛΑΟΣ Σε λίγο θα κάνουμε ντους. Αυτό
μόνο ξέρουμε, προς το παρόν.

ΠΟΙΗΤΗΣ Ποιοι σας έχουνε συλλάβει; Και
γιατί;

ΛΑΟΣ Γνωρίζεις το μέλλον και δεν ξέρεις το παρόν;

ΠΟΙΗΤΗΣ Μα τι έχετε κάνει;

ΛΑΟΣ Αυτά που βλέπεις. Οικογένεια, παιδιά. Είμαστε άνθρωποι ήσυχου. Κοιτάζουμε το σπίτι και τη δουλειά μας.

Πριν αδειάσει η Σκηνή, κάποιος βάζει στις πλάτες του Ποιητή μιά μακρούα μαύρη κάπα, σαν χλαμύδα. Μεταμφιέζεται έτσι σε πραγματικό Ποιητή - Μυθικό πρόσωπο. Ο φωτισμός βοηθά σ' αυτό. [Στην τελευταία Σκηνή της Α' Πράξης -όπου θα έχουν φύγει οι Εβραίοι με τους Γερμανούς φρουρούς- και τα υπόλοιπα πρόσωπα που παίρνουν μέρος (Διόνυσος-Φαίδρα-Ρωμηοσύνη) παρουσιάζονται με τη μυθική τους μορφή. Η Ρωμηοσύνη και πάλι φυσιολογική, χωρίς φουσκωμένη κοιλιά. Έχει πάρει κι αυτή τη μορφή της μυθικής Ελλάδας με ανάλογη ενδυμασία...].

Οι εβραίοι απευθύνονται στο κοινό... Σα να απολογούνται... Σα να θέλουν να κρύψουν τους ενδόμυχους φόβους τους.

"Να... Αφού μας είπαν πως θα πάμε εκεί που πάμε και θα τα βρούμε όλα: εργασία, τροφή, καθαριότητα, τότε γιατί να μην τους πιστώσουμε; Δεν ήσαν βίαιοι... Κάθε άλλο μάλιστα... Μπήκαμε στο τραίνο και μάλιστα στην Α' θέση. Εδώ που σταματήσαμε, στην Τρεμπλινκα, ο σταθμός φαίνεται καθαρός, το ρολόι στην ώρα του... Είναι φυσικό να ξεκουραστούμε λίγο... Όσο για το Ντους; Γερμανική υπερβολή... Όμως γιατί όχι; Το έχουμε ανάγκη. Θα χαλαρώσουμε και θα φάμε με περισσότερη όρεξη... Εξ άλλου, όπως φαίνεται, το ταξίδι είναι πολύ μακρινό..."

Ο Ποιητής φωτίζεται ξαφνικά. Ίσως να είναι ανεβασμένος σε βάθρο (δωρική κολώνα;). Μόλις αρχίζει να τραγουδά, όλοι γυρίζουν κοκαλωμένοι και έκπληκτοι. Μόνο οι φρουροί φαίνεται πως δεν τον βλέπουν. Είναι φανερό, πως για τους εβραίους και τον Ποιητή ο Χρόνος έχει σταματήσει.

ΣΚΗΝΗ 8

Ξαφνικά σπάει η μαγεία -η ιεροτελεστική ατμόσφαιρα και γίνεται μια πραγματική "χάβρα εβραίων". Είναι γνωστές οι ιστορίες που δίχαζαν τους εβραίους: Άλλοι πίστευαν πως οι ναζί τους λένε αλήθεια και άλλοι είχαν το φόβο πως τους πηγαίνουν για εξόντωση. Ένας τέτοιος καυγάς ξεσπά μεταξύ τους. Γίνονται με μιας νευρικοί, φιλέριδες. Για μια στιγμή φαίνονται σα να θέλουν να ρθουν στα χέρια. Υπάρχει μεγάλη κινητικότητα ατομικά και κατά ομάδες.

ΣΚΗΝΗ 7

ΕΝΑΣ Θα μας πάνε σε στρατόπεδο.

ΛΑΟΣ Ψέματα. Διαδόσεις.

ΑΛΛΟΣ Θα μας εξοντώσουν.

ΛΑΟΣ Πέμπτη φάλαγγα. Είσαι πέμπτη φάλαγγα.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Θα σκοτώσουν τα παιδιά μας.

ΑΝΔΡΕΣ Είναι ψέματα. Θέλουν να μας σπάσουν τα νεύρα.

ΑΛΛΟΣ Θα μας δώσουν χτήματα στα ανατολικά εδάφη. Θα ξεκινήσουμε απ' την αρχή μια καινούργια ζωή.

ΟΛΟΙ (στον ποιητή) Εσύ τι λες; Τι ξέρεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ Σας βλέπω ανάμεσα σε καταπράσινα λιβάδια να ξαναχίζετε τους κήπους της ΕΔΕΜ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Τους λες την αλήθεια Ποιητή;

ΛΑΟΣ (σηκώνονται χαρούμενοι) Ευλογημένος νάσαι. Εσύ κι η γενιά σου!

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Πες τους για το ντους, αν τολμάς...

ΠΟΙΗΤΗΣ Ακούω τρεχούμενα νερά να σας δροαίζουν!

ΛΑΟΣ Το ντους! Το ντους! Ευλογημένος νάσαι. Τώρα σε πιστεύω και σε προσκυνώ.

(γονατίζουν μπροστά του)

ΠΟΙΗΤΗΣ Είστε το μέλλον του κόσμου. Σε λίγο θα είστε πιο καθαροί κι απ' τα σύννεφα. Πιο ελεύθεροι, κι απ' τον αέρα.

ΛΑΟΣ Και πώς τον λένε τον τόπο που μας πάνε;

ΠΟΙΗΤΗΣ Ουτοπία!

ΛΑΟΣ Ουτοπία! Ουτοπία! Έχει κυβερνηση, άρχοντα, βασιλιά, κυβερνήτη;

ΠΟΙΗΤΗΣ Τον Ποιητή!

ΛΑΟΣ Είναι καλός; Τι ξέρεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ Όνειρο ονειρού! Σκά ακιάς!

ΛΑΟΣ Τον αγαπά... Νιώθω ότι μαζί του
θα είμαι ευτυχημένος.

ΠΟΙΗΤΗΣ Θα χτίσετε ένα νέο κόσμο. Μια
καινούργια πατρίδα.

ΛΑΟΣ Την Ουτοπία!

ΠΟΙΗΤΗΣ Την Ουτοπία.

ΛΑΟΣ Πώς λέγεσαι, ξέने;

ΠΟΙΗΤΗΣ Ψεύτης!

ΛΑΟΣ Όνομα ευγενικό! Σε προσκυνώ!

(Οι φουρouri σφυρίζουν)

ΛΑΟΣ Σ' ευχαριστούμε κύριε ψεύτη.
Μας τα είπες καλά. Σε λίγο στο
ντους θα θυμώσουμε τα λόγια
σου τα σασά. Κι η ψυχή μας σε
σε θα πετά.

(Βγαίνουν. Ο ποιητής σκεπάζει με το χέρι του το
πρόσωπο)

Όλα σταματούν απότομα και ο ΧΟΡΟΣ γίνεται όπως πριν, ενώ ο
Ποιητής ξαναπαίρνει τη μαγική του όψη, όταν αιφνιδιώς στρέφονται -
όπως πριν- όλοι προς αυτόν και τον ρωτούν:

- Εσύ τί λες; Τι ξέρεις;

Από και και πέρα όλοι κρέμονται απ'τα χείλη του. Πιστεύουν στα
οράματα που τους αραδιάζει και προσπαθούν να τα δουν με τη
φαντασία τους. Το βλέμμα τους στρέφεται μακριά προς το μέλλον.

Στο 45 φωτίζεται απότομα ο Δημοσιογράφος, με κόκκινο φως,
σαν διάβολος, γεγονός που κάνει το ΧΟΡΟ να τρομάζει και να παγώσει.

- Τους λες την αλήθεια, Ποιητή;

Όμως γρήγορα γυρνούν με ευγνωμοσύνη και εμπιστοσύνη προς τον
Ποιητή:

- Ευλογημένος νά 'σαι...

Και πάλι ο ΧΟΡΟΣ κοιτά, τώρα με την άκρη του ματιού του τον
Δημοσιογράφο, όταν λέει:

- Πες τους για το ντους, αν τολμάς.

Όμως γρήγορα τους συνεπαίρνει ξανά ο Ποιητής:

- Ακούω τρεχούμενα νερά...

Το νόημα αυτής της Σκηνης είναι η καταγγελία για το ρόλο που έπαιξαν και παίζουν οι λεγόμενοι πνευματικοί άνθρωποι.

Τί έκαναν για να προλάβουν και για να εμποδίσουν το Ναζισμό; Τίποτα. Δηλαδή δεν το επεδίωξαν κι όσοι το έκαναν, ελάχιστοι, δεν μπόρεσαν να εμπνεύσουν τις μάξες, τους Λαούς, τη μόνη δύναμη που θα μπορούσε να γίνει φραγμός στην επερχόμενη λαίλαπα.

Το ίδιο έγινε και γίνεται και στη χώρα μας, όπου η πιο συνηθισμένη στάση είναι η αποχή απ'τα κοινά. Η αφ'ψηφού στάση. Η απόσταση. Η τήρηση των αποστάσεων ασφαλείας. Στο μεταξύ άλλοι πολίτες πιο επιτήδαιοι -πολιτικοί, στρατιωτικοί, οικονομικοί παράγοντες- οδηγούν το λαό όπου τους συμφέρεει. Κι ενώ ξέρουν, ότι οι επιτήδαιοι οδηγούν το λαό τους σε κάθε λογίων "Ντους", αυτοί (οι λεγόμενοι πνευματικοί άνθρωποι) κλεισμένοι στους ελεφάντινους πύργους τους, κλείνουν μάτια και αυτιά στην πραγματικότητα. Εξακολουθούν να κοιμίζουν το λαό με ψεύτικες οπτασίες, με "τρεχούμενα νερά" που δροσίζουν και με "κήπους της Εδέμ". Κολακεύουν τα πλήθη "είστε το μέλλον του κόσμου..." και τα οδηγούν ευσυνειδήτητα προς την ΟΥΤΟΠΙΑ. Τη χώρα των ποιητών. Μιας και την άλλη χώρα, τη δική τους και του λαού τους, την έχουν δωρίσει -οι πιο πολλοί με ανταλλάγματα- στις κάθε είδους Εξουσίες...

Είδαμε άλλωστε στην τελευταία εθνική μας δοκιμασία -τη Χούντά- πόσοι απ'αυτούς μοιράστηκαν με τους απλούς πολίτες τις φυλακές και τις εξορίες.

Πάλι καλά που ο Ποιητής μας ομολογεί, ότι σαν Βασιλιάς της Ουτοπίας είναι σκιά σκιάς...

Τέλος αποκαλύπτει -από μέρους της συντριπτικής πλειοψηφίας των συναδέλφων του- πως είναι:
- Ψεύτης.

Κι ο λαός -ο πάντα ευκολόπιστος και πάντα προδομένος- καθώς πηγαίνει προς την καταστροφή του, χαστουκίζει τον εκπρόσωπο της τάξης των λεγόμενων πνευματικών ανθρώπων, που δεν θέλησε και δεν μπόρεσε να σταθεί στο ύψος των απαιτήσεων της ιστορίας -τουλάχιστον τον τελευταίο μισό αιώνα- τραγουδώντας:

- Σ'ευχαριστούμε κύριε ψεύτη. Μας τα είπες καλά. Σε λίγο θα θυμόμαστε στο ντους τα λόγια σου τα σοφά...

Όπως τα θυμόμασταν κι εμείς στα Μακρονήσια και στις Ασφάλειες τον καιρό του Εμφύλιου και πάλι στις Ασφάλειες και στις φυλακές στην εποχή της Χούντας μετρώντας τους "πνευματικούς ταγούς" που βρίσκονταν ανάμεσά μας στα δάχτυλα του ενός χεριού...

Το νόημα αυτής της Σαγής είναι η καταγωγή να το είδα που
Ο Μυθικός τόπος του Ποιητή. Ο Κρυστάλλινος. Ο Διάφανος...
Κρυστάλλινοι πυραμιδωτοί πύργοι. Πολύχρωμοι. Αχτίνες φωτός
διασαυρούμενες. Καθώς φεύγουν οι εβραίοι, σβήνει σιγά-σιγά η εικόνα
του ποιητή. Όταν έχουν βγει όλοι έξω, για 3 δευτερόλεπτα απόλυτο
σκοτάδι και μετά η εικόνα που περιγράψαμε, ενώ πατώντας σε
σύννεφα, δαφνοστεφανωμένοι και σε απόσταση ο ένας απ' τον άλλον -
μυθικές μορφές- η Ρωμηοσύνη, ο Ποιητής, ο Διόνυσος και η Φαίδρα και ο
Πουνέντες-Δημοσιογράφος- φωτισμένες με υπερκόσμιες αχτίδες,
προβάλλουν ξαφνικά.

Λίγα δευτερόλεπτα πριν κλείσει η Αυλαία, απόλυτο σκοτάδι.

Λεγόμενοι πνευματικοί άνθρωποι κλεισμένοι στους κλειστάτους
κόρυφους τους κλειστάτους και μέσα στην πραγματικότητα.
Εξακολουθούν να κοιμίζουν το Άσος με ψευτικές ελπίδες με
"τριχοίμενα νερά" που δροσίζουν και με "ήλιους της Εβέρ".
Κολακίζουν τα πλήθη "έξω-παραλλοκιστικά ξερικά" και τα οδηγούν
κυριολεκτικά προς την ΑΥΤΟΓΟΝΙΑ. Τη χώρα των ποιητών. Μας και την
άλλη χώρα, τη δική μας του ΚΑΘΕΡΩΝΟΥΣΟΥΣ την έχουν δωρίσει -οι πιο
πολλοί με ανταλλάγματα- στις κάθε είδους Είσοδους...

Είδαμε άλλωστε στην τελευταία εικόνα μας δοκιμασία -τη Χαλντα-
πόσο απ' αυτούς μοιράστηκαν με τους άλλους πολίτες τις φυλακές και
τις κίλικες.

Πάλι καλά που ο Πρωτός μας συμβαίνει, ότι σαν Βασιλιάς της
Ουτεπίας είναι σικά δεινόμοι.

Τέλος αποκομάρτα από-ριφου-ριφά-δύνητριπλικής κλειστικής
των αναδελφών ταυτικής είναι:

- Φεύγεις.

Κι ο Άσος -ο πάντα υποκόλοπιστες και πάντα προδομένος- καθώς
πηγαίνει προς την καταστροφή του, αποκαλύπτει παρτεπρόσωπο της
τόξης των λεγόμενων πνευματικών ανθρώπων, που δεν θέλουν και δεν
μπορούν να σταθούν υπερασπιστές της ιστορίας -
τουλάχιστον τον τελευταίο μισό αιώνα- τραγουδώντας:

- Ευχαριστούμε κύριε φεύγεις. Μας τα είπες καλά. Σε λίγο θα θυμόμαστε
από τους τα λόγια σου τα σοφά...

Όπως τα θρόνονόστον η κλειστή, στις Μικρονήσιες και στις
Ασφαλίες τον καιρό του Εμφύλιου και πάλι στις Ασφαλίες και στις
φυλακές στην εποχή της "επανάστασης" τους "πνευματικούς
ταγούς" που βρίσκονταν ανάμεσα μας στα δαχτύλα του ενός χεριού...

πράγα η ελό 'α ακόνοη κ ανθ

ουπ πρην αιμίνθ οίση στο

προκίνα

ισαυπ ανισάρακι ελό δι

απόλη

στ ανισά ρακίρηθ η ουκ ανισά

απόη

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΣΚΗΝΗ 1

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μα την κνήμη του Δία που με φιλοξένησε! Και μια την κοιλιά της μάνας μου της Σεμέλης! Και της Περσεφόνης τα σανδάλια που με οδήγησαν στο βασίλειο των Ορχομενών! Και μια τις νύμφες που με ναουρίζαν στον Ελικώνα! Και μια την θείαν Άμπελον! Ποτέ, Ποιητή, δε βρέθηκα σε τέτοιο χάλι! Ούτε όταν με κομματιάζαν οι Τιτάνες! Αιώνες τώρα βαδίζω μόνος. Συντροφιά μου, παλιά σκουριασμένα όνειρα. Γύρω μου γη καμένη. Πού πήγαν οι Έλληνες; Γυρεύω τη Θήβα να προσκυνήσω τους τάφους των προγόνων μου, και πέφτω πάνω στον Όθωνα. «Την Ελλάδα τώρα την κατοικούν Βαυαροί», μου λέει. Ήρθα εδώ, να κρυφτώ και να σκεφτώ.

(Ακούγεται πρώτα η μουσική. Μπαίνουν στρατιώτες ντυμένοι άλλοι ευρωπαϊκά, άλλοι με φουστανέλες κι άλλοι ανάμκτα. Ακολουθούν Καραγκούνες που κρατούν στους ώμους δύο θρόνους, όπου κάθονται ο Όθων και η Αμαλία. Ίσως σε μια στιγμή να τους ακουμπήσουν στο χώμα. Γύρω από τις χωριάτισσες, οι αυλικοί και οι κυρίες της Αυλής ντυμένοι ευρωπαϊκά. Ο Αξιωματικός με τη στολή της εποχής: φουστανέλα)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ (8) Το Μιχαλιό τον πήρανε
στρατιώτη
καμαρωτά ξεκίνησε κι ωραία
Με το Μαρή και με τον

Παναγιώτη.
Δεν μπόρεσε να μάθει καν το
«επί ώμου».
Κι όλο μουρμούριζε «κυρ

Δεκανέα
άσε με να γυρίσω στο χωριό μου».
Τον άλλο χρόνο στο νοσοκομείο
αμίλητος τον ουρανό κοιτούσε
εκάρφωνε μακριά σ' ένα σημείο
το βλέμμα του νοσταλγικό και
πρό
σα νάλεγε, σα να παρακαλούσε

«Άφηστε με στο σπίτι μου να
πάω».

Κι ο Μιχαλιός επέθανε
στρατιώτης
τον ξεπροβόδιαν κάτ' φαντάρει
μαζί τους ο Μαρής κι ο
Παναγιώτης.
Απάνω του σκεπάστηκε ο
λάκκος
μα του άφησαν απέξω το ποδάρι
Ήταν λίγο μακρύς ο
φουκαράκος.

ΣΚΗΝΗ 2

Μαρξιστές Λενινιστές στη
Σιβηρία!
Εδώ Οθωνική ελευθερία!
Η Ελλάδα ανήκει στον
Ελευθερωτή!
Αρματολοί και
κλέφτες, όλοι! Στη φυλακή!

ΑΙΣΧΜΑΤΙΚΟΣ (Προς τον Όθωνα)
Όμως ο Διόνυσος ζει!
Ο Λαμπράκης ζει!
Ο Πέτρουλας ζει!
Ο Παναγιούλης ζει!
Τι κάνουμε;

ΟΘΩΝΑΣ Μια τρίπα στο νερό.

ΑΜΑΛΙΑ Να τον βρούμε
και να τον κάνουμε υπουργό!

ΟΘΩΝΑΣ Αμαλία, τι λες;

ΑΜΑΛΙΑ Είναι η πιο δοκιμασμένη συνταγή!
Ο περήφανος κολιγός θα
ξεσηκωθεί,

αν ο Διόνυσος μπει στη φυλακή!
Τον κάνεις υπουργό,
κι έχεις το στόμα του κλειστό!

ΑΥΛΙΚΟΙ Σωστά, σωστά, πολύ σωστά!!

ΧΩΡΙΑΤΕΣ (Ακούγονται από μακριά)
(9) Μπρούτζινος γύφτος
τραλαλά

τρελά πηδάει κει πέρα
χαρούμενος που εδούλευε
τον μπρούτζον όλη μέρα

ΟΘΩΝΑΣ Έρχεται ο Λαός μου!

ΑΜΑΛΙΑ Ευκαιρία να διαφωτιστεί!

ΚΥΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ Να διαφωτιστεί και να ξεφουριστεί!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Μεγαλειότατε! Να τους διώξω τους γύφτους;

ΟΘΩΝΑΣ Αγαπή το γύφτο λαό μου! Αγαπή την κοπριά που βοηθά το θρόνο να ανθοφορεί!

ΣΚΗΝΗ 3

ΧΩΡΙΑΤΕΣ (Μπαίνουν χορεύοντας)
Μπρούτζινος γύφτος τραλά
τρελά ηθόδι και πέρα
χαρούμενος που εδούλευε
τον μπρούτζο όλη μέρα

(Μόλις δουν τον Όθωνα γονατίζουν)

ΟΘΩΝΑΣ Λαέ μου γιατί σταμάτησες το τραγούδι και το χορό;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Μα είναι σωστό;

ΟΘΩΝΑΣ Σ' αρέσει να χορεύεις;

ΧΩΡΙΑΤΕΣ (σηκώνονται) Ναι!

ΟΘΩΝΑΣ Σ' αρέσει να σκέφτεσαι;

ΧΩΡΙΑΤΕΣ Όχι!

ΟΘΩΝΑΣ Λαός ιδανικός! (προς τον Αξιωματικό) Γνωρίζουν τον Διόνυσο;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Βρε ζαγάρια! Τι ξέρετε για τον Διόνυσο;

ΕΝΑΣ (πετάγεται μπροστά) Είναι Θεός!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Είσαι βαλτός! Ευθύς να συλληφθεί (τον πάνουν) Υπάρχει απειλή! Διόνυσος σημαίνει ληστής! (προς το πλήθος) Θέλει κι εσύ να συλληφθείς;

ΧΩΡΙΑΤΕΣ Όχι!

ΟΘΩΝΑΣ Γύφτε Λαέ μου με την άδεια κοιλιά χορεύεις ακόμα πιο καλά!

ΧΩΡΙΑΤΕΣ (τραγουδούν και χορεύουν)
Μπρούτζινος γύφτος τραλά
τρελά ηθόδι εδώ πέρα

(Για τη Σκηνή 1)

Σ' αυτές τις 2 Σκηνές έχουμε τη συνάντηση του Διόνυσου
Α' με τον Όθωνα και
Β' με τον Ποιητή.

Γυρίζουμε στο πρώτο ντεκόρ με τη διαφορά πως αντί για το
ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Ο ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΣ στο βάθος και σε όλο το πλάτος έχουμε
τη φωτογραφία (ή ζωγραφιά) των παλαιών Ανακτόρων. Ίσως να
υπάρχουν και οι δύο εύζωνοι μπροστά στον ΑΓΝΩΣΤΟ κάνοντας τους
γνωστούς θεαματικούς βηματισμούς.

Η Σκηνή είναι κατά τα άλλα έρημη και μισοφωτισμένη. Ας πούμε,
απόγιομα.

Ο Διόνυσος μπαίνει όπως στην αρχή ντυμένος, φουστανέλα
κάτω, επάνω, στο στήθος μπορεί και να 'χει κάτι αρχαίο, λ.χ. υπόλοιπο
χλαμούδας. Επίσης τον βλέπω στεφανωμένο με αμπελόφυλλα. Μια άλλη
ιδέα που μου ήρθε ξαφνικά, είναι μήπως οι δύο τσολιάδες αφού κάνουν
τους βηματισμούς και πάρουν θέση ακίνητοι δεξιά κι αριστερά,
ακολουθώντας το ρυθμό της ορχήστρας, επιχειρήσουν σε ακανόνιστα
διαστήματα σπαστικές χορευτικές κινήσεις για 2-3 δευτερόλεπτα
ξαναγυρνώντας κάθε φορά στη γνωστή τους ακινησία.

Ο Διόνυσος απευθύνεται στο κοινό. Μετά τα τελευταία λόγια
"Ήρθα εδώ να κρυφτώ και να σκεφτώ", ξαπλώνει φαρδειά-πλατειά
μπροστά στο Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, έτσι που να φαίνεται
πως αυτός είναι ο Άγνωστος...

Οι στρατιώτες είναι ντυμένοι όπως οι τσολιάδες της Κατοχής,
δηλαδή τα Τάγματα Ασφαλείας. Ο Αξιωματικός σαν τον Κολοκοτρώνη.

Ο Όθων και η Αμαλία μπαίνουν στην τρίτη στροφή του
Εμβατήριου -όρθιοι πάνω απ' τον Άγνωστο, χαιρετούν το Λαό που
εισβάλλει στη Σκηνή και τους δοξάζει. Σιγά-σιγά τους περιστοιχίζουν οι
Αυλικόι κ.λ.π.

Ο Λαός είναι μισόγυμνος, σκεπασμένος με χρωμασιτά κουρέλια,
εξαθλιωμένος. Άλλωστε και το ποίημα του Καρυωτάκη αναφέρεται σε
γύφτους. Καλό θα ήταν να υπήρχε και μια αρκούδα δεμένη με
αλυσίδα, που να χορεύει με το νταούλι του αφεντικού της. Δυό-τρεις
μπορεί να κάνουν σαν να παίζουν πίτζα κι άλλα λαϊκά όργανα.

(Για τη Σκηνή 2)

Οι στρατιώτες στρέφονται προς το κοινό. Η έκφρασή τους είναι άγρια. Δείχνουν τα δόντια τους σα σκυλιά. Είναι ντυμένοι σαν τους τσολιάδες της Κατοχής.
"Μαρξιστές Λενινιστές στη Σιβηρία"
και με τις ξιφολόγχες λογχίζουν τον αέρα με άγρια χαρά, σα να ξεκοιιάζουν τους εχθρούς τους.

Για όσους τυχαίνει να μη γνωρίζουν τη νεοελληνική ιστορία, θα πρέπει να ειπωθούν δυό λόγια:

Στα 1821 ξεκίνησε η Επανάσταση των Ελλήνων κατά των Τούρκων, που τελείωσε στα 1830, αφού πέρασε από πολλές δυσκολίες, εμφύλιες συρράξεις και κυρίως τις ίντριγκες των τριών μεγάλων δυνάμεων της Εποχής: των Άγγλων, Γάλλων και Ρώσων.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι μετά την απελευθέρωση σχηματίστηκαν τρία πολιτικά κόμματα με τους εξής τίτλους: Αγγλικόν, Γαλλικόν και Ρωσικόν!

Την Ελλάδα την κυβέρνησε ο Ιωάννης Καποδίστριας (πρώην υπουργός εξωτερικών της Ρωσίας) για ένα περίπου χρόνο. Όμως οι ξένες δυνάμεις δεν ήθελαν οι έλληνες να κυβερνώνται από έλληνες. Έτσι μετά τη δολοφονία του φρόντισαν ώστε να εγκατασταθεί μοναρχία και επέβαλαν ως πρώτο βασιλιά τον Όθωνα, γιό του βασιλιά της Βαυαρίας.

Έτσι η ουσιαστική διακυβέρνηση πέρασε στα χέρια των Βαυαρών συμβούλων, ενώ οι επαναστάτες στην μεγάλη πλειοψηφία τους είχαν καταντήσει ζητιάνοι.

Στα 1940-44, στην περίοδο της Κατοχής, δημιουργήθηκε το Κίνημα της Εθνικής Αντίστασης, που ουσιαστικά λειτούργησε σα μια επανάσταση όχι μόνο ενάντια στους ναζί αλλά και κατά της επιρροής των μεγάλων δυνάμεων, βασικά της Αγγλίας.

Στην περίοδο της Κατοχής οι γερμανοί είχαν επιστρατεύσει μερικές χιλιάδες εθελοντές έλληνες δοσίλογους-συνεργάτες. Για να ξεγελάσουν τον ελληνικό λαό, τους έντυσαν τσολιάδες. Δηλαδή με την παραδοσιακή στολή των ελλήνων επαναστατών του 1821.

Έτσι από την άποψη της στολής υπάρχει ενότητα ανάμεσα στις δύο εποχές. Με τη διαφορά ότι στην πρώτη εποχή τη στολή φορούσαν οι ήρωες και στη δεύτερη οι προδότες.

Όμως οι "ομοιότητες" δεν σταματούν εδώ. Μετά την απελευθέρωση του 1944 η Ελλάδα μπήκε στη ζώνη επιρροής της Αγγλίας (βλ. συμφωνίες Τσώρτσιλ-Στάλιν). Με αποτέλεσμα να ξαναφέρουν οι άγγλοι τη Μοναρχία των Γλύξμπουργκ (Δανοί) και να εγκαταστήσουν μια δοτή πολιτική ηγεσία, που στην ουσία έπαιζε το ρόλο του υπηρέτη. Στην αρχή των αγγλικών και μετά των αμερικανικών συμφερόντων. Ενώ οι αντιστασιακοί μπήκαν στις φυλακές και γενικά καταδιώχτηκαν και εξοντώθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τους νέους υπηρέτες των ξένων, που δεν δίστασαν να χρησιμοποιήσουν ακόμα και τους συνεργάτες των γερμανών.

Έτσι βλέπουμε, ότι και στις δύο μεγάλες επαναστάσεις (1821-30 και 1940-44) η ιστορία επαναλαμβάνεται:

- α) ο Λαός παίρνει τα όπλα υπέρ της ελευθερίας
- β) οι ξένοι επεμβαίνουν
- γ) επιβάλλουν Μοναρχίες και δοτούς ηγέτες
- δ) οι αγωνιστές μένουν στο περιθώριο. Γίνονται ζητιάνοι ή καταλήγουν στις φυλακές. Εξοντώνονται.

Σύμβολα της πρώτης Μοναρχίας ο Όθων και η Αμαλία, περιορισμένοι από τους Βαυαρούς και άλλους αυλικούς. Όργανα καταπίεσης, "τσολιάδες" και στις δύο περιπτώσεις. Δηλαδή πειθηνία όργανα καταστολής στα χέρια της εξουσίας. Στο έργο, για να τονιστεί αυτή η πρωτοφανής ομοιότητα, οι "τσολιάδες" του 1840 δανείζονται φράσεις απ'το λεξιλόγιο των "τσολιάδων" του 1940-50 ("Μαρξιστές Λενινιστές...").

Ιδιαίτερα την εποχή που ξέσπασε ο Εμφύλιος πόλεμος, '46-'49, (ήταν σχέδιο του Τσώρτσιλ, για να χτυπηθεί οριστικά η Αντίσταση), της οποίας σύμβολα υπήρξαν ο Παύλος και η Φρειδερίκη, επικεφαλής των ίδιων απaráλλακτων δυνάμεων καταστολής, αυλικών, υπουργών κ.λ.π. της νέας εξουσίας.

Στόχος και των δύο ξενόφερτων θρόνων-Εξουσιών: ο Διόνυσος. Το σύμβολο της πεμπτουσίας του ελληνισμού. Η ιδανικότερη έκφραση του ελληνικού λαού. Οι έλληνες, υπερασπιστές της Ελευθερίας. Οι Επαναστάτες των δύο ιστορικών περιόδων.

Ο Διόνυσος διηγείται στο κοινό την ιστορία του. Παιδί του Έρωτα μεταξύ του Δία και της Σεμέλης, προκαλεί την οργή της Ήρας. Για να τον σώσει ο Δίας, τον παίρνει απ'την Περσεφώνη και τον φιλοξενεί στην κνήμη του, που παίζει το ρόλο της μήτρας. Μόλις γεννηθεί, η Περσεφώνη τον οδηγεί, για να τον κρύψει, στον Βασιλιά των Ορχομενών κι αυτός με τη σειρά του, μικρό παιδί πια, τον εμπιστεύεται στις Νύμφες που ζουν στον Ελικώνα. Εκεί ξεφυτρώνει για πρώτη φορά στην ιστορία η Άμπελοσ κι έτσι ο Διόνυσος είναι ο πρώτος που γεύεται τον Οίνον!

Όμως τα βάσανά του δεν τελειώνουν εδώ. Η Ήρα τελικά θα τον ανακαλύψει και θα τον παραδώσει στους Τιτάνες, που τον κομματιάζουν και σκορπούν στο άπειρο τις σάρκες του, που όμως ο Δίας βρίσκει τον τρόπο να τις συναρμολογήσει.

Ύστερα από τόσες περιπέτειες είναι φυσικό ο Διόνυσος που υφρίζει -ύστερα από ένα μακρινό ταξίδι που κράτησε αιώνες- για να προσκυνήσει στη Θήβα τον τάφο της Σεμέλης, να απορεί για το χάλι που συναντά.

Δεν αναγνωρίζει πια τη Χώρα του. Κουβαλώντας μέσα του τα αρχαία ελληνικά όνειρα, που έχουν σκουριάσει απ'τον καιρο, συναντά όπου πάει, "γη καμένη". Αναφέρεται προφανώς στην ψυχή των νεοελλήνων, όπως την κατανήσανε οι δοτοί-εξουσιαστές. Και αναρωπιέται: "Πού πήγαν οι Έλληνες;". Ο μόνος που βρίσκει στην Ελλάδα, είναι ένας Βαυαρός, ο Όθωνας, που του λέει: "Την Ελλάδα τώρα την κατοικούν Βαυαροί...".

Περιπεπλεγμένοι και απογοητευμένοι ο Διόνυσος πηγαίνει και ξαπλώνει συμβολικά στη θέση του Άγνωστου Έλληνα Στρατιώτη. Τότε μπαίνουν οι "τσολιάδες", όργανα των βουαρών στον περασμένο αιώνα και των γερμανών ναζί και μετά των άγγλων και των αμερικάνων στην εποχή μας. Αυτοί είναι οι πρώτοι έλληνες που βλέπει.

ΣΚΗΝΗ 2

Οι "τσολιάδες" μπαίνουν κι απ'τις δυο μεριές της Σκηνής. Αριστερά οι Τενόροι. Δεξιά οι Μπάσοι. Ανάμεσά τους ο Λοχαγός (Αξιωματικός), που τους κατευθύνει. Μπαίνουν τραγουδώντας χαρούμενα -ή μάλλον χαζοχαρούμενα- ανέμελα, με αυστηρό στρατιωτικό βηματισμό. Παρατάσσονται οι δυο ομάδες με μέτωπο προς το Κοινό. Απότομα ο βηματισμός τους μεταβάλλεται σε χορευτικό. Φιγούρες από μιούζικ-χάλ, με όσο γίνεται μεγαλύτερη ελαφρότητα -καμιά φορά πρέπει να θυμίζουν και γυναικείο μπαλλέτο- στροφές επί τόπου, κλακέτες, τηδήματα κ.λ.π. Όταν στρέφονται προς τον Όθωνα, τον χαιρετούν κάπου-κάπου Ναζιστικά "ΧΑΪΛ ΧΙΤΛΕΡ"!

Με όσο περισσότερο ελαφρό -επιθεωρησιακό- τρόπο βγουν τα τραγικά λόγια του Καρυωτάκη, τόσο το καλλίτερο. Πρέπει να φανεί, ότι διασκεδάζουν με την τύχη του κακόμοιρου του Μιχαλιού, δηλαδή με την τύχη όλων των φουκαράδων ελλήνων, που αυτοί έχουν αναλάβει να τους φρουρούν, να τους καταπιézουν και να τους εξοντώνουν.

Φυσικά οι πιο πολλές φιγούρες γίνονται για τον Όθωνα, που τους καμαρώνει. Φιγούρες που να δείχνουν δουλοπρέπεια και τυφλή υπακοή στον εκπρόσωπο της Εξουσίας.

Σ'όλη αυτή τη διάρκεια -και στη συνέχεια- ο Διόνυσος είναι ξαπλωμένος-παγωμένος τόσο που να μην υποψιάζονται την παρουσία του. Τον εκλαμβάνουν, όπως είπα, σαν τον Άγνωστο Στρατιώτη.

Με το τέλος του Εμβατηρίου οι τσολιάδες μεταβάλλονται σε πρωτόγονη ορδή. Είναι έτοιμοι να σφάζουν και να γδάρουν... Γι'αυτό, όπως είπα, τραγουδούν στραμμένοι προς το κοινό δείχνοντας τα δόντια τους. Τα λόγια πρέπει να βγουν καθαρά:

"Μαρξιστές Λενινιστές στη Σιβηρία!"

Ο Διόνυσος, όπως είπαμε, είναι το σύμβολο του νεοέλληνα επαναστάτη. Εκείνου, που δεν δέχεται στον τράχηλο ούτε ξένους ούτε ντόπιους εξουσιαστές. Είναι ακόμα η Τέχνη, ο Πολιτισμός, ο Ανθρωπισμός, η Ευγένεια του Νου, της Ψυχής και των Τρόπων. Σύγχρονα σύμβολα υπήρξαν ο Λαμπράκης, ο Πέτρουλας κι ο Παναγούλης.

Με το άκουσμα του κάθε ονόματος απ'τον Αξιωματικό, οι τσολιάδες γρυλλίζουν:

Ααα! Ααα! Ααα!

ενώ ο Λοχαγός πλασάρει με έμφαση ιδιαίτερη τα ονόματα προς το κοινό.

Όπως είπαμε, προς το βάθος της Σκηνής έχει μπει η ζωγραφιά των Παλαιών Ανακτόρων. Μπροστά της και πάνω σε ψηλά τραπέζια (πατάρια) ανεβαίνουν ο Όθων, η Αμαλία και οι Αυλικοί (γυναικές). Μπροστά στα πόδια τους είναι το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη (όπου είναι ξαπλωμένος ο Διόνυσος) και απο δω κι από κει οι δύο τσολιάδες που τον φρουρούν.

Ο Όθων και η Αμαλία τραγουδούν σπαστικά. Με τικ. Γι' αυτό και το μουσικό κείμενο είναι ηθελημένα "άσχημο", με σκοπό να τονιστεί αυτή ακριβώς η ασχήμια του -οι περίεργες, αφύσικες πτώσεις- τα εγκεφαλικά διαστήματα. Πώς; Με πορταμέντι, γκλισάντι, περιέργους τονισμούς... Δεν πρόκειται για κανονικούς ανθρώπους αλλά για καρικατούρες ανθρώπων, που όμως η εξουσία τους έχει γεμίσει με οίηση, αυτοπεποίθηση, περιφρόνηση προς τους άλλους. Έτσι οι αυλικόι γύρω τους κάνουν συνεχώς μετάνοιες -συμφωνούν απολύτως σε κάθε τους λέξη και το δείχνουν με κάθε τρόπο. Το ίδιο κι ο Αξιωματικός και οι Τσολιάδες. Κανείς απ' αυτούς δεν βλέπει πως οι βασιλιάδες είναι νευρόσπαστα. Μόνο το κοινό πρέπει να τους καταλαβαίνει και να γελά μαζί τους, καθώς και με την κατάντια των άλλων. Γι' αυτό όλη αυτή η σκηνή θα πρέπει να παιχτεί με υπερβολή. Υπερβολή στη φωνητική και τη μιμική των βασιλιάδων. Υπερβολή στις αντιδράσεις των άλλων.

Ο Λαός, όπως είπαμε, είναι ντυμένος με κουρέλια όλων των εποχών. Απ' το 1840 έως το 1950. Υπολείμματα κουστουμιών. Φουσανέλες, γλαμύδες, παντελόνια, γιλέκα, πουκάμισα, τσεμπέρια, μπικουτι, καπέλα, ρόμπες μακριές, μίνι, μαγιώ, μουστάκια, γένια, ξυρισμένοι. Ένα πολύχρωμο -στην ασχήμια του- συνοθύλευμα. Οι φουκαράδες έλληνες των νεωτέρων χρόνων. Χωρικοί, εργάτες, δημόσιοι υπάλληλοι, κορίτσια, νοικοκυρές, πόρνες, μαθητές, άνεργοι...

Ο Λαός αρχίζει να μπαίνει δειλά-δειλά μετά την πρώτη ατάκα του Όθωνα. Βλέπουν γύρω τους φοβισμένοι. Οι τσολιάδες, μόλις τους αντιληφθούν, στην αρχή κινούνται απειλητικά εναντίον τους. Ο Αξιωματικός τους κάνει νόημα να τους αφήσουν να πλησιάσουν το βασιλιά, όμως με τον απαιτούμενο σεβασμό και δέος. Έτσι όσοι μπαίνουν δειλά στη σκηνή, κοιτούν πρώτα -σα χαμένοι- δεξιά κι αριστερά, μετά τους τσολιάδες, ύστερα τον Αξιωματικό και τέλος όταν βλέπουν τους βασιλιάδες, προσπαθούν να τους παρακολουθήσουν συγκατανεύοντας κι αυτοί με έμφαση στα λόγια τους. Δηλαδή γενική δουλοπρέπεια γύρω από τα δύο νευρόσπαστα.

Μετά τις Αυλικές Κυρίες, που λένε "Σωστά. Σωστά...", ίσως να μπει ένας αρκουδιάρης κρατώντας με αλυσίδα την Αρκούδα, που χορεύει κι έτσι δίνει αφορμή για την αλλαγή της ατμόσφαιρας. Δηλαδή ο Λαός μιμωμενος την Αρκούδα, γίνεται Λαός-Αρκούδα (Βλ. και κύκλο τραγουδιών ΔΙΟΝΥΣΟΣ), χορεύει μπροστά στην Εξουσία σαν Αρκούδα δεμένη με την αλυσίδα. "Μπρούτζινο γύφτος τρα λα λα". Λαός-Γύφτος, λοιπόν. Θα τον δούμε και παρακάτω, όπως τον περιγράφει με τη σκληρή του πένα ο Κώστας Βάρναλης.

Η Εξουσία καμαρώνει μπροστά στο θέαμα του γονατισμένου Λαού. Σα φουσκωμένος διάνος ο Όθων, κοιτάζοντας με ικανοποίηση γύρω του τους αυλικούς κ.λ.π. αναγγέλλει:

- "Ερχεται ο Λαός μου".

Ξεκαρδισμένη στα γέλια η Αμαλία:
-"Ευκαιρία να διαφωτιστεί και να ξεψυριστεί!",
ενώ οι Αυλικές επαναλαμβάνουν δουλικά τα λόγια της κρατώντας την κοιλιά τους απ' τα γέλια. Ίσως μερικές να πίνουν και τη μύτη τους μπροστά στη βρώμα του Λαού που πηδά σαν Αρκούδα.

Βλέποντας αυτές τις κινήσεις, ο Αξιωματικός ρωτά ευσεβάστως τον Όθωνα:

- "Μεγαλειότατε, να τους διώξω τους γύφτους".

Εκείνος κορδωμένος σαν τον Ντούτσε:

- "Αγαπώ το γύφτο λαό μου!

Αγαπώ την κοπριά που βοηθά τον θρόνο να ανθοφορεί!".

ΣΚΗΝΗ 3

Αφού ακούσουν χαζά τα λόγια του βασιλιά και πάλι οι υπήκοοι, με πρώτη την Αρκούδα πηδούν, κάνουντας πως χορεύουν.

Και πάλι ο Αξιωματικός φοβούμενος μήπως δυσανεστηθεί η Αυλή, τους κάνει νόημα να σταματήσουν. Σιγή. Ο Όθων, σε πολύ καλή διάθεση, απορεί. Επιπλήττει αυστηρά τον Αξιωματικό με κάποια χαρακτηριστική χειρονομία και στρεφόμενος προς τα πλήθη, τους λέει:

- "Λαέ μου! Γιατί σταμάτησες το τραγούδι και το χορό;"

Ο ηλίθιος από την υπερβολική υποταγή αξιωματικός επιμένει, φοβούμενος συνάμα το ξέσπασμα του Όθωνα:

- "Μα είναι σωστό;"

Ο Όθων, για να του αποδείξει πως κάνει λάθος, πως δηλαδή δεν πρόκειται για ελεύθερα όντα κι επομένως επικίνδυνα, αλλά ότι αυτοί που πηδούν σαν αρκούδες, έχουν γίνει δούλοι 100%, τους ρωτά κι αυτοί με το στόμα διάπλατο και τα μάτια ορθάνοιχτα, του απαντούν ενθουσιασμένοι.

- "Σ' αρέσει να χορεύεις;"

- "ΝΑΙ!"

- "Σ' αρέσει να σκέφτεσαι;"

- "ΟΧΙ!"

Δείχνοντας την πλήρη ικανοποίησή του, συμπεραίνει:

- "Λαός ιδανικός!".

Θέλοντας όμως να βεβαιωθεί τελείως, ότι δεν τον εξαπατούν, ρωτά πονηρά τον Αξιωματικό:

- "Γνωρίζουν το Διόνυσο;"

- "Βρε ζαγάρια! Γνωρίζετε το Διόνυσο;"

Και τότε σαν κεραυνός ακούγεται η φωνή:

- "Είναι Θεός!"

Πανικός πέφτι στην Εξουσία. Ο Όθων και η Αμαλία αγκαλιάζονται φοβισμένοι. Οι αυλικές τρέχουν εδώ κι εκεί. Οι τσολιάδες προτείνουν τις ξιφολόγχες στους ανθρώπους, που γονατίζουν φοβισμένοι. Έξαλλος ο Αξιωματικός τρέχει εδώ κι εκεί: Πιάνει κάποιον, τον σηκώνει και του λέει κατάμουτρα:

- "Είσαι βαλτός!"

Προς τους τσολιάδες:

- "Ευθύς να συλληφθεί (τον πιάνουν και τον σέρνουν έξω). Υπάρχει απειλή!

Ο Όθων παρακολουθεί με αγωνία.

Ο Αξιωματικός προς τα πλήθη που σηκώνουν δειλά το κεφάλι:

- "Διόνυσος σημαίνει ληστής ! Θέλεις κι εσύ να συλληφθείς;"

Τότε όλοι πετιούνται πάνω φωνάζοντας:

- "ΟΧΙ !"

Ο Όθωνας, που συνέρχεται απ' το σοκ μετά απ' αυτό το στεντόρειο "ΟΧΙ", απευθύνεται για τελευταία φορά πριν βγει, προς το λαό του. Η φωνή του έχει γλυκάνει. Η μελωδία θυμίζει επιθεώρηση.

- "Γύφτε Λαέ μου, με την άδεια κοιλιά,
χορεύεις ακόμα πιο καλά...".

Είναι όντως Λαός-Γύφτος, Λαός-Αρκούδα. Αλλοτριωμένος, υποταγμένος. Τα λόγια που θα τραγουδήσει, πρέπει απαραίτητα, αν δεν υπάρχει φωτεινό ταμπλώ, να φαίνονται γραμμένα σε τεράστια πανώ, που μπαινουν και φεύγουν, ακολουθώντας τη ροή του τραγουδιού.

Οι τσολιάδες τραγουδούν ενθουσιασμένοι μαζί τους.

ΑΝΤΡΕΣ Έχοντας πίστη στο βασιλιά

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Και πίστη στην Πατρίδα

ΑΝΤΡΕΣ Έχω σα ντούμπανο την κοιλιά

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Πρησμένη από την πείνα

ΑΝΤΡΕΣ Κομμουνιστές και αναρχικούς

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Τους κόβω κρομμυδάκια

ΑΝΤΡΕΣ Είμαι ατσίδας, μυρίζομαι!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Του Μαρξ τα παιχνιδάκια

ΑΝΤΡΕΣ Είμαι στο Σύνταγμα πιστός
την ψήφο μου τη δίνω

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Στην Εξουσία την καλή
στον Αρχηγό το φινό

ΟΛΟΙ Μπρούτζινος γύφτος τραλαλά
τρελά ηδών εδώ πέρα
χαρούμενος που εδούλευα
τον μπρούτζον όλη μέρα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Ελευθερία και προκοπή σημαίνει
να πληρώνεις

ΑΝΤΡΕΣ Ό,τι σου πουν οι άρχοντες

ΟΛΟΙ Κι έτσι να καμαρώνεις!

ΑΝΤΡΕΣ Μπρούτζινος γύφτος τραλαλά.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Μην πλησιάζεις έχω ακούσει πολλά
λά

ΑΝΤΡΕΣ Τρελά ηδών εδώ πέρα!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Μια η αλήθεια! Ο δυνατός να
νικά!

ΑΝΤΡΕΣ Χαρούμενος που εδούλευα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Γι' αυτό κι εγώ πηγαίνω με τον
δυνατό!

ΑΝΤΡΕΣ Τον μπρούτζον όλη μέρα!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ Γι' αυτό φωνάζω ΖΗΤΩ Ο ΒΑΥΑ-
ΡΟΣ!

Της πατρίδας μου φύλακες είναι!
Μόνο οι ξένοι μάς αγαπούν!

ΟΛΟΙ Και γι' αυτό κι εγώ:

Στο Βασιλιά μου τον καλό
στο θρόνο και στα ράσα
στο δυνατό θάμα μιστός
ώς να 'μω μες στην κάσα!

[Εδώ βγαίνει ο Λαός]

Στην αρχή αυτού του ΧΟΡΙΚΟΥ ο Λαός μοιράζεται στους τραγουδιστές και στους χορευτές. Οι πρώτοι κάνουν λίγες κινήσεις, για να μπορούν να τραγουδούν άνετα. Όπως είπαμε, λόγω του περιεχομένου των στίχων, ο Χορός των τσολιάδων συμμετέχει ενθουσιαστικά. Η Αρκοῦδα, που δίνει το σύνθημα στο τραγούδι, αφού χορεύει μπροστά-μπροστά για λίγο, αποκαλύπτει τον Χορευτή, ο οποίος μπορεί να είναι ντυμένος λ.χ. με μια μαύρη φόρμα στολισμένη με μεγάλα χρυσά στέματα. Δεν έχω συγκεκριμένη άποψη για τη χορογραφία. Ίσως οι χορευτές να είναι αυτοί που με χορευτικά πηδήματα να περνούν μπροστά στο κοινό με τα πανώ. Ίσως κάθε πανώ να είναι διαφορετικό, ούτως ώστε να βοηθά στην ποικιλία των κινήσεων.

Με το τέλος του ΧΟΡΩΔΙΑΚΟΥ, βγαίνει όπως είπαμε ο Λαός και μένουν οι τσολιάδες, ο Αξιωματικός και φυσικά ο Όθων και η Αμαλία με τους αυλικούς. Εμείς βλέπουμε καλά το Διόνυσο. Εκείνος όμως, όχι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Ω Βασιλεύ! Δία τον Διόνυσον, τι
να πράξω;

ΘΩΩΝΑΣ Ψάξτε να τον βρείτε και να του
πειτε ότι η Βαυαρία, της Ελλάδος
η καρδιά, τον συγχωρεί τη βρωμε-
ρή του καταγωγή!

(Βγαίνουν ο Όθωνας - Αμαλία
η συνοδεία τους)

ΣΚΗΝΗ 4

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Βασιλική διαταγή και τα σκυλιά
δεμένα

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Δεμένα; Λυμένα;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Λυμένο δεμένο, όρθιο
ή ξαπλωμένο
θέλω τον Διόνυσον τον ξακουστό!
Μακάρι να μπορούσα να βάλω
την κεφάλια του
σε παλούκι μυτερό
και να το στήσω στη Λαμία!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Στη Λαμία στη Λαμία δοξάζεταί
η Βαυαρία!

(Ψάχνουν. Τελικά τον βρειακουν)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Νάτος! Νάτος! Κρυμμένος σα
γάτος!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Της Άρτεμης ο πάτος! Είμαι ο
Διόνυσος! Κι ήρθα να προσκινή-
σω τη γη την πατρική!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Εξοχότατε, έχετε τύχη βουοί!
Ο Όθωνας σας θέλει υπουργό

(Μπαίνουν Αντάρτες του ΕΛΑΣ. Εποχή 1944. Οι
στρατιώτες και ο αξιωματικός τα χάνουν)

Ευθύς μόλις φύγουν οι Βασιλείς και η Ακολουθία τους, οι τσολιάδες αρχίζουν να ψάχνουν για το Διόνυσο.

Στην πραγματικότητα αναζητούν και διώκουν κάθε έλληνα πατριώτη -κάθε ελεύθερο έλληνα- από το 1821 έως σήμερα. Καθώς τρέχουν εδώ κι εκεί λογχίζοντας τον αέρα, το μεγάλο ταμπλώ με τα ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ αντικαθίσταται -πιθανόν με τη βοήθεια των χορευτών- με πίνακες που να αναφέρονται σε ιστορικά συμβάντα χαρακτηριστικών διώξεων. Όπως λ.χ. η θανατική καταδίκη και ο εγκλεισμός στη φυλακή του Κολοκοτρώνη, η δολοφονία του Καποδίστρια, η απόπειρα δολοφονίας και η εξορία του Βενιζέλου, έως ότου φτάσουμε στην Κατοχή με χαρακτηριστικές σκηνές όπως τα μπλόκα, οι διωγμοί, οι κρεμάλες με πρωταγωνιστές γερμανούς και τσολιάδες κι από και στον αποκεφαλισμό του Άρη ("Στη Λαμία-στη Λαμία", όπου μεταφέρθηκε τελικά η κομμένη κεφαλή του για να εκτεθεί στην κεντρική πλατεία). Τη στιγμή που μπαίνουν οι Ελασίτες, που προσφωνούν το Διόνυσο "Σύντροφε", το ταμπλώ δείχνει την Αθήνα στις φλόγες και από πάνω σαν κοράκια τα αεροπλάνα της RAF. Μια επιγραφή σημειώνει: "1944. Μάχη του Δεκέμβρη. Η Αθήνα βομβαρδίζεται από τους ....Συμμάχους...".

Σε όλην αυτή τη Σκηνή υπάρχει συνεχής δράση-κίνηση-ένταση, που υπογραμμίζει άλλωστε η μουσική. Όταν ανακαλύπτουν το Διόνυσο, εκείνος ανακάθεται απορημένος... Ποιοί είναι αυτές οι μαϊμούδες, διερωτάται, αντικρύζοντας τους έξαλλους τσολιάδες. Φοβερά θυμωμένος τους φωνάζει καθώς στέκεται περήφανα στα πόδια του:

- "Της μάνας σας ο πάτος".

Ο φίλος μου ο Ευαγγελάτος το έκανε "της Άρτεμης ο πάτος", όμως τί φτাইει η κακομοίρα η Θεά για το κατάντημα αυτών των δήθεν ελλήνων; Άλλωστε γιατί να κρυβόμαστε; Δεν πρόκειται για λαϊκισμό αλλά για μια καθημερινότητα, που μας χαρακτηρίζει και το να την κρύβουμε, νομίζω, ότι αποτελεί υποκρισία.

Η είσοδος των Ελασιτών πρέπει να γίνει κατανοητή από το κοινό Α) με το ταμπλώ και Β) με μια κόκκινη σημαία με τη λέξη ΕΛΑΣ. Οι αντάρτες της Αθήνας (ο επεδριτικός ΕΛΑΣ) ήταν όχι μόνο χωρίς γένεια αλλά και αμούστακοι. Σχεδόν παιδιά. Δεν φορούν στολή. Είναι με τα πολιτικά. Όμως κρατούν αραβίδες και αυτόματα. Είναι ξεκούφωτοι, με τα μαλλιά τους να ανεμίζουν στον περτό της μάχης. Πράγματι εκείνη τη στιγμή που μπαίνουν, ακούγονται κρότοι μάχης - βομβαρδισμών κ.λ.π., ενώ στο πάνω που δείχνει την Αθήνα του Δεκέμβρη αναβσβήνουν οι χαρακτηριστικοί φωτισμοί μάχης και βομβαρδισμών. Ακόμα λες και οι αντάρτες κουβαλούν μαζί τους τη φωτιά, τον καπνό και τη σκόνη της μάχης, που απλώνεται στη Σκηνή, έτσι που μέσα της διαλύονται οι τσολιάδες.

Όταν φύγουν κι αυτοί, ο καπνός γενικεύεται, για να βγει από μέσα του ο Διόνυσος με χλαμύδα και στεφάνι -ίδιος Θεός. Η στιγμή είναι ιερατική. Η σκηνή με κολώνες φωτός που διασταυρώνονται, μετατρέπεται σε Ναό του Ελληνικού Μύθου με μέγα αρχιερέα το Διόνυσο, στον οποίο θα προστεθεί η Ρωμηοσύνη -αθάνατη μορφή της Ελλάδας- στην τελευταία φράση των ανταρτών:

- Η μάχη προβλέπεται σημαντική !

Ο Διόνυσος θα προφητέψει το μέλλον της χώρας απ'τα Δεκεμβριανά έως σήμερα.

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ (προς τον Διόνυσο)
Σύντρωφε φτάσαμε στην ώρα!
Ο Τσώρτσου χτυπάει την Αθήνα.
Πρέπει να τρέξουμε όλοι εκεί!
Η μάχη προβλέπεται σημαντική!

(Φεύγουν όλοι. Μένει μόνο ο Διόνυσος. Το φως λιγοστεύει)

ΣΚΗΝΗ 5

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Η Μάχη δεν θα τελειώσει ποτέ!
Θα νικάμε πάντα και πάντα
απ' την αρχή...

Η Μοίρα αυτού του τόπου
τραγική.

Αν δε χυθεί αίμα Θεού
θα κυβερνούν πάντα οι Βασιραοί!
Ήρθα λοιπόν το χόμα της Θήβας
να φιλήσω

Στου Μακρυγιάννη με το Λαό θα
πολεμήσω.

Όμως η σφαίρα δεν μπορεί να με
σκοτώσει.

Η Πυραμίδα μόνο θα με
τοιμεντώσει

(Ημίφωνος) Μπαίνει η **ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ**, ντυμένη όπως
στην αρχή)

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (10) Πάρε τα δώρα της ψυχής
σου νάρτεις. Σου ετοίμασα τη
μαύρη κάμαρά μου

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Όμως η σφαίρα δεν μπορεί να με
σκοτώσει!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Στον κήπο μας αρρώστησεν ο
Μάρτης

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Στου Μακρυγιάννη με το Λαό θα
πολεμήσω!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Κι αρρώστησεν ο Μάρτης στην
καρδιά μου

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Το γιοφύρι της Άρτας πάνω στο
πτώμα μου θα θεμελιωθεί.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Πάρε του πόνου σου τη σμύρνα κι
έλα. Όλα θε να ο' αρέσουν. Είχα
κόψει το ρόδο...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Κι όταν περάσει κι ο τελευταίος
Βαυαρός απ' την απέναντί μεριά

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ...που εγέλα την αυστηρή βλέπο-
ντας όψη

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Τότε κλεφτόπουλά μου εσείς.
Τραγούδια και βιολιά

(Ρωμηοσύνη και Διόνυσος χάνονται. Μπαίνει η Φαίδρα)

Το ποίημα του Καρυωτάκη, που τραγουδά η Ρωμηοσύνη, ταιριάζει με την εποχή. Η Ελλάδα είναι απαισιόδοξη. Δυστυχισμένη. Η κάμαρά της είναι μαύρη. Στον κήπο της "αρρώστηση ο Μάρτης - κι αρρώστηση ο Μάρτης στην καρδιά μου...". Καλεί τον Διόνυσο - τον έλληνα να πάρει του πόνου του τη σμύρνα και να τη συναντήσει...

Όμως ο Διόνυσος, αυστηρός αρχιερέας, προειδοποιεί τους έλληνες, πως η Μάχη που άρχισε το 1821, συνεχίστηκε στους Βαλκανικούς, για να καταλήξει στην Εθνική Αντίσταση (1940-49), δεν θα τελειώσει ποτέ... Η Ελευθερία που ακολούθησε, είναι ανάτηρη. Γιατί οι αγωνιστές διώχτηκαν απ' τους ξένους, που τοποθέτησαν όργανά τους τοποτηρητές στην Εξουσία. Η οποία θ' αλλάξει συνεχώς μορφές, για να τον ξεγελά. Θα πάρει ακόμα και τα πιο προοδευτικά προσωπεία -όπως αυτά που συμβολίζει ο Πουνέντες- προκειμένου να τον εξουδετερώσει με τη θέλησή του. Γι' αυτό η ουσιαστική Μάχη για την Ελευθερία δεν πρόκειται να κερδηθεί στα 50 τουλάχιστον χρόνια που θα ακολουθήσουν. Η χώρα δεν πρόκειται να ορθοποδήσει. Θα πηγαίνει απ' το κακό στο χειρότερο. Απ' την Δικτατορία στην προδοσία των ονειρών -το τέλμα- τον αφελληνισμό των ελλήνων - την εγκαθίδρυση των ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ της Εξουσίας, που μεταβάλλουν την Ελλάδα σε πνευματική και ψυχική Σαχάρα. Στην ουσία "θα κυβερνούν πάντα οι Βαυαροί...".

Έτσι λοιπόν μαθαίνουμε απ' το Διόνυσο, ότι γύρισε στην χώρα του, για να φιλήσει το χώμα της Θήβας και για να πολεμήσει με το Λαό στη Μάχη του Μακρυγιάννη (Βλέπε "ΔΙΟΝΥΣΟΣ" κύκλος τραγουδιών).

Προβλέπει, πως δεν μπορεί να σκοτωθεί από σφαίρα, καθώς ημίθεος. Όμως αυτό που δεν μπορεί να το πετύχει μια σφαίρα -το θάνατο του ελληνικού πνεύματος- μπορεί κάλλιστα να το κάνει η διάβρωση, η πλύση εγκεφάλου, οι ψεύτικες αλήθειες, η απογοήτευση του λαού από τις συνεχείς προδοσίες... Αυτό συμβολίζει το "τσιμέντωμα" του Διονύσου, που η νέα Εξουσία, η αυτοαποκαλούμενη "προοδευτική, η Πυραμидική, που συντελείται τελικά όταν γράφεται ή "Όπερα αυτή.

Αρχίζει να τραγουδά πάνω σε ποίηση του Καρυωτάκη και συνεχίζει δίνοντάς μας πληροφορίες για τις δραστηριότητες του Διόνυσου:

"Ο Διόνυσος πηγαίνει τώρα στον Αμβρακικό..."

Επομένως σε λίγο θά έχουμε την πρώτη συνάντησή του με τον Ποιητή, που είναι και ο κύριος σκοπός του ερχομού του στη σύγχρονη Ελλάδα.

Από εκεί και πέρα η Φαίδρα περιγράφει τη μεταχουντική Ελλάδα... Όταν οι λαϊκιστές ηγέτες των σοσιαλιστών και κομμουνιστών νάρκωσαν κι έτσι αιχμαλώτισαν τις καλλίτερες δυνάμεις του ελληνικού λαού με "φεύτικες αλήθειες". Έτσι όταν πέρασε η επίδραση των ιδεολογικών παραισθησιογόνων, όλος αυτός ο κόσμος κατέρρευσε, για να οδηγηθούμε μέσα απ' τη δεκαετία του '80 σήμερα σ' αυτή τη φοβερή κρίση αξιών.

- Το νερό θα σιωπήσει, θα πει η Φαίδρα.

(Το "λάλον ύδωρ", που συμβολίζει τη ζωντανή γνώση και το δημιουργικό πνεύμα).

- Οι Ατρείδες, (δηλαδή οι σύγχρονοι Εξουσιαστές), δεν σκοτώνουν πια, (όπως οι φασίστες και οι δικτάτορες). Προπαγανδίζουν (προφητεία για τη σημερινή παγκυριαρχία των ΜΜΕ, που ουσιαστικά κυβερνούν. Ο ανομολόγητος ελληνικός μπερλουσκονισμός). Η Φάρσα (το κατόντημα της άλλοτε ένδοξης ελληνικής Αριστεράς) θα γίνει τραγωδία (αυτό που συμβαίνει σήμερα). Και η Τραγωδία Φάρσα. Αυτό ακριβώς είναι το περίεργο. Ότι δηλαδή οι σημερινοί Εξουσιαστές τόσο απ' τον πολιτικό χώρο όσο κι απ' τον χώρο των ΜΜΕ, που διαχειρίζονται τις υποθέσεις του κράτους, είναι ως άτομα και ως ομάδες οπερετικοί. Πρόσωπα Μουσικής Επιθεώρησης... Με κοινό γνώρισμα τη δίψα για Εξουσία και Χρήμα και τη δύναμη και το μίσος για την ιστορία και την πεμπτούσια της ελλαδικότητας.

ΣΚΗΝΗ 7

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Μα την κνήμη του Δία που με φιλοξένησε! Και της Περασφόνης τα σανδάλια που με οδήγησαν στο βασιλιά των Ορχομενών! Και μα τις Νύμφες που με νανούριζαν στον Ελικώνα! Και μα τη θεϊαν Άμπελον! Ποτέ, Ποιητή, δεν βρέθηκα σε τέτοιο χάλι. Ούτε όταν με κομμάτιαζαν οι Τίτάνες. Όσο τη μέρα που με δίκασαν στην Πλώκα αυτοί που η ιστορία θα ονομάσει οι Εραστές της Εξουσίας!

ΠΟΙΗΤΗΣ (Με ενδιαφέρον) Τι μορφή έχουν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Συγκεχυμένη!

ΠΟΙΗΤΗΣ Και ποία η σχέσηι τους με την
'Αμπελον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ 'Αμπελος στη χώρα των Φαραά;

ΠΟΙΗΤΗΣ Η Ελλάς χώρα των Φαραά;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Χώρα ερήμου!

ΠΟΙΗΤΗΣ Με πυραμίδας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Πυραμίδας της Εξουσιας!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ω! Μοίρα σκληρή!

ΦΑΙΔΡΑ Διόνυσε! Μήπως υπερβάλλεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ (προς τον Διόνυσο)
Και ποία η θέση του Ποιητή;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ο Ποιητής είναι νεκρός...

Και πάλι το Μοναστηράκι, όπου δεσπόζει το ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Ο ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΣ... Η συνηθισμένη κίνηση, που είχαμε με την έναρξη του έργου. Το λεγόμενο Γιουσσορούμι. Μικροπωλητές, περιεργοί, πελάτες... Στο καφενείο κάθονται ο Ποιητής με κοστούμε του 1928, η Φαίδρα, σταρ του Χόλυγουντ της ίδιας εποχής, η Ρωμηοσύνη έγκυος με μπικουτί (και πάλι κυρά Κατίνα)... Σ'ένα διπλανό τραπέζι παίζουν χαρτιά ο Δημοσιογράφος και ο Πουνέντες, ντυμένοι με κοστούμια σύγχρονα.

Ο Διόνυσος εμφανίζεται όπως στην αρχή, δηλαδή φουσταναλάς είτε με ρούχα ενός λαϊκού τύπου της δεκαετίας του '20. Είναι δηλαδή ένας συνηθισμένος Έλληνας, που μέσα του κατοικεί το πνεύμα του Διόνυσου.

Εισβάλλει -μαζί με τη μουσική, που και πάλι υποτίθεται ότι βγαίνει μέσα απ'την ΛΑΤΕΡΝΑ, που επανεμφανίζεται- σπρώχνοντας το πλήθος, που συνωστίζεται μπροστά στα καροτσάκια με τα εμπορεύματα...

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να γίνει ακόμα μια αναφορά στο ΔΙΟΝΥΣΟ (κύκλο τραγουδιών), που τον χαρακτήρισα "θρησκευτικό δράμα". Όπου μετά το θάνατο του Διόνυσου στη Μάχη του Μακρυγιάννη (1944), αρχίζει η Μεγάλη Ιστορική Πομπή -μπροστά το σώμα του Διόνυσου και πίσω όλοι οι ζωντανοί - ελεύθεροι - επαναστάτες Έλληνες, που καθώς βαδίζουν σταθερά προς το Μέλλον, συγκρούονται αδιάκοπα με τις Αντιδραστικές δυνάμεις (Στρατεύματα Κατοχής (1944-47), Αμερικανοκρατία, Θρόνο, Αστυνομία, Στρατό, Κράτος, Δικτατορία (1967-74), θρίαμβο της ιδεολογικο-πολιτικο-καλλιτεχνικής φραγκοκρατίας στην intelλιγκέντσια και την άρχουσα τάξη με παράλληλη παράδοση του απλού λαού στη λαϊκίστικη χυδαιότητα και την ανατολίτικη πολιτιστική ραθυμία και ευτέλεια (1974-1994)... Απ'τις συγκρούσεις αυτές ο Διόνυσος αλλάζει συνεχώς μορφές:

γίνεται αντάρτης, εξόριστος, φιλειρηνιστής (Λαμπράκης), υπερασπιστής της Δημοκρατίας (Πέτρουλας), τυραννοκτόνος (Παναγούλης). Έτσι ο Διόνυσος ΖΕΙ. Γι' αυτό και οι σύγχρονοι εξουσιαστές -οι σοσιαλιστές και οι σύμμαχοί τους- τον οδηγούν στην Πνύκα, όπου θ'ανοίξουν ένα τεράστιο λάκκο να τον πετάξουν μέσα κι από πάνω θα ρίξουν τσιμέντο. Πιστεύουν, πως αυτός είναι ο μόνος τρόπος για ν' απαλλαγούν απ' αυτόν που συμβολίζει την άρνηση και την αποκάλυψη της δικής τους κενότητας...

Μόνο με την παραπάνω διευκρίνιση μπορεί να γίνουν κατανοητά τα λόγια του Διόνυσου:

- Ποτέ, Ποιητή, δεν βρέθηκα σε τέτοιο χάλι (...) όσο τη μέρα που με δίκασαν στην Πνύκα αυτοί που η ιστορία θα ονομάσει "οι Εραστές της Εξουσίας".

Πρόκειται για το παπανδρεϊκό δόγμα και πράξη "Η Εξουσία για την Εξουσία", όπως λέμε "η Τέχνη για την Τέχνη". Η Εξουσία αυτοσκοπός. Μόνο για την προσωπική τους ικανοποίηση. Μιας και από την άποψη της ιδεολογίας, της αγάπης στον τόπο και τους κατοίκους του, του οράματος για το Μέλλον και για το περιεχόμενο της ζωής -πέραν των υλικών επιτευγμάτων- για τη Φιλοσοφία, τη Σκέψη, την Επιστήμη, την Τέχνη, την Πνευματική Δημιουργία, υπάρχει απόλυτο κενό.

Πράγματι, ποτέ στην ιστορία της Ελλάδας δεν πέρασε γνήτης τόσο άσχετος με την ιστορία, με τα πάθη, τις θυσίες και τα μύρια οράματα του λαού, όσο ο Ανδρέας Παπανδρέου, που αφυδάτωσε την εθνική ζωή από όλους τους χυμούς της, μεταβάλλοντας ψυχικά τη χώρα σε μια έρημο Σαχάρα, όπου δεσπόζει η Πυραμίδα της Εξουσίας, που στην κορυφή της κάθησε ο ίδιος, για να αντικατασταθεί στην τελευταία περίοδο από τη "συμμορία των τεσσάρων", Λαμπράκη, Βαρδινογιάννη, Κόκκαλη και Αλαφούζο, που ουσιαστικά κυβερνούν το Κράτος, ενώ παράλληλα μέσω της ιδιωτικής τηλεόρασης διαμορφώνουν και ελέγχουν την πολιτική, πολιτιστική, ακόμα και την ηθική συμπεριφορά των μαζών.

Γι' αυτό, επειδή τότε που έγραψα την όπερα (1984-85) δεν μπορούσα να τα δω όλα καθαρά, στο ερώτημα του Ποιητή

- Τί μορφή έχουν; (οι Εραστές της Εξουσίας) ,

βάζω στα χείλη του Διόνυσου

- Συγκεκριμένα (ήταν το προτσές απ' την μονοκρατορία του Ανδρέα στον παραμερισμό του απ' την "συμμορία των τεσσάρων").
- Και ποία η σχέση των με την 'Αμπελον;
- (Με μια λέξη , την ελλαδικότητα).
- 'Αμπελος στην χώρα των Φαραώ;
- Η Ελλάς, χώρα των Φαραώ;
- Χώρα Ερήμου.
- Με πυραμίδας;
- Πυραμίδας της Εξουσίας !

Στο σημείο αυτό ο Ποιητής συνειδητοποιεί, ότι δεν αξίζει ούτε να δημιουργεί αλλά ούτε και να ζει κανείς σε μια χώρα που η επερχόμενη "πυραμидική Εξουσία" πρόκειται να την μεταβάλλει σε πνευματική και ψυχική έρημο...

Ανήσυχος ρωτά:

- Και ποιά η θέση του Ποιητή;
Ακολουθεί η βαρύτατη καταδίκη της μεταχουντικής λαϊκίζουσας Ελλάδας:

- Ο Ποιητής είναι νεκρός.

Στη συνέχεια θα τραγουδήσει επάνω σ' ένα από τα απαισιόδοξα ποιήματα του Καρυωτάκη. Στο σημείο αυτό φωτίζονται στην αρχή μόνο ο Ποιητής και ο Διόνυσος, που προχωρούν στο προσκήνιο και απευθύνονται προς το κοινό, ενώ η κίνηση του πλήθους σταματά και όλα έχουν μπει στο σκοτάδι. Καθώς τραγουδούν, η Ρωμηοσύνη-Κατίνα, ο Δημοσιογράφος και ο Πουνέντες

ΠΟΙΗΤΗΣ (12) Μαυροντυμένοι απόψε φίλοι
ωχροί
ελάτε στο δικό μου περιβάλλο
μ' έναν παλμό το βράδυ
για να ζήσουμε όλοι
Είναι το βράδυ απόψε θλιβερό
κι εμείς θα το γλεντήσουμε
το βράδυ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (προς το κοινό) Νυχτάνει...

ΠΟΙΗΤΗΣ Αμβρακικό! Δέξου με στην αγκαλιά σου...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (όλοι κάνουν κύκλο γύρω από τον Ποιητή)
Με αυτοκτονίες και με δολοφονίες

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Με οράματα και ανεμογαστρώματα

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Με προγράμματα, συνθήματα και διεθνείς πρωτοβουλίες

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Με πληγωμένα όνειρα

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Και αυταπάτες...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Με ψεύτικες αλήθειες που σε κοιμίζουν...

ΠΟΙΗΤΗΣ Κατάλαβα! Κατάλαβα! Το Έθνος βουλιάζει υπερηφάνως... Κι εγώ τι να κάνω; Να πινώ ή να τινώξω τα μυαλά μου;

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ (που πετάγεται προς τον Ποιητή).
Το φως δυνάμωνει στιγμιαία)
Απευθυνθείτε στο Υπουργείο των Αέρηθων δια να ανανεωθείτε!

Μετά τη φράση του Διονύσου "Νυχτώνει...", οι ηθοποιοί περιγράφουν την Ελλάδα της δεκαετίας του '80 και τα αδιέξοδα που ακολουθούν, γεγονότα που ωθούν τελικά τον Ποιητή στην αυτοκτονία.

Πρέπει να καταστεί σαφές, γιατί επάνω σ' αυτό το στοιχείο στηρίζεται ο πικρός σαρκασμός και το δηλητηριώδες χιούμορ αυτού του έργου. Ότι δηλαδή ο Καρωτάκης αυτοκτονεί, ευθύς μόλις πληροφορείται απ' τον ΔΙΟΝΥΣΟ, ότι οι Έλληνες τελικά, αφού αντιστάθηκαν στην ξένη κατοχή και στις ντόπιες ξενοκίνητες εξουσίες με αποκορύφωμα την χουντική δικτατορία (1967-74), υποτάχθηκαν τυλιγμένοι μέσα στις πλαστικές σημαίες ανύπαρκτων υποσχέσεων και οραμάτων πουλώντας συνάμα την ψυχή τους -και την ψυχή της Ελλάδας- έναντι "τριάκοντα αργυρίων". Μή έχοντας τη δύναμη να αντισταθούν σ' αυτή την πράγματι γιγαντιαία και πρωτοφανή επιχείρηση εξαγοράς που επιχειρήθηκε ποτέ στην ιστορία της χώρας.

Σύμβολο της στείρας εξουσίας η φουσκωμένη κοιλιά της Ρωμηοσύνης, όχι από κάποιο δημιουργικό σπέρμα, που δεν υπάρχει, αλλά από τον καθαρό αέρα των κούφινων συνθημάτων και υποσχέσεων και οραμάτων...

Άλλο Σύμβολο, το Υπουργείο των Αέριδων. Η Εξουσία, που πίσω απ' τη βαρύδουπη βιτρίνα της, υπάρχει το απόλυτο κενό...

Αλήθεια, τί θα συμβεί στο μέλλον με όλους αυτούς που ειλικρινώς πίστεψαν; Κανονικά θα έπρεπε να κάνουν χαρακίρι, γιατί έσω και σε σύγχυση ευρισκόμενοι, συνέτειναν, ώστε να οδηγηθεί η Ελλάδα στο σημερινό ΑΠΟΛΥΤΟ ΜΗΔΕΝ.

Μετά την κωμικοτραγική παρέμβαση του υφυπουργού κ. Πουνέντε (Αέρα), ένα χλωμό -ρόδινο- φως αποκαλύπτει σιγά-σιγά τα πρόσωπα του πλήθους, καθώς άντρες και γυναίκες καθισμένοι κυκλικά είναι έτοιμοι να μοιρολογήσουν τη Ρωμηοσύνη, δηλαδή τον εαυτό τους και τη χώρα τους.

ΣΚΗΝΗ 8

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ησυχία! Ακούστε τη Ρωμηοσύνη!
 Τραγουδά το στερνό τραγούδι
 μαζί με τους Έλληνες!
 (Το φως στο χρώμα της Εσπέρας. Ο Λαός μπαίνει
 διακριτικά. Φοράνε μαύρες εσάρπες)

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (13) Η σκέψη μου νοσταλγικά
 ενυχτώθη
 στον κήπο στη λιμούλα και
 στη σέρα...

ΛΑΟΣ Νοσταλγικά ενυχτώθη κι η ψυχή!

ΠΑΥ (CORO) Νοσταλγικά η Εσπέρα ανοίγει
 τα φτερά της...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ που εσθίασε τριαντάφυλλα
 σαν πόθοι
 και πέθανε στα τζάμια πάνω η
 μέρα...

ΣΟΛΙΣΤ Το φως λιγοστεύει. Νυχτώνει

ΛΑΟΣ Έτσι προχτές ήταν γλυκιά
η Εσπέρα.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ένας καημός που ακόμα δεν
εδόθη
γινόταν άστρο σύννεφο από πέρα

ΛΑΟΣ Είναι η ώρα που πεθαίνουν
οι Ποιητές
γίνονται άστρο, σύννεφο από
πέρα

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Μεγάλωνε ίδιο σάβανο που
κλώθει
με μοχθηρή σπουδή, Μοίρα,
μητέρα...

ΣΟΛΙΣΤ Το φως λιγοστεύει, νυχτώνει

ΛΑΟΣ Έτσι προχτές ήταν γλυκιά
η Εσπέρα.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Όταν το δέος μου αξιήγητον
απλώθη
το στερνό ρόδο θάχανε η σέρα

ΛΑΟΣ Το στερνό ρόδο, η Ρωμηοσύνη,
χάνεται μες στον αέρα...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Και η λίμνη με νεκρόφυλλα
εστρώθη
Τ' άστρα ζυγώνουσε καημοί από
πέρα

ΣΟΛΙΣΤ Το φως λιγοστεύει. Νυχτώνει.

ΛΑΟΣ Έτσι προχτές ήταν γλυκιά
η Εσπέρα.

(Φεύγει η Ρωμηοσύνη και ο Λαός)

ΣΚΗΝΗ 9

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Μαρξιστές - Λενινιστές της Σιβηρίας!

Εδώ Γλυξेमπουρική
δημοκρατία!
Η Ελλάδα ανήκει στον
καταπιεστή!
Αντιστασιακοί Λεχρίτες! Όλοι!
Στη φυλακή!
(Βλέπουν τον Διόνυσο)
Νάτος! Νάτος! Ζαρωμένος σαν
γάτος!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Του Γανυμήδη ο πάτος!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ Δέστε τον καλά να μην το
ξανακάνει.
Θέλω μια δίκη σαν του
Μπελογιάννη.

ΠΑΥΛΟΣ Ο Στρατός όμως άλλα ζητεί!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Το παλούκι στη Λαμία έχει σπηθεί

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Στη Λαμία στη Λαμία δοξάζεται η
Γλυξेमπουρική!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ Δεν θέλω άλλη υπόθεση
Λαμπράκη!
Η Πυθία υπήρξε κατηγορηματική!
Για να υπάρξει λύση οριστική
ο Διόνυσος θα δικαστεί
από εξουσία Πυραμιδική! Λοιπόν
υπομονή!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Στη φυλακή!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Στη φυλακή!

ΠΟΙΗΤΗΣ Σταθείτε! Να κρίνει ο Λαός!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ Ποιος είναι αυτός ο αναιδής;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Αργόσχολος τουτέστιν ποιητής!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ Υπάρχουν ακόμα ποιητές; Πρός
τι οι φυλακές;

ΠΑΥΛΟΣ Ο Λαός ευθύς να προσαχθεί
ευκαιρία μοναδική
η αλήθεια να λάμψει, η ιστορική!

ΛΑΟΣ Ελιά! Ελιά! Και Παύλο βασιλιά!

(κείμενο Βάρναλη)

Βάντε κλήρο - ρίχτε ζάρι
(θα σε πάρει να σε πα)
Το μαντρί του ποιος θα πάρει

(Με καρτότα και παπά)
Θα σου πάρω και μια δούλα
(πίσκοπε του Δαμαλά)
να τη λένε Σπυριδούλα
(τώρα τόπαθες καλά)
Γληρώνω τα δωσίματα στο
κράτος

και δε μνήσκω
και τα στερνά μου τα όβολα
στης Εκκλησιάς το δίσκο
(θα τα βρω ψηλά ένα-ένα
και τη Βαγγελιώ παρθένα)
Τό μάθημα που δώσαμε
για πάντα θα φωτίζει
Μελίσιο ο Λαός και θα χυμά
σ' όποιον τον ερεθίζει.

Και πάλι τα Παλαιά Ανάκτορα, όπου τη θέση του Όθωνα και της Αμαλίας παίρνουν ο Παύλος και η Φρειδερίκη. Ίδια αυλική συνοδεία. Από κάτω ο Διόνυσος ξαπλωμένος - Άγνωστος Στρατιώτης. Μπροστά του οι δύο Εύζωνοι. Εισβάλλουν οι ίδιοι τσολιιάδες, με τον ίδιο Αξιωματικό. Πρέπει πάντως να υπάρξει κάποια διαφορά, που να δείχνει ότι τώρα (περίοδος του Εμφυλίου πολέμου 1944-50) τη θέση των Βαυαρών έχουν πάρει οι Αμερικανοί. Έτσι λ.χ. πλάϊ στους βασιλείς μπορεί να ποζάρει ένας Αμερικανός Στρατηγός. Ας θυμηθούμε τα λόγια ενός Έλληνα υπουργού προς τον Βαν Φλητ :

- Στρατηγέ μου, ιδού ο στρατός σας!
τη στιγμή που παρουσίαζε τον ελληνικό στρατό...

Επίσης οι τσολιιάδες μπορεί να φορούν πάνω απ' τις φουστανέλες αμερικάνικα κράνη. Εν πάση περιπτώσει πρέπει να προκύψει ενδυματολογικά ένα κολάζ τριών εποχών: βαυαροκρατίας, ναζιστικής κατοχής, εμφυλιοπολεμικής αμερικανοκρατίας.

Και πάλι η νέα ξενόφερτη εξουσία και τα ιθαγενή όργανά της καταδιώκουν τον Διόνυσο. Εισβάλλουν με τον ίδιο τρόπο. Άγριοι. Έτοιμοι να κατασπαράξουν τον "εχθρό λαό". Οι ξιφολόγχες τους τρυπούν με βία τον αέρα. Τα δόντια έξω. Τα μάτια γουρλωμένα κοιτούν το κοινό σα να του λένε "προσέξτε κακομοίρηδες. Κανείς σας δεν πρόκειται να γλιτώσει".

Βρίσκουν γρήγορα το Διόνυσο, που σαν γνήσιος νεοέλληνας επαναλαμβάνει τη χυδαιολογία:

- Της μάνας σας ο πάτος!

Εδώ έχουμε μια διαφορά στη συμπεριφορά των βασιλισσών: Η Αμαλία, πιο διπλωμάτης. Η Φρειδερίκη, που υπήρξε ο ουσιαστικός αρχιστράτηγος των εθνικών δυνάμεων στην περίοδο του Εμφυλίου και ο πραγματικός πρωθυπουργός της χώρας, είναι περισσότερο κυνική.

- Δέστε τον καλά... Δίκη Μπελογιάννη.

Θυμίζουν τις αστυνομικές μεθόδους εκείνης της περιόδου, που ήσαν δεμένοι, πόσοι; Τριάντα-σαράντα χιλιάδες στις φυλακές. Εικοσι-τριάντα χιλιάδες εξόριστοι στα νησιά του Αιγαίου. Εκατό χιλιάδες πέρασαν μόνο απ' το Μακρονήσι. Δίκες; Χιλιάδες! Εκτελέσεις; Χιλιάδες! Με προτελευταία αυτή του Μπελογιάννη. Εξ ου και η υπενθύμιση. Η τελευταία υπήρξε του Πλουμπιόδη. Και πάνω απ' όλα αυτά, άγριος Αρχιερέας, η πανέμορφη Φρειδερίκη, εγγονή του Κάιζερ...

ΠΑΥΛΟΣ: - Ο Στρατός άλλα ζητεί...

Υπνοεί ότι οι τσολιάδες επιθυμούν να σκοτώσουν τον Διόνυσο επί τόπου και να του κόψουν το κεφάλι, όπως γινόταν με τα κεφάλια των ανταρτών, που σε καθημερινή βάση γέμιζαν τις πλατείες, στημένα σε πασσάλους ή κρεμασμένα στα μπαλκόνια.

Η Λαμία, πατρίδα του αρχικαπετάνιου του ΕΛΑΣ, του Άρη Βελουχιώτη, που στην πλατεία της κατέληξε το κομένο του κεφάλι, αφού περιόδεψε από πολλές πόλεις, γίνεται το σύμβολο των καννιβαλικών αποκεφαλισμών.

- Στη Λαμία δοξάζεται η Γλυξμπουργκία
(Για όσους δεν το ξέρουν, υπενθυμίζουμε, ότι η Δυναστεία που επεβλήθη από τους ξένους στα τέλη του περασμένου αιώνα, έφερε το όνομα Γλύξμπουργκ).

Όμως η Φρειδερίκη επιμένει.

Μια νέα δολοφονία, όπως εκείνη του Γρηγόρη Λαμπράκη, θα έχει δυσμενείς επιπτώσεις για το θρόνο.

Εξ άλλου η Πυθία (έτσι ισχυρίζεται) προέβλεψε, ότι την τελική λύση για την πλήρη εξόντωση του Διόνυσου - Ελληνικού Πνεύματος (και μάλιστα με τη συναίνεση του 50% των ελλήνων, θα την πετύχει στο μέλλον η Πυραμιδική Εξουσία των Λαϊκιστών... Και συνιστά υπομονή... Και φυλακή...

Οπότε ανεβασμένος σ' ένα τραπέζι (καρέκλα, βάθρο) παρεμβαίνει ο Ποιητής...

Η Φρειδερίκι, με το δικό της, απορεί. Πώς έπειτα από την τόση γενοκτονία, που εξαφάνισε τον ανθό του ελληνικού Έθνους, με πρώτους τους πνευματικούς ανθρώπους, πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν ακόμα Ποιητές; Δηλαδή μικροί Διόνυσοι;

- Υπάρχουν ακόμα Ποιητές; Προς τί οι φυλακές;

Ο ΠΑΥΛΟΣ διατάζει να "προσαχθεί ο Λαός". Είναι βέβαιος, πως η τρομοκρατία, οι φυλακές, τα στρατοδικεία και οι εκτελέσεις θα τον έχουν πια "συνετίσει", ώστε να δει ο αναιδής Ποιητής με τα ίδια του τα μάτια, πως είναι ξένος στη χώρα του. Πως ο Λαός είναι προσκνημένος στον ξένο Βασιλιά.

Πράγματι ξαναμπαίνει ο Λαός απaráλλακτα όπως και στην πρώτη πράξη. Φωνάζει το παλιό φιλοβασιλικό σύνθημα από την εποχή της σύγκρουσης του Βασιλιά Κωνσταντίνου με τον Ελευθέριο Βενιζέλο, την εποχή του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, τότε που οι πεινασμένοι και οι ξεβράκωτοι τραγουδούσαν:

- Ελιά - Ελιά και Κώτσο Βασιλιά.

Που θα πει, προτιμάμε να τρώμε μόνο ελιές, να 'μαστε φτωχοί, καταδικασμένοι στην πείνα και να 'χουμε βασιλιά, παρά να 'χουμε δημοκρατία με πρόοδο και γεμάτη κοιλιά.

Μετά αρχίζει το ΧΟΡΙΚΟ-ΧΟΡΩΔΙΑΚΟ. Εδώ βασίστηκε στην ποίηση του Κώστα Βάρναλη, που πιστεύω, πως δίνει μιαν ανελέητη, όμως πιστή εικόνα του προσκυνημένου από άγνοια ή από φόβο Λαού.

ΠΟΙΗΤΗΣ (βγαίνει αποφασιστικά Προς το Λαό, που τον κοιτάζει με απορία)
'Όραμα σου δίνω δυνατό!
Ο κόσμος είναι δικός σου!
Γίνε της Μοίρας σου τ' αφεντικό!
Το φως βρίσκεται εντός σου!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Μιλάς αναρχικά μπροστά στο βασιλιά
Τιμωρία σου πρέπει παραδειγματική
(πάει να τον πιάσει)

ΠΑΥΛΟΣ 'Όχι! Σταθείτε!
Την απόφαση θα πάρει ο Λαός!

ΛΑΟΣ (που ξαναζωντανεύει)
Ελιά! Ελιά! Και Παύλο βασιλιά!

ΠΟΙΗΤΗΣ Σου δίνω όραμα! Σου δίνω την αλήθεια!

ΛΑΟΣ Μια μονάχα υπάρχει αλήθεια -
μαχμουρλίκι και συνήθεια
(Κ. Βάρναλης)

ΠΑΥΛΟΣ Λαέ μου αποφάσισε εσύ!

ΛΑΟΣ Στη Λαμία! Στη Λαμία! Δοξάζεται
η Γλυξίμουργκία!

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Έρχεται η Ρωμηοσύνη!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ Η Ρωμηοσύνη;
Εφτάψιχη είναι;

ΠΑΥΛΟΣ Εδώ δεν πρέπει να μας βρει
'Άλλωστε το μέλλον της έχει
διαγραφεί!
Πρέπει να φύγουμε ευθύς...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ Εμπιστευόμαστε στην ιστορία!
Αυτή θα δώσει τη λύση την
τελειωτική!
Ποιητή! Μη ζητάς να σε δοξάσει
τιμωρία βασιλική!

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχός σου τιμωρία θα δώσεις
αφού πρώτα σε φτύσει ο Λαός

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Λαέ! Γλειφε και φτύνε! Γλειφε
και
φτύνε!

Να μη μας βρει η Ρωμησοούν!
Όταν τη βλέπω μου τη δίνει!

(Βγαίνουν οι βασιλείς - Ακόλουθοι, Αξιωματικός,
Στρατός, Λαός, Μπαίνει η Ρωμησοούν)

Αφού τραγουδήσει προς τιμήν της Εξουσίας το τραγούδι της ντροπής του, χωρίς να το καταλαβαίνει -τόσο πολύ ηλίθιος φάτσες θα πρέπει να έχουν- σταματά απότομα φοβισμένος και αμήχανος μπροστά στον Ποιητή, που θα πρέπει με τρόπο φωτιστικό ή άλλα μέσα να έχει μεταβληθεί σε φοβερό σκιάχτρο. Λέει λοιπόν ο Ποιητής στο Λαό όλα τα γνωστά:

- Σου δίνω όραμα, ότι το φως βρίσκεται εντός σου...
κι αυτοί σταυροκοπιούνται και κοιτάζει ο ένας τον άλλον ερωτηματικά, σα να λέει: "τί είναι πάλι κι αυτός; Από πού ξεφύτρωσε; Μάλλον θα πρόκειται για κάποιον δραπέτη τρελλοκομείου...".

Κι εδώ πραγματοποιείται η δεύτερη απομυθοποίηση του Ποιητή. Η πρώτη μας έδειξε πως ξεπεράστηκε από τη σύγχρονη Ιστορία. Η δεύτερη θα μας δείξει, πως και ο Λαός του γυρίζει την πλάτη.

ΠΑΥΛΟΣ Λαέ μου, αποφάσισε εσύ!

ΛΑΟΣ Στη Λαμία ...

Δηλαδή, κόψ'του το κεφάλι να πάψει να ζει και να μας ζαλίζει με ακατανόητες φράσεις, που αμφισβητούν την Εξουσία.

Με την αναγγελία, ότι έρχεται η ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ, δημιουργείται πανικός.

Ο Ποιητής εξαφανίζεται ντροπισσμένος σε μια γωνιά της Σκηνής. Οι Αυλικόι στριφογυρίζουν ανήσυχoi... Το φάντασμα της προδομένης Ελλάδας τους καταδιώκει.

- Εφτάψυχη είναι; ; θα ρωτήσει η ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ.

Εμείς κάναμε ό,τι είναι δυνατόν για να την αντικαταστήσουμε τότε με τη Βαυαρία και τότε, τότε με τη Γερμανία και τότε με την Αμερική, δηλαδή να την εκπολιτίσουμε, να την φραγκέψουμε ψυχικά και σωματικά. Να την εξαφανίσουμε σαν ιστορική, πνευματική και ηθική ποιότητα. Κι αυτή εξακολουθεί να ζει;

- Εμπιστευόμαστε την ιστορία, θα πει...

Γυρνάει, ως φαίνεται, χάρη στον συγγραφέα, πως το έργο της θα το ολοκληρώσουν 30 χρόνια αργότερα άλλοι πιο έξυπνοι απ' αυτήν. Αυτοί που κατάφεραν να βαφτίσουν:

- την Απολυταρχία Δημοκρατία
  - την Αυταρχικότητα Φωτισμένη ηγεσία
  - την Αλλοτρίωση του Λαού Λαϊκή πρωτοβουλία
  - τον Σκοταδισμό Ελεύθερη Ραδιοφωνία-Τηλεόραση
- κ.λ.π. κ.λ.π.

Δηλαδή, όπως τονίζει η Φρειδερίκη: "Οι μελλοντικές εξουσίες θα ολοκληρώσουν τα δικά μας ημίμετρα δίνοντας 'λύση τελειωτική'...". Γι'αυτό και δεν καταδέχεται καν να τιμωρήσει τον Ποιητή. Γιατί μια τέτοια τιμωρία πιθανόν να τον δοξάσει. Ο Παύλος άλλωστε γνωρίζει, ότι ο Ποιητής θα αυτοτιμωρηθεί -θα αυτοκτονήσει.

- Αφού πρώτα σε φτύσει ο Λαός, προφητεύει.

Και ο Αξιωματικός προτρέπει το Λαό:

- Γλύψε (τους άρχοντες)
(και) φτύνε (τους ποιητές).

΄Ασπρος καπνός γεμίζει τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 10

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (κάνει κύκλους γύρω από τα πρόσωπα)

Υπήρξα πάντα ευτυχής! Είχα ου-
ντροφιά πάντοτε ανθρώπους που
τραγουδούσαν και χόρευαν ω-
ραίους σκοπούς της πατρίδος
μου, νοσταλγικούς. Που γοη-
τεύουν και σταλάζουν βάλαμο
στην καρδιά και γυμνάζουν το
νου!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (που την πλησιάζει. Με νοσταλ-
γία)

Η Πατρίς σου, πατρίς μου. Χώρα
ευλογημένη. Κατοικία των Θεών!

ΦΑΙΔΡΑ (ουαρνάζεται από τις αναμνή-
σεις)

Ποτέ η Αθήνα δεν υπήρξε ωραιό-
τερη από τις μέρες της μάχης
του Δεκέμβρη! Σε παρακολου-
θούσα Διόνυσε από το λόφο του
Φιλοπάππου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Δεν σε εφόβιζαν οι εκπυρόκρο-
τήσεις;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Στις δέκα του Δεκέμβρη άρχισε
η πομπή...

Αγόρια και κορίτσια σκοτωμένα
σαν ΄Ανοιξη περνούν
αγκαλιασμένα

Φ.-Π.-Δ. Και μετά; Και μετά;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ανάβασις, κατάβασις και επί
τα αυτά!

΄Εως ότου...

Φ.-Π.-Δ. ΄Εως ότου;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΄Ηλθεν αυτός!

ΦΑΙΔΡΑ-ΠΟΙΗΤΗΣ (μετά): Και μετά;
Φ -Π.-Δ. Ο Σιρόκος;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Στο σπίτι είχαμε πένθος. Οι κολο-
νέλοι μας, βλέπετε, και η συμμο-
ρία τους. Ο πατέρας εξορία και το
σπίτι ορφανό. Η μητέρα μου μό-
νη. Τότε εχτύπησε η πόρτα:
«Ποιος είναι;» ρωτά η μητέρα...

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (που πετάγεται μπροστά της)
Η Αλλαγή!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (με απορία)
Πώς το μαντέψατε;

Φ.-Π.-Δ. Λοιπόν; Λοιπόν;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Μα εσείς έχετε χοντρή φωνή. Θα
έλεγε κανείς φωνή αρκαύδας.

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Είχε βραχνιάσει από τις ψεύτικες
αλήθειες...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Έτσι αυτό ήταν;

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Ένας απλός μεσάζων. Ερμη-
νεύω τη σκέψη των εκπροσώπων!
Οφείλω το μαύρο να το κάνω
άσπρο. Το άσπρο πράσινο. Και το
πράσινο κόκκινο!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ω! Ιδεολογία των χρωμάτων!

ΦΑΙΔΡΑ Μα τη σκέψη της Ήρας! Αυτή η
σούπα καταλήγει στο μαύρο!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Και με εξήγησε επισήμως από την
μητέρα μου: «Ο Σιρόκος την
ποθεί. Θα την κάνει δική του». Και
τότε...

Φ.-ΠΟΙΗΤΗΣ Και τότε; Και τότε;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Έβγαλε το κοχύλι και είπε: «Α-
κούστε τη φωνή του».

Φ.-Δ.-ΠΟΙ.-Δ. Και λοιπόν; Και λοιπόν;

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φωνή ρωμαλέα. Ιστορική. Που
την αισθάνομαι όλο και περισσό-
τερο μέσα μου. Όπως η Ευρικό-
μη το βόρειο άνεμο! Κάτι σαν
τρόμπα που φουσκώνει το λάστι-
χο...

Δηλαδή, όπως τονίζει η Φρειδερίκη: "Οι μελλοντικές εξουσίες θα ολοκληρώσουν τα δικά μας ημίαιμα (και ο Γιάσος θα είναι η πρώτη τους θύρα)...".

ΦΑΙΔΡΑ Ω δύστηνη!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Και με τύλιγαν τα οράματα που ηλεκτρίζαν τον υπερήφανο κολίγο
Και ο Αφωτιστικός "Γιάσος" (και ο Πουιντής)

ΠΟΙΗΤΗΣ Και η κοιλιά σου;
Αστρός καπνός γυρίζει το βράδυ

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φούσκωνε!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (προς τον Πουνέντε) Εσύ βρε
φούσκωνες την τρόμπα;

ΠΟΥΝΕΝΤΕΣ Εγώ σχολιάζα!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Και ποιος φούσκωνε;

Ξαναγυρίζουμε στο Σκηνικό της αρχής (Μοναστηράκι, Γιουσουρούμ). Μόνο που δεν υπάρχει κόσμος... Χαρτιά σκισμένα, καρτσάκια αναποδογυρισμένα, ρούχα απλωμένα... Κάποιοι πέρασαν, έκαναν φασαρία κι άφησαν πίσω τους χαλάσματα... Πιο πολύ χαλάσματα ύστερα από μια διασκέδαση παρά από μάχη.

Πρέπει να δεσπόσει ένα κλίμα ερημιάς... Καθισμένοι σε διαφορετικά τραπεζάκια, σε πάγκους, άλλοι όρθιοι, σκορπισμένοι, θα φανούν (καθώς διαλύεται σιγά-σιγά ο καπνός) ο Διόνυσος, η Φαίδρα, ο Ποιητής, ο Δημοσιογράφος, ο Πουνέντε.

Τα τρία μυθικά πρόσωπα -Ρωμηοσύνη, Διόνυσος και Φαίδρα- είναι κουρασμένα, τσαλακωμένα, καπνισμένα, καθώς πέρασαν μέσα απ'τους αιώνες και κυρίως ύστερα απ'τις απροσδόκητες συναντήσεις τους με τους Δυνάστες της σύγχρονης Ελλάδας. Φορούν τις αρχαίες χλαμύδες, που έχουν καταντήσει κουρέλια, ενώ στο κεφάλι τα φύλλα στα στεφάνια μαράθηκαν. Είναι απογοητευμένοι και σκεπτικοί.

Το ίδιο και ο Ποιητής, που καθισμένος μπροστά στο "ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ Ο ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΣ", παίζει μ'ένα πελώριο ρεβόλβερ, που κάπου-κάπου το στρέφει μια στον κρόταφο, μια στην καρδιά του και μια προς το κοινό.

Καθώς η Ρωμηοσύνη διηγείται την ιστορία της, αλλάζουν τα μεγάλα κινητά ταμπλώ του βήθους με απλοϊκές συμβολικές ζωγραφιές:

- * Αρχαία Ελλάς - Όλυμπος - 12 Θεοί
- * Μάχη του Δεκέμβρη (το ταμπλώ που ήδη χρησιμοποιήσαμε)
- * Δικτατορία 21 Απριλίου
- * Η Αλλαγή! Ο Σοσιαλισμός! Και κάτι συμβολικό, που να υπονοεί το Σιρόκο, δηλαδή τον Ανδρέα Παπανδρέου.

Η πρώτη παρέμβαση του Διόνυσου -Βουκολική.

Η δεύτερη -κωμική. Γι'αυτό θα πρέπει να σηκωθεί και να κινηθεί ανάλογα. Ίσως να είναι υπερβολική η χρήση ήχων. Όπως λ.χ. πουλάκια στην πρώτη και μια κανονιά στη δεύτερη...

"Στις 10 του Δεκέμβρη...."

Μπορεί να μπει η γνωστή φωτογραφία με τον κόσμο γονατισμένο στην πλατεία του Συντάγματος.

ΦΑΙΔΡΑ-ΠΟΙΗΤΗΣ-ΔΙΟΝΥΣΟΣ: Και μετά; Και μετά;
- Έως ότου;
- Ο Σιρόκος.

Πρέπει να τα πουν περισσότερο επιθεωρησιακά, παρά δραματικά. Βρισκόμαστε στο κλίμα της "όπερας-μπούφα".

- Το σπίτι έχει πένθος... Οι κολονέλοι μας
Στο ταμπλώ το πουλί της 21ης Απριλίου.

Το ΠΑΣΟΚ θα εμφανισθεί πάνω στην θριαμβευτική φωνή του Δημοσιογράφου:

- Η Αλλαγή!

Για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις και αντιδράσεις, στη θέση του ταμπλώ μπορεί να βγει ένα τεράστιο μαύρο σεντόνι...

Η Ρωμηοσύνη, που τρομάζει απ' την κραυγή του Δημοσιογράφου, πιάνει την κοιλιά της, που έχει γίνει διπλάσια.

- Πώς το μαντέψατε;

- Λοιπόν; Λοιπόν; Η αγωνία κορυφώνεται!

Ξαφνικά μετά την ατάκα του Διόνυσου "και ποιός φούσκωνε;" ο φωτισμός αλλάζει, για να οδηγηθούμε κλιμακωτά στη μαγεία της τελευταίας Σκηνης (10).

Τα ταμπλώ εξαφανίζονται. Άσπρος καπνός βγαίνει απ' το πάτωμα, οι φωτισμοί γίνονται στην αρχή μυστηριακοί, για να καταλήξουν μαγικοί.

Τα λόγια που θα ακουστούν, αποτελούν την πεμππουσία του έργου.

Ίσως μέσα σε γενικευμένο πια σκοτάδι να φαίνονται μόνο τα πρόσωπα των τραγουδιστών, που έχουν περάσει στο προσκήνιο και τραγουδούν προς το κοινό σα να του λένε "Αυτά τα λόγια σε αφορούν...".

ΣΚΗΝΗ 11

ΠΟΙΗΤΗΣ (προς τη Ρωμηοσύνη) Μιλάς με
γρίφους

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Η θάλασσα θα αδειάσει από την
καρδιά του ανθρώπου

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Το Αιγαίο θα γίνει Σαχάρα...

ΠΟΙΗΤΗΣ Και ο Λαός;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Κύμβαλον αλλάζον!

ΠΟΙΗΤΗΣ Τα όνειρα σάπισαν

Φ.-Δ.-Φ.-Δ. Θάψτε τα όνειρα!

ΠΟΙΗΤΗΣ (βγαίνει μπροστά)

Η λιτανεία των λυγμών αρχίζει

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τα όνειρα σασιζουν.

ΠΟΙΗΤΗΣ Σ' αυτή τη γη το αίμα μου θα
χύσω.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ (προς τον Ποιητή)
Είσαι η ψυχή της γης.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (προς τον Ποιητή)
Είσαι η φωνή του νερού.

ΠΟΙΗΤΗΣ Αφήστε με το βλέμμα μου να
σεργανίσω για μια στερνή φορά
σ' αγαπημένα μέρη

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Όλα θυμίζουν το ίδιο τραγούδι.
Το τραγούδι αν σωπάσει θα σωπά-
σουν...

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Θα σωπάσουν, θα νυχτώσουν οι
καμηοί του κόσμου

ΠΟΙΗΤΗΣ Τη μοναξιά μου
τη σφραγίζουν τώρα όλα τα τρα-
γούδια
που θα ξανανθίσουν.

P.-Δ. Για ποια τραγούδια μιλάς,
αφού μαζί σου θα πάρεις τη φωνή
των πουλιών
τη φωνή των νερών

ΠΟΙΗΤΗΣ Πάντα το τραγούδι θα ξαναγεν-
νιέται.

P.-Π.-Δ. Όνειρο Ονείρου; Πόθοι του ανέ-
μου

ΣΚΗΝΗ 12

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ (που βλέπει τον Αμβρακικό)
Φάνηκε μια βάρκα στη λίμνη. Μας
πλησιάζει.

ΠΟΙΗΤΗΣ Γλιστρά στα νερά.

ΦΑΙΔΡΑ Δεν έχει κουπά.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Έχει επιβάτη;

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Έναν μονάχα.

ΠΟΙΗΤΗΣ Στα μαύρα ντυμένος

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Έρχεται ο Λαός!

ΦΑΙΔΡΑ Τρέχει αλαφιασμένος!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Φοβισμένος!

ΛΑΟΣ Σηκώνονται οι ποταμοί! Αλλάζουν
θέση τα βουνά!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (που γυρίζει τώρα το βλέμμα του
προς τη βάρκα)
Απεσταλμένος του Δία!

ΛΑΟΣ (προς τον Διόνυσο)
Ζουν οι Θεοί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Ας τον ακούσουμε προσεχτικά!

ΛΑΟΣ (Βλέπουν τον Άγγελο και ακινη-
τοποιούνται)
Ποιος είναι ποιος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Άγγελος του Μέλλοντος! (Προς
τον Άγγελο) Πνεύμα, αν έχεις
φωνή, πες ό,τι έχεις να πεις!

ΑΓΓΕΛΟΣ Διόνυσε σε χαιρετώ. Αι' τον αιώ-
νιο ύμνο μου με πρόσταξε να βγω
την Ολυμπιαν Θεών εντολή. Να
εμπόδιω προσπάθω το θάνατο
του Ποιητή.

ΛΑΟΣ Τα ζώα μιλούν. Τα νερά τραγου-
δούν. Τα δέντρα περπατούν.

ΦΑΙΔΡΑ Σημάδια θειικά!

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Δαιμονικά!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Πνεύμα! Μίλα καθαρά! Τα σημά-
δια αυτά τι σημαίνουν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Η Φύση δε συγχωρεί αυτό που
πρόκειται να 'ρθει. Η αιθερένια
αράχνη ξεκινά...

ΛΑΟΣ Μίλα καθαρά!

ΑΓΓΕΛΟΣ Χιλιάδες πόδια φαρμακερά! Φτε-
ρά αγκυλωτά!
Αίμα και θάνατον σκορπά!

ΛΑΟΣ Στην Ελλάδα πότε θαρθεί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Ακρίδα πρώτα φαρμακερή!

ΛΑΟΣ Από πού θα βγει;

ΑΓΓΕΛΟΣ Τιμωρία θεϊκή! Μέσα από τη ξεραμένη γη...

ΠΟΙΗΤΗΣ (Γίνεται και πάλι το επίκεντρο της προσοχής)
Η λιτανεία των λυγμών αρχίζει.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τα όνειρα σσιπίζουν.

ΛΑΟΣ Η λιτανεία... σσιπίζουν.

ΠΟΙΗΤΗΣ Τη μοναξιά μου...

ΛΑΟΣ (Θα σωπάσουν θα νυχτώσουν οι καπμοί του κόσμου).

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (Θα σωπάσουν θα νυχτώσουν οι καπμοί του κόσμου)

ΠΟΙΗΤΗΣ ...τη σφραγίζουν τώρα όλα τα τραγούδια που...

ΛΑΟΣ Θα σωπάσουν θα νυχτώσουν
θα σωπάσουν θα νυχτώσουν

ΛΑΟΣ (Προς τον Άγγελο)
Και μετά; Και μετά;

ΑΓΓΕΛΟΣ Από τη ξεραμένη γη

ΠΟΙΗΤΗΣ (και πάλι το επίκεντρο)
τη μοναξιά μου τη σφραγίζουν τα τραγούδια.

Οι Χορευτές τραβούν στη σκηνή τη βάρκα του Αχέροντα. Μαύρη, απόκοσμη, τρομακτική, με ένα μαύρο πανί. Στην πρύμνη του όρθιος κρατώντας ρομφαία, ο ΑΓΓΕΛΟΣ. Με κατάμαυρο ποδήρη χιτώνα, χρυσά περιδέραια, κάτασπρο στόμα, μαύρα χείλια. Στο πάτωμα καπνός. Στο Βάθος, στον ουρανό, κολώνες φωτεινές, χρωματιστές, δημιουργούν ένα φανταστικό ουράνιο ναό.

Ο Λαός είναι κι αυτός ντυμένος όπως ο ΑΓΓΕΛΟΣ. Με μαύρους ποδήρεις χιτώνες. Είναι οι έλληνες, που φτάνουν κι αυτοί όπως ο Διόνυσος, η Φαίδρα και ο Άγγελος, μέσα απ'τους αιώνες, για να αποτρέψουν το θάνατο του Ποιητή. Για να μη μαραθεί η Άμπελος και να μη σιωπήσει το "λάλον ύδωρ".

Ο χαρακτήρας αυτής της τελευταίας σκηνής είναι ιερατικός, μαγικός.

Στο βάθος της σκηνής πετιούνται σαν πίδακες ψηλά καπνοί χρωματιστοί κάθε φορά που ο Λαός διεκτραγωδεί το αναποδογύρισμα των φυσικών φαινομένων. Τη διαμαρτυρία της Φύσης μπροστά στον αφύσικο θάνατο του πνεύματος, που πρόκειται να συμβεί.

- Σηκώνονται οι ποταμοί...
- Τα δέντρα περπατούν...
- Αστραπές λοιπόν και πίδακες καπνού και λάβας...
- Σημάδια θεϊκά! Δαιμονικά!

ΑΓΓΕΛΟΣ Η σιδερένια αράχνη ξεκινά...

Το ιδανικό θα ήταν να υπάρχει κινηματογραφική προβολή στο βάθος και πάνω στο ταμπλώ με ντοκουμαντέρ. Λ.χ. παρέλαση γερμανικού στρατού μπροστά στον Χίτλερ.

Το φιλμ σταματά μόλις πει ο ΠΟΙΗΤΗΣ:

- Η Λιτανεία των Λυγμών αρχίζει.

ΛΑΟΣ (Προς τον Άγγελο)

Και μετά; Και μετά;

ΑΓΓΕΛΟΣ Η σιδερένια αράχνη τούτη τη γη
την ιερή καταχτά.

ΠΟΙΗΤΗΣ (συνέρχεται και ρωτά με ενδια-
φέρον)

Και τι θα γίνει το ανθρώπινο
γένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ Τη σιδερένια αράχνη βλέπω να
πνίγει μέσα στο αίμα!

ΛΑΟΣ Δόξα! Δόξα! Μεγάλη στιγμή!

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Πικρή για την Ελλάδα τη μικρή...

ΛΑΟΣ Διόνυσε, τι λες;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Το Πνεύμα ευθύς τώρα θα μας
πει

ΛΑΟΣ Πρέπει να μας πεις!

ΑΓΓΕΛΟΣ Ας σταματήσω εδώ. Να σώσω
θέλω τον Ποιητή...

ΠΟΙΗΤΗΣ Πνεύμα λέγε τι βλέπεις! Ζωή μου
η αλήθεια!

ΑΓΓΕΛΟΣ Όχι τόσο σκληρή... Δεν την αντέ-
χει η καρδιά του Ποιητή.

ΠΟΙΗΤΗΣ (και πάλι το επίκεντρο)
Αφήστε με να σεργιανίσω για μια
σερνή φορά σ' αγαπημένα μέρη

ΛΑΟΣ (προς τον Ποιητή)
Είσαι η ψυχή της γης
(προς τον Άγγελο)
Τι βλέπεις; Τα λόγια σου κρύβουν
συμφορές φριχτές

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Τι πιο πολύ απ' την αράχνη και
την ακρίδα;

ΛΑΟΣ Τι πιο πολύ απ' την αράχνη και
την ακρίδα

ΠΟΙΗΤΗΣ (επίκεντρο της προσοχής - όλοι στρέφονται προς αυτόν)
Τη μοναξιά μου τώρα

τη σφραγίζουν

όλα τα τραγούδια που θα

Ξαναθιάσουν

P.-Δ (προς τον Ποιητή)

Για ποια τραγούδια μιλάς αφού
μαζί σου θα πάρεις τη φωνή των
πουλιών και των νερών

ΛΑΟΣ θα σωπάσουν θα νυχτώσουν
θα σωπάσουν θα νυχτώσουν
οι καημοί.

ΑΓΓΕΛΟΣ (Παρεμβαίνει και όλοι γυρίζουν
προς αυτόν)

Σήμερα για στερνή φορά
τα ζώα μιλούν
τα δέντρα περπατούν
τα νερά τραγουδούν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ Εννοείς ότι η Φύση
τη Φύση θ' απαρνηθεί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Βλέπω τη μεγάλη σιωπή...

ΛΑΟΣ Κι η καρδιά του ανθρώπου;
Τι θα γίνει κι αυτή;

(Το φως αρχίζει και γίνεται κλιμακωτά κόκκινο)

ΑΓΓΕΛΟΣ Καμένη γη...

ΠΟΙΗΤΗΣ Αχ Αλί και Τρισαλί

ΑΓΓΕΛΟΣ Γι' αυτό Διόνυσε προσαγή
θεική!

Πρέπει να φύγεις
από τούτη τη γη!

ΠΟΙΗΤΗΣ Και οι Θεοί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Θα πεθάνουν κι αυτοί...

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Και το τραγούδι του νερού;

(Ο Ποιητής παίρνει από το τραπέζι το περίστροφο και
σημαδεύει μ' αυτό την καρδιά του)

ΑΓΓΕΛΟΣ Σκιές σκιών θα περπατούν...

(Το φως γίνεται έντονα κόκκινο - Πυρκαγιά)

ΛΑΟΣ Μη! Στάσου Ποιητή!

ΦΑΙΔΡΑ

ΟΛΟΙ

} Μαζί σου σκοτώνεις τη ζωή!

(Σημαδεύει με το όπλο το κοινό. Αρχίζει το σκοτάδι.
Λαός και πρωταγωνιστές χάνονται, σβήνουν. Μένει
μόνο η φιγούρα του Ποιητή)

ΠΟΙΗΤΗΣ Αλλ! Πυροβολώ το μέλλον...

(Σκοτάδι γενικό. Αυλαία)

ΤΕΛΟΣ

Σκοτάδι απόλυτο, για να υπάρξει μια εκτυφλωτική έκρηξη σαν
από χιλιάδες βεγγαλικά επάνω στο
"- Δόξα! Δόξα! Μεγάλη στιγμή",
που σβήνει απότομα.

Ακολουθεί η ιερατική, μαγική ατμόσφαιρα της αρχής.
Ο Λαός έχει γίνει Αρχαίος Χορός.

Ο Ποιητής δεσπόζει στο κέντρο της Σκηνής. Γύρω του
πρωταγωνιστές και Λαός στρέφονται προς αυτόν. Του απλώνουν τα
χέρια, σα να θέλουν να τον συγκρατήσουν. Το κεφάλι του τώρα το
φωτίζει μια ακτίνα φωτός, σημάδι πως είναι ο εκλεκτός των Θεών.

- Είσαι η ψυχή της γης! του λένε.

Ο Ποιητής βλέπει πιο μακριά απ' όλους.

- Τη Μοναξιά μου τώρα τη σφραγίζουν όλα τα τραγούδια που θα
ξανανθίσουν.

Όμως ο Άγγελος τον προσγειώνει.

- Βλέπω τη Μεγάλη Σιωπή!

- Και η καρδιά του ανθρώπου; Τί θα γίνει κι αυτή;

- Καμένη γη.

- Και οι Θεοί;

- Θα πεθάνουν κι αυτοί.

Η Μεγάλη Σιωπή, η Καμένη Γη (της ανθρώπινης καρδιάς) και ο
θάνατος των θεών ήταν η προφητεία μου στα 1985 για ό,τι επρόκειτο να
ρθει στην Ελλάδα.

Όμως φωνή βωόντος εν τη ερήμω. Όπως τόσες και τόσες
άλλες. Χωρίς Πνεύμα, χωρίς Τέχνη, χωρίς Πολιτισμό, χωρίς Θεούς, τί
μπορεί να είναι η Ελλάδα; Ένα φρόκαλο στους ανέμους της ιστορίας.

Και νά που ήρθε η διεθνής απομόνωση μέσα στην ασφυκτική
περικύκλωση από ορκισμένους εχθρούς. Η περιφρόνηση της

Ευρώπης. Η κοροϊδία των ΗΠΑ. Η ανυποληψία και οι σαρκασμοί από παντού. Όμως το χειρότερο, νά που ήρθε η εσωτερική διάλυση, οι εκπνώσεις των αξιών με τον αντίστοιχο θρίαμβο των μικρών, των αγράμματων και των αδίστακτων. Η δημοκρατία εκφυλίζεται στον απόλυτο έλεγχο της εθνικής ζωής από τους ξένους και τη συμμορία των τεσσάρων.

Η άλλοτε ένδοξη Αριστερά των Μαζών, αυτή που φορτώθηκε τα εθνικά Έπη των Αντιστάσεων στην κάθε λογής βία, εξωτερική και εσωτερική, στο περιθώριο της Εθνικής ζωής.

Η ελληνική νεολαία απληροφόρητη και αθωράκιστη, παραδομένη στη λαγνεία της TV και των ξένων προτύπων ζωής.

Η ελληνική σκέψη και τέχνη στο στόχαστρο της πολιτιστικής φραγκοκρατίας, που παίρνει την εκδίκησή της επάνω στην άνθιση της νεοελληνικής τέχνης στη δεκαετία του '60.

Άρα σωστά είδε ο Διώνυσος και ο Άγγελος το μέλλον της Ελλάδας, όταν στα 1985 προσπαθούσαν να πείσουν τον Ποιητή (τουλάχιστον αυτόν) να μην εγκαταλείψει τον αγώνα.

Τελικά ο Ποιητής τους ακούει. Όπως ακούει τη φωνή του Λαού, που του κραζεί:

- Μη! Στάσου Ποιητή!

Το τέλος του έργου είναι αισιόδοξο!

Ο Ποιητής όχι μόνο δεν αυτοκτονεί αλλά απειλεί με το όπλο του τους σφετεριστές. Όλα τα ξένα σώματα, που εκμεταλλευόμενα την αποσύνθεση των ιδεολογικού και κατ'επέκταση του πολιτικού ιστού έπεσαν σαν τις ακρίδες επάνω στο κορμί και στην ψυχή του ελληνικού λαού.

Ο Ποιητής σημαδεύει με το πιστόλι του το κοινό και λέει:

- Άλτ! Πυροβολώ το μέλλον...

Που σημαίνει, ότι δεν εγκαταλείπει τη δημιουργική του προσπάθεια. Δεν αυτοκτονεί. Κάθε άλλο. Υπόσχεται να αναδυθεί μέσα απ'την αποσύνθεση και τον μηδενισμό σαν ένας νέος Ήλιος, που θα διώξει τα σκοτάδια απ'το νου και θα λιώσει τα χιόνια απ'τις ψυχές επιβεβαιώνοντας τη δική του προφητεία:

"Όλα τα τραγούδια θα ξανανθίσουν".

Αθήνα - Βραχάτι

20.ΧΙ.94

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ,

Ο Π Ε Ρ Α

ΠΡΑΞΗ Α

ΣΚΗΝΗ Α

Εξ κάποιου βουνού. Βράχια. Δέντρα. Συστάδες. Κάποια σπηλιά.
ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Ημφάνει σά συνηγήμενος ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
Κοστούμι κ.λπ. τῆς ἐποχῆς. Ἀηλαδὴ ἀληθινός ΒΑΦΧΟΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Αἰῶνες τώρα βαδίζω μόνος- συντροφιὰ μου- παληὰ
σκουριασμένα ὄνειρα- Γύρω μου ἡ γῆ καμένη-. Ποῦ
πῆγαν οἱ Ἕλληνες; Γυρεύω τὴ θῆρα - νὰ προσκυνήσω τοὺς
τάφους τῶν προγόνων μου. Καὶ πέφτω πάνω στὸν "ὄθωνα:
"τὴν Ἑλλάδα τώρα τὴν κατοικοῦν βαυαροί" μοῦ λέει...
Ἦρθα ἐδῶ νὰ κρυφῶ καὶ νὰ σκεφτῶ...

-Χώνεται μέσα στὴ σπηλιά. Ἀμέσως μετὰ ἠφάνιου
στρατιώτες ντυμένοι παρδαλά. Ἀκολουθεῖ ὁ ΘΕΩΝΑΣ καθισ-
μένος σὲ θρόνο ποῦ τὸν ὑποβαστάζουν φουστανελάδες.
Βλάχες-καραγκούνες τοῦ κάνουν ἄερα μὲ κλαδιά ἀπὸ φορ-
νικες. Πλάτ' του -σὲ θρόνο κι' αὐτὴ- ἡ ΑΜΑΛΙΑ περιστοι-
χισμένη μὲ κυρίες τῆς Αὐλῆς ντυμένες εὐρωπαϊκά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ -Χορωδία-

Μαρξιστές-Λενινιστές στὴ Σιβηρία

(Μαρκσ)
Μηχανή
σφραγισμένη
+ μηχανή
ΜΙΧΑΛΙΣ

Maori Banjari san san kyo
Hapi san kyo kyo

[Masyim Ferry]

Bjari: 2 Aas →

Ahwanj

W Banjari

Maori Anonon ri vi kyo →

* Εδω δθωνική * Ελευθερία
* Η * Ελλδα άνήκει στόν * Ελευθερωτή
* Αρματολοί καί κλέφτες
* Όλοι στή φυλακή.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ -τενός-

* Όμως ό Διδύσος ζεΐ
* Ο Λαμπράκης ζεΐ
* Ο Πέτρουλας ζεΐ
* Ο Παναγούλης ζεΐ
Τέ κάνουμε;

ΘΩΝΑΣ -βαρύτονο-

Μιά τρύπα στό νερό!

ΑΜΑΛΙΑ -Σοπράνο-

Νά τόν βρούμε
καί νά τόν κάνουμε όπουργό!

ΘΩΝΑΣ

* Αμαλία τέ λέξε

ΑΜΑΛΙΑ

Είναι ή κιό δοκιμασμένη συναγή
* Ο περήφανος κολίγος θα εξσηκωθεί
άν ό Διδύσος μπει στή φυλακή
Τόν κάνουν όπουργό

-3-

κι ἔχεις τό στόμα του κλειστό

ΘΩΝΑΣ

Σωστό

ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΑΥΑΝΗΣ -χορωδία-

Σωστό Σωστό Πολύ σωστό

← (A)

ΘΩΝΑΣ -πρός τόν 'Αξιωματικό-

Γάξετε νά τόν βρεῖτε

καί νά τοῦ πεῖτε

ὅτι ἡ Βαυαρία

τῆς Ἑλλάδος ἡ καρδιά

τοῦ συγχαρεῖ

τῆ βραμερῆ του καταγωγῆ.

AMM

-ΘΩΝΑΣ - ΑΜΑΛΙΑ καί οἱ συνοδοί της φεύγουν. Μένουν
οἱ στρατιῶτες καί ὁ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ-.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ -πρός τοὺς στρατιῶτες-

Βασιλική διαταγή

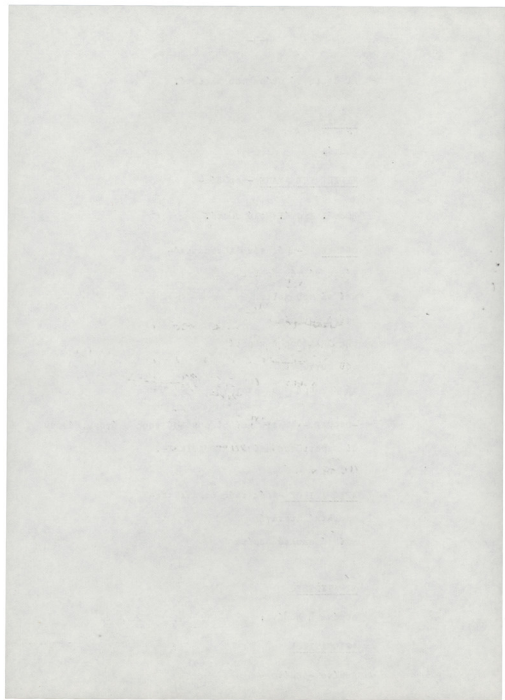
καί τὰ σκυλιά δεμένα

ΕΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Δεμένα ἢ λυμένα;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Λυμένο -δεμένο

Ὁρθιο - ξαπλωμένο
ζωντανό ἢ σκοτωμένο
θέλω τό Διδύσο τόν ξακουστό
Μακάρι νά μπορούσα
νά βάλω τήν κεφαλα σου
σέ παλούκι μυτερό
καί νά τό στήσω στή Λαμία

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Στή Λαμία στή Λαμία
δοξάζεται ἡ Παναρία.

-Καθώς λένε τά παραπάνω φέχουν παντοῦ. Στό
τέλος βρίσκουν τό Διδύσο-.

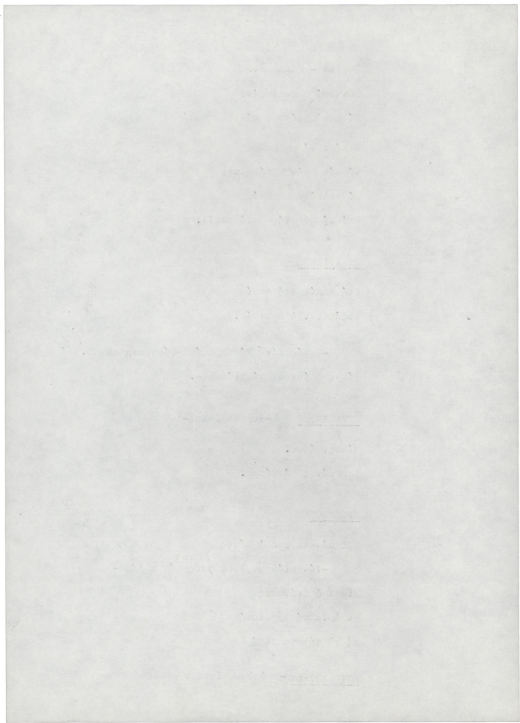
ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ -χοροπηδῶντας-

Νάτος, Νάτος
Ζαρωμένος σά γάτος

ΛΙΘΥΣΟΣ

Τῆς μένας σας ὁ πάτος
-τόν πιάνουν, ὅμως τοῦς κάνει πέρα-
Εἶμαι ὁ Διδύσος
κι ἤρθα νά προσκυνήσω
τή γῆ τήν πατρική

ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΣ -πού ὑποκλίνεται μπροστά του-

*Βεοχότατε έχετε τόχη βουνό
 *Ο *Οθωνας σής θέλει θπουργό.

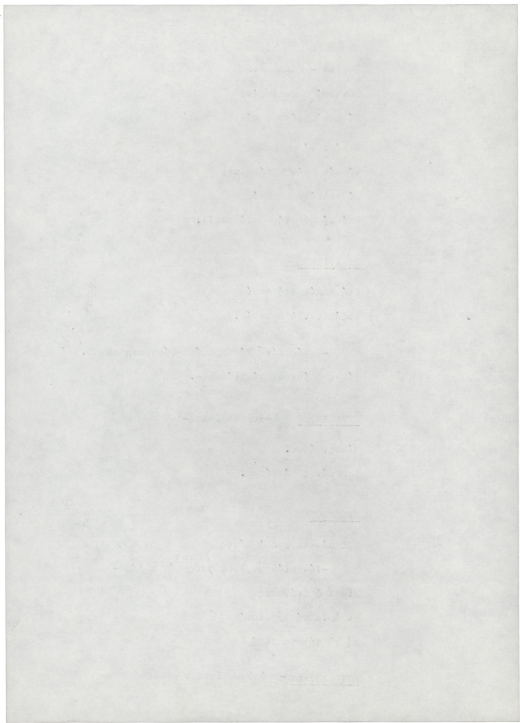
-Πυροβολισμοί.*Εκκρήξεις.Κανονίες μακρυνές.
 Μπαίνουν άντάρτες του ΚΑΛΣ από ειχμαλωτίζουσι *Αξιωματικό και στρατιώτες-.

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ -Μάσος- προς τό Λιδνυσο

Σόντροφε φτάσαμε στην ώρα
 *Ο Τσάρτσιλ χτυπά την *Αθήνα
 Πρέκει νά τρέξουμε όλοι εκεί
 *Η μάχη προβλέπεται σημαντική.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ -προς τό κοινό-

*Η μάχη δε θα τελειώσει ποτέ
 θα νικάμε πάντα
 και πάντα απ'την αρχή.
 Είμαι ή μοίρα αυτού του τόπου τραγική...
 *Αν δε χυθεί αίμα θεού
 θα κυβερνούν πάντα οι βαυαροί.
 *Ηρθα λοιπόν τό χόμα
 της σήβας να φιλήσω
 βουνά και φίλους ν'άποχαιρετήσω
 Στού ακρυγιάννη με τό λαό
 θα πολεμήσω...
 *Όμως ή σφαίρα έμένα
 δεν μπορεί να με σκοτώσει

-Τό τοπίο ἀλλιάζει μὲ κατέλληλους φωτισμούς, κάτι σὲν ἐκτός
τόπου καὶ χρόνου-.

Πρέπει τὸ "κίνημα" μονάχα

νὰ μὲ τσιμεντώσει

Τὸ γιοφύρι τῆς "Ἀρτας

πάνω στὸ πτόμα μου

θὰ θεμελιωθεῖ

Κι ὅταν περάσει

κι ὁ τελευταῖος βαυαρός

ἀπ' τὴν ἀπέχονται μεριά

τότε κλεφτόπουλά μου ἔσεῖς

τραγοῦδια καὶ βιολιά...

"Ὅμως πρὶν πεθάνω τελειωτικά

μιὰ ὥρα μονάχα ἀγάπης σὲς ζητῶ

τὴ Φαίdra φάχνω γιὰ νὰ βρῶ...

- Ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΚΡΥΟ..

Ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται μαγική. Ἡ Φαίdra -πιθανὸν ἢ

* Ἀλλική Καγιαλόγλου-⁻¹⁻ φιγοῦρα μακρυπὴ ἀερινή σὲν ὅπτα-

σια τυλιγμένη σὲ πάχνες στὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Ὁ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

σχολιάζει τὸ τραγοῦδικάθε φορὰ γυρίζοντας πρὸς τὸ κοινὸ.

Προφανῶς δὲ θέλει νὰ τὸν ἀκοῦσει ἢ ΦΑΙΔΡΑ ποὺ τραγουδᾷ

δοσμένη στὴ μαγεία τοῦ ἔρωτα...-.

ΦΑΙΔΡΑ

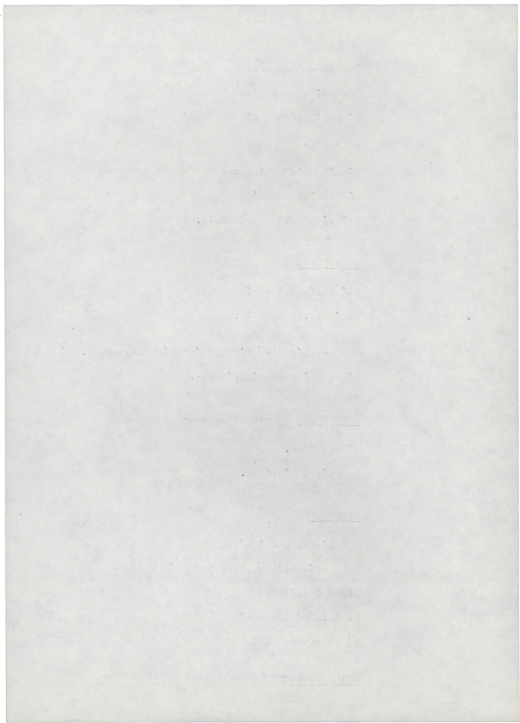
Μιὰ μέρα ποὺ θὰ κάνει κρύο θὰ γυρίσεις

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

"Ἄν καὶ κάνει ζέστη- γύρισε

1-: Μπορεῖ νὰ τὸ
τραγουδήσει καὶ
ἡ Κοντρέλτα
-Μορφωνιοῦ:-

1-: Μπορεῖ ν'

ΦΑΙΔΡΑ

κι ἔχει τὴν πόρτα μὲ τὸ τζάμι
θὰ χτυπήσεις

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Χτυπῶ τὸ κεφάλι μου τὸ ἀγόριστο-
τὸ ἑλληνικό...

ΦΑΙΔΡΑ

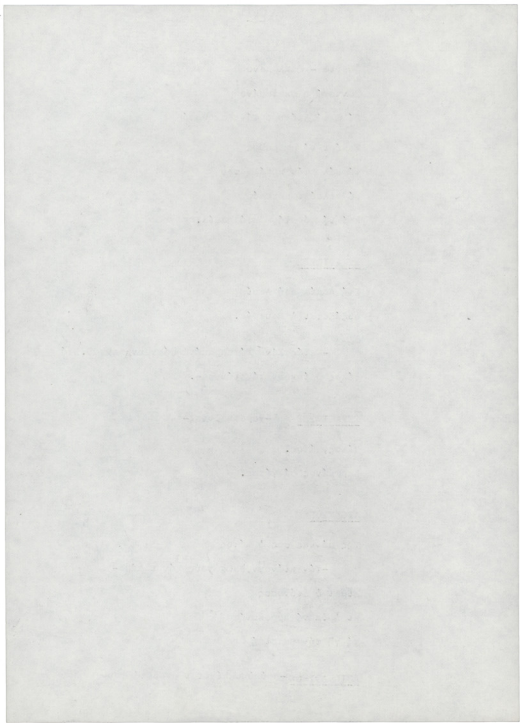
Τὰ ἴδια ρούχα ὅπως πάντα θὰ φορᾷς
θῆχεις τὰ χέρια σου στὶς τσέπες
"Ὅπως πάντα - ὅπως πάντα θὰ γελάς
ὄχι θὰ μιλάς- ὄχι θὰ μιλάς
ὅπως πάντα-
ὄχι θὰ μιλάς ὄχι θὰ μιλάς

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Μακάρι νὰ μὴ μποῦσα νὰ μιλήσω
ἴσως τότε νὰ μὲ βάζανε νὰ κυβερνήσω
Στὴ χώρα τοῦ Δισχύλου
μιλᾶνε τώρα μόνο οἱ βαυαροί

ΦΑΙΔΡΑ

"Ἐφυγες μὲ τὸ κρῶ καὶ μὲ τὴ βροχὴ
πάλι μὲ κρῶ καὶ μ' ἀγιάζει θὰ γυρίσεις
βγάλτ' ὁ σακάκι σου θὰ πῶ κι ἔχει βραχεῖ

ΛΙΟΝΥΣΟΣ

Μέσα στην τόση ξηρασία Φαίδρα

ἀπορώ ποῦ βλέπεις τή βροχή

ΦΑΙΔΡΑ

καινούργια μάρκα τᾶ τσιγάρα σου θ' ἀνοίξεις

ΛΙΟΝΥΣΟΣ

"Ας στρίψω ἓνα τσιγάρο

ΦΑΙΔΡΑ

Ἐπίρτα ἔχει πίσω σου θά κῶ

καί θά καπνίσεις

ΛΙΟΝΥΣΟΣ

Ἐπίρτα τήν κόλαση νά κάψω

ΦΑΙΔΡΑ

Καί θά καπνίσεις

ΛΙΟΝΥΣΟΣ

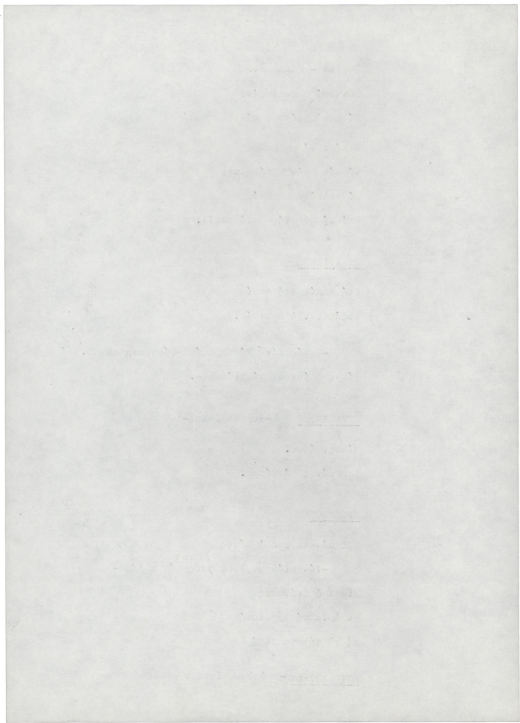
Θελα δραπεσία ὡ Φαίδρα

ἡ εἰκόνα δική σου

ἔμως ἡ φωνή τῆς Ρωμηοσύνης

τώρα φάχνω νά βρῶ τή Ρωμηοσύνη

κι αὐτό τό πάθος μου τή δίνει

- 'Αρχίζει η μουσική ΔΕΝΤΡΑ ΜΟΥ ΔΕΝΤΡΑ με τη φωνή της ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ. Τό τοπίο διαμορφώνεται στην έκταση του 'αμβρακικού. Στο βάθος τό δάσος. 'Αριστερά η έκταση θάλασσα. Στήνεται καί τό καφενεδάκι.

'Η Φαλόρα εξαφανίζεται. Μαζί με τό τραγουδί μπαίνει άργά μέσα άπό τό δάσος η Ρωμηοσύνη. 'Ο Λιδνυσος τήν παρακολουθεύ όσν ύπνωτισμένος. Σε κάποια στιγμή φεύγει. Ψόν άκολουθοϋν καί οι άντάρτες πού ξαναφάνηκαν-.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ -Αρια-

ΔΕΝΤΡΑ ΜΟΥ ΔΕΝΤΡΑ

-Πρός τό τέλος τοϋ τραγουδιού μπαίνει ό ΠΟΙΗΤΗΣ καί πηγαίνει προς τό καφενετό. Κάθεται. Με άργίες κινήσεις βγάξει έν α περιστροφή άπό τήν τόση καί τό τοποθετεί στο τραπέζι. Μπαίνει ό ΑΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.-.

ΠΡΑΞΗ Β

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟ

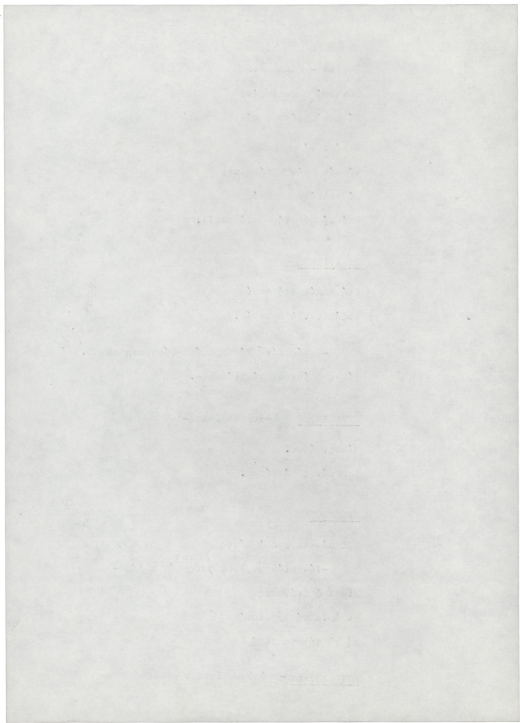
Καλημέρα Κύριε Καρυωτάκη

Βλέπω

Σας βλέπω νά κουβεντιάζετε με τά δέντρα

Μόνο η ψυχή μου αυτοκτονεί

Μικρές αυτοκτονίες καθημερινές

· Ο Άμβρακιός θα αξιοποιηθεί
 από τις κυβερνήσεις του μέλλοντος
 αυτό δε σ'ε συγκινεί

· Η προοπτική αυτή με κάνει να φάγω
 τέλειους τρόπους αυτοκτονίας
 Το έθνικό μέλλον με οδηγεί κατ'εθέλειαν
 στον Άμβρακικό

-κραυγή-

Ω θέε μου γιατί
 άφου θα έχουμε στο μέλλον και Άβρακί

ΦΑΙΔΡΑ

· Ο ποιητής είναι βυθισμένος
 μέσα σε παράξενες όπτασις"
 Εγώ όμως τον αγαπώ
 Ίσως η αγάπη μου θα τον θεραπεύσει

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

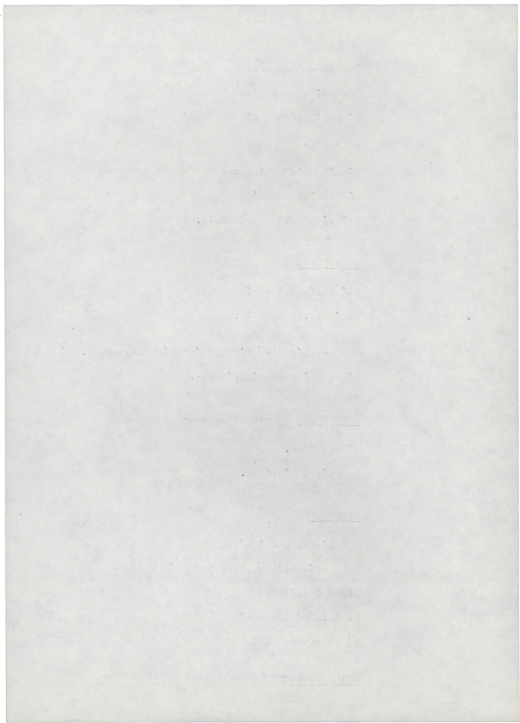
· Ένα έρωτικό ρεπορτάζ σίγουρα
 θα μαλακώσει τη ψυχή του
 για τις τηλεοράσεις του μέλλοντος
 Όμως είδηση είναι μόνο η αυτοκτονία

ΦΑΙΔΡΑ

· Κόστα, μ' άκους
 σου μιλάω, μ' άκους

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ω Γλυκειά Φαίδρα, που είσαι

ΦΑΙΔΡΑ *Εδὼ δὲπλα σου
Δὲ μὲ βλέπεις;

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Εἶσαι μόνη;

ΦΑΙΔΡΑ Περὶκου
Μὲ συνοδεύουν τὰ μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης
* Ἀχ σκοτάδια προαιώνια

-* Ὁ δημοσιογράφος, ποῦ ἐνθουσιάζεται, πλησιάζει-

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Τὲ ἄλλο βλέπετε, Κύριε Καρυώτακη;

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ ἠλέω τὸ χορὸ τοῦ Σαλόγγου
νὰ τὸν χορεύω μὲ τὰ ψάρια

-ἠπαίνει τρέχοντας ἡ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ τὴν κυνηγᾷ ὁ
Καροῦδας-

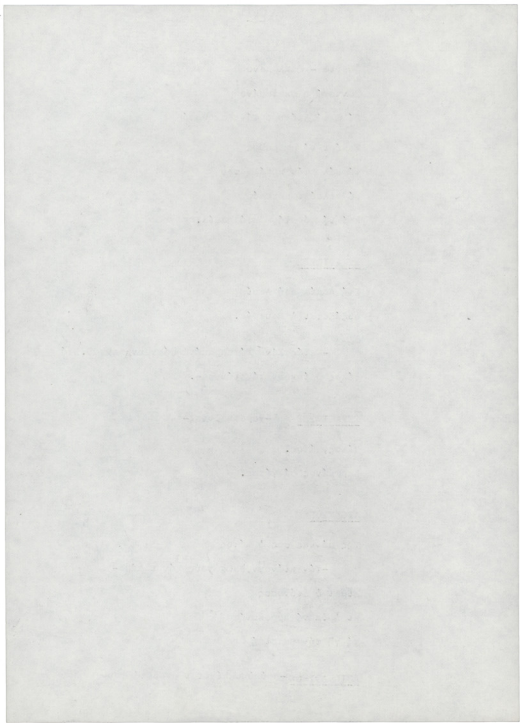
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ *Ὁ κύριος ὀφκουργός

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ *Ἀπὸ τῆν θα μοῦ πῆσι τὸ παιδὶ

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Εἶς γνωρίζω Κυρία. Καθῆστε.

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ *Ὀνομάζομαι Ρωμηοσύνη
κι αὐτὸς ὁ τύπος μὲ κυνηγᾷ

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Ρωμηοσύνη

-19-

-βάζει τὸ πιστόλι στὸν κρόταφο-

ΦΑΙΣΘΑ

Μή, τὲ πῶς νὰ κάνεις!

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

"Απιστη, μὲ ποιδὸν μὲ ἀπέτησες;

-κρὸς τῆ Ρωμηοσύνη-

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Σῶς ὀρκίζομαι, Κύριε Καρυωτάκη, οὔτε ποὺ μ' ἄγγιξε

ΦΑΙΣΘΑ

Ανεμογκαστρί

-μὲ γέλιο-

πῶς ἔγινε, πέρσι!

ΚΑΡΟΥΔΑΣ

"Ονομάζομαι Κύριος Καριώδας, ὀφιοπούργος. Ἔσεῖς ποιδὸς εἶστε;

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

"Υπάλληλος τῆς Νομαρχίας. Τὲ ζητᾶτε;

ΚΑΡΟΥΔΑΣ

"Απὸ τῶ ὀρμάτᾶ μας δραπέτευσε ἡ Ρωμηοσύνη καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Μεγάλου τὴν κυνηγᾷ

ΦΑΙΣΘΑ -Ἐξαλλη-

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Μὰ ἡ Κυρία εἶναι δική μου

ΦΑΙΣΘΑ

Κόστα τὲ λές

-Τὸν σημαδεύει μὲ τὸ περιστρόφο-

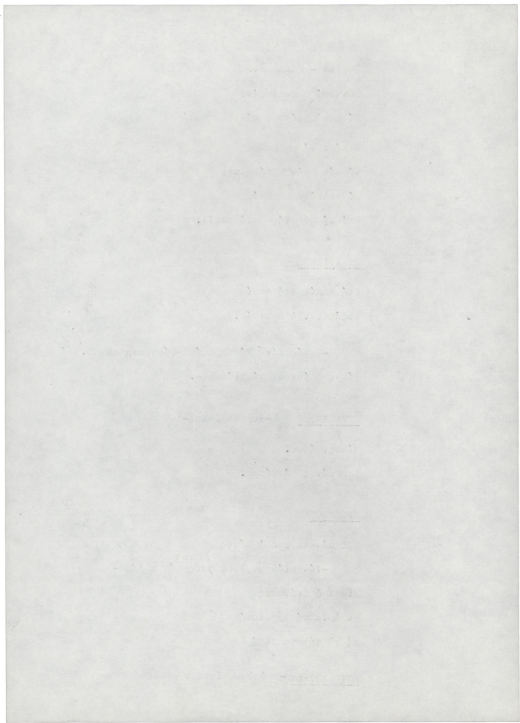
ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ὄθγετε Κύριε πρὶν νὰ εἶναι ἀργά

ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

Λέν ἀξίζει ὁ κόπος. "Ἄλλωστε σὲ λίγο θὰ μᾶς συναντήσει καὶ ὁ Διδύμος

ΚΑΡΟΥΔΑΣ

- ΚΑΡΟΥΔΑΣ 'Ο ΔιόνυσοςΙ Αδύτος ποτέΙ
- ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Ηδ' δε θα μεταδοθεί στην ΕΡΤ δύο
- ΚΑΡΟΥΔΑΣ "ΟχιΙ Ηΐναι εκτός κλίματος." αλλωστε προξενεί αλλεργία στον άρχηγό.
- ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ ΑΐΡΗΝΗ
Αδύτος σε κατέστησε ΐγκυο, Ρωμηοσύνη
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ηδ' τζ;
- ΦΑΙΔΡΑ 'Βρώτησι
- ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ Ηδ' τζ;
- ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ Τί ΐηρασία ελε μου προβλέκεται γιὰ τό μέλλον. Καί τί στείροτηςΙ
Γΐως φοδσκωνες ΐτσι;
- ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ "Ένας ποιητής δέν θα μπορέσει νά συλλάβει ποτέ τήν δόνημη τΐν δραμάτων

